

မြသန်းတင့်

ရွှေပြည်တော်ရွှေတိဂုံစိုးဝေ

ဒုတိယတွဲ

အခန်း ၃၂

“အင်း၊ နောက်နှစ်ရက်လောက် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ အိမ်ပြန်ရောက်ကြ တော့မှာ ပါ။ ဘုရား သိကြားများ မှို င်းမတော် မူကြရင်ပေါ့လေ”

မူးလ်ရတ်က ပြောသည် ဂျူတီက

“နှစ်ရက်တည်း လိုတော့တယ်နော်၊ ဟုတ်လား၊ နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆိုရင် ကာရီကုတ် ကို ပြန်ရောက်ပြီးပေါ့ လူတွေက သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုလို့ ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း မဟာရာဇာ လုပ်ရတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကိုယ်တော်လေး၊ ခုလည်း မဟာရာဇာပါပဲ ကိုယ်တော်လေးရာ၊ နောင်တော်ကွယ်လွန်ပြီ ဆိုကတည်းက မဟာရာဇာဖြစ်ပြီပေါ့”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တော့ ကျွန်တော်ဟာ မဟာရာဇာလို့ လည်း မထင်မိဘူးဗျ ကိုယ့်ပြည်နယ် ပြန်ရောက်ရင်တော့ မဟာရာဇာလို့ နေရမှာ ပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ နောင်တော်ထက် သာအောင်တော့ လုပ်ရမှာ ပေါ့”

“ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားတွေ အပေါ်မှာ လည်း မရက်စက်ရဘူးနော်”

သူတို့ တစ်သိုက်သည် ချောချောမောမောဖြင့် မြောက်ပိုင်းသို့

ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ နေ့လယ်တွင် အပူရှိန်ပြင်းသည့်အတွက် ညအချိန်တွင် သာ ခရီးသွားခဲ့ကြကာ နေ့လယ်အချိန်ရခိုက်ကလေးကို လု၍ နားခဲ့ကြသည့်တိုင် သူတို့ ထင်သည် ထက် မြောက်ပိုင်းသို့စော၍ ရောက်လာခဲ့ကြသည် ။

မာဒူးမှာ အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည့်အတွက် မလိုက်ဘဲ နေခဲ့ရန် ပြောသည့်တိုင် အတင်းလိုက်လာခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် အခြားသူများ နည်းတူ အပင်ပန်းခံနိုင်သည် ကိုတွေ့ရ၏။

ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် အပျော်ဆုံးသူမှာ ဂျီတီ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုးညာသည့်အတွက် နေ့လယ်တွင် ခရီးမသွားဘဲ ညတွင် အေးအေးဆေးဆေးလာခဲ့ကြသည့်တိုင် ဂျီတီသည် အပူရှိန်ကိုလည်း မကြောက်၊ အိပ်ရေးပျက်သည် ကိုလည်း ကောင်းစွာခံနိုင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည် ။

ဂျီတီသည် ကာရီကုတ်မှ ပြေးလာခဲ့စဉ်က ၀၀ဖိုင်ဖိုင်၊ အသားအရေ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သည့်တိုင် မြင်းစီးကျင့်ခဲ့ခြင်း၊ ခရီးရှည်သွားခဲ့ခြင်း၊ အကြမ်းပတမ်း ခံခဲ့ခြင်းတို့ ကြောင့် ယခုအခါတွင် လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။ ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သူ ပြည်နယ်သားများ သည် ဤသို့သော အကြီးအကဲ တစ်ယောက်ကို ရသည် မှာ ကံကောင်းလေစွဟု ပင် အက်ရှ် ထင်မိသေးသည် ။

ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီသည် တစ်လမ်းလုံး ကာရီကုတ် ရောက်မည့်ရက်နှင့် မိမိအား ဆီးကြိုမည့် အခမ်းအနားများ အကြောင်းကို တစ်လျှောက်လုံး ပြောလာခဲ့သည် ။ ထို့ပြင် ထိုအချိန်အထိ ဂူးလ်ကုတ်ဟု ခေါ်နေသော မြို့တော်သို့ ရောက်လျှင် မည်သို့မည်ပုံ နန်းတက်ပွဲ ကျင်းပမည့် အကြောင်းတို့ ကိုလည်း

ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ကာရိကုတ်နှင့် နီးလာသည့်အခါတွင် မူ အက်ရှ်သည် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာဟော်နန်းသို့ ပြန်သွားချင်တော့။

အက်ရှ်သည် ဂူးလ်ကုတ်ရှိ ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်သို့ပြန်သွားချင်စိတ် တစ်ခါမျှ မပေါ်ခဲ့။ ကချေသည် မဟာဒေဝီ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ပြန်၍ လည်း မဖြစ်။ ထို့ပြင် လေညင်းသာ ဟော်တွင် ရှိစဉ်က သူ့ဘဝသည် လည်း လှပတင့်တယ် လွမ်းချင့်စဖွယ်မဟုတ်။

ဂူးလ်ကုတ်တွင် ရောက်စတုန်းကမူ ပျော်မိသည် မှာ အမှန်။ သို့ရာတွင် ထိုပျော်စရာ ဘဝ အကွေ့ကလေးသည် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်တွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေခဲ့ရခြင်း၊ အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့် နေခဲ့ရခြင်း၊ အနိမ့်နိမ့် အကျကျနေခဲ့ရခြင်း စသည် တို့ အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

လေညင်းသာ ဟော်နန်းတွင် နေရသည့်အတွက် နှစ်သက်စရာတွေ ရှိသည့်တိုင် တစ်ခုလုံးကို ခြုံကြည့်လျှင် လေညင်းသာ ဟော်နန်းတွင် နေရခြင်းသည် သူ့အဖို့ အကျဉ်းထောင်ကြီးနှင့် တူနေသည် ။ ဂူးလ်ကုတ်မြို့ကြီးသည် လည်း သူနှင့် အမေသီတာတို့ အသက်ဘေးကြောင့် ထွက်ပြေးစွန့်ခွာခဲ့ရသည့် နေရာကြီးတစ်ခုနယ်ဖြစ်နေသည် ။

ဂူးလ်ကုတ် ခေါ် ကာရိကုတ်တွင် အက်ရှ်အဖို့ လွမ်းလောက်စရာ ဘာမျှမကျန်တော့။ ယခင် အခါများကမူ နှင်းခဲတွေ ဆောင်းထားသည့် တောင်ထွက်ကြီးများ နှင့် မိမိမွေးထားသည့် မြွေပါကလေးအစား နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေသော

သူငယ်မလေးတစ်ယောက်အတွက် လွမ်းခဲ့ရသည် ။ ယခုမူ လွမ်းစရာ
ဘာမျှ မရှိတော့။ သို့ရာတွင် ဂူးလ်ကုတ်သို့ မလိုက်လိုဟု ငြင်း၍ မဖြစ်။
လိုက်ရတော့မည်။

ယခု အချိန်၌ သူတို့ အဖွဲ့သည် မြေဩဇာ ကောင်းသည့်
နယ်မြေများကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ကြကာ တောတောင် ထူထပ်သည့်
ဒေသသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။ ကျောက်တောင်ကြီးတွေ၊
လျှိုမြောင်ကြီးတွေ၊ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးတွေ ပေါ်သည့်ဒေသဖြစ်၍
လမ်းက ကြမ်းသည် ။ အပင်ဆို၍ လည်း ကြီးကြီးမားမား မရှိ။
ကုလားအုတ် ဆူးပင်များ နှင့် ကိုင်းပင်များ လောက်သာ ရှိသည် ။

ရှေ့တွင် မူ တောင်တန်းကြီးများကို မြင်နေရပြီ။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင်
ရေးရေမျှသာပေါ်နေသည့် တောင်တန်းကြီးများ မဟုတ်။ မိမိတို့
အပေါ်တွင် အုပ်မိုးလျက်ရှိ၍ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးမြင်နေရသည့်
တောင်တန်းပြာကြီးများ ဖြစ်သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခြောက်သွေ့၍ ဖုန်ထနေသော လေထဲတွင်
ထင်းရှူးနံ့သင်းသင်းကို ရတတ်၏။

မနက် ဆည်းဆာချိန်နှင့် ညနေဆည်းဆာ ချိန်များ တွင် မူ
ခူးရံခိုင်မာ ခေါ်ရွှေပြည်သာတောင်တန်းကြီးကို မြင်ရတတ်သည် ။

တပ်တွင် သူပုန်ကြီး ပြီးစက အမေ သီတာနှင့်အတူ ဒေလီမှ
ထွက်ပြေးခဲ့စဉ် သည် နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသည် ။ ထိုစဉ်က သည်
နေရာတွင် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးတွေမရှိသေး။ ဒီနာဂွန်သည် ပင်လျှင်
မြို့မဖြစ်သေး။ ရွံ့တဲကလေးတွေ စုနေသည့် တဲသိုက်ကလေးမျှသာ
ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လာလာဂျီ၏ ခမည်းတော် လက်ထက် ကာရိဗြာနယ်နှင့်

ဂူးလ်ကုတ်နယ်တို့ ကို ပေါင်းလိုက်သည့်အခါ၌ ထိုနယ်မှ စော်ဘွားကို နိုင်ငံရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေးကိစ္စများ တွင် အကြံပေးရန် အတွက် မိမိ၏ သံကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးကိုခန့်အပ်ရန် ဗြိတိသျှ အစိုးရက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ကာ မြစ်ကူးသည့် တံတားများ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည် တွင် ဒီနာဂွန်သည် တရိပ်ရိပ် တက်နေသည့်မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

သူတို့ တစ်သိုက်သည် ခါတိုင်းလိုနေ့တွင် စခန်းချ ရပ်နားခြင်း မပြုတော့။ ညတွင် သာ စခန်းချရပ်နားပြီး မနက်လင်းအားကြီးတွင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။ နေ့တွင် ခရီးထွက်ခြင်းမှာ ဘိသေမမှ ထွက်ပြီးနောက် ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ်ဖြစ်သည်။ ။ အပူရှိန်က တစ်ရာနှစ် ဒီဂရီ ရှိသည့်တိုင် မနေ့ညက တော်တော်အေးသဖြင့် အခြေအနေ သိပ်မဆိုးလှ။

ဒီနာဂွန်မြို့ကို မြင်နေရလေပြီ။ ဆက်၍ စီးသွားလျှင် သန်းခေါင်မတိုင်မီရောက်နိုင်သည်။ ။ သို့ရာတွင် အားလုံး၏ ဆန္ဒအတိုင်း သူတို့ သည် ခရီးမဆက်တော့ဘဲ မှောင်ရီပျိုးသည် နှင့် စခန်းချကာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြယ်ရောင်အောက် ကွင်းပြင်များ ထဲတွင် အိပ်ကြသည်။ ။

မနက် အာရုဏ်တက်တွင် သူတို့ သည် အိပ်ရာမှ ထကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ကြသည်။ ။ ဘုရား ဝတ်ပြုကြသည်။ ။ ထို့နောက် မနက်စာကို ဖြစ်သလို ချက်ပြုတ်စားသောက်ကာ သူတို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ရှေ့ပြေး တမန်တော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ ပြောခိုင်းလိုက်၏။

ထို့နောက်တွင် မူ သူတို့ သည် အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကြကာ မဟာရာဇာ တစ်ယောက်၏ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားဖြင့် မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။ မြို့တွင် သူတို့ အား မြို့ပိုင် အရာရှိများ နှင့်တကွ မြို့သူမြို့သားများက သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုကြ၏။

သူတို့ ကို လာရောက် ကြိုဆိုနေသည့် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ထဲတွင် မျက်နှာသိတွေ အများကြီး။ အသွားတုန်းက အက်ရှ်ထံ လာရောက်၍ ကျွဲစာ မြင်းစာများကို အကြွေးတောင်းခဲ့သူများ လူ ဟောင်းများကို တွေ့ရသည် ။

သို့ရာတွင် အရေးပိုင် မစ္စတာ ကာတားကိုမူ မတွေ့ရ။ မစ္စတာ ကာတားသည် နောက်ထပ် ငှက်ဖျားရောဂါဖြစ်သဖြင့် ခွင့်ယူထားရသည် ။ သူ့နေရာတွင် မိုးကွန်ဗီ ဆိုသည့် လူတစ်ဦးရောက် နေသည် ကို တွေ့ရ၏။

သူက ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်နှင့် ကာရိုကုတ်မဟာရာဇာ စော်ဘွား၏ အရာရှိ ငါးဆယ်ခန့်တို့ သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း လှေတံတားများ ထိပ်တွင် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ ကြိုဆိုလျက် ရှိကြောင်း၊ ကိုယ်တော်လေး ဂျူတီသည် ထိုမဏ္ဍပ်တွင် တည်းခိုနေရန်စီစဉ်ထားကြောင့်ဖြင့် ပြောဆိုသည် ။ ထို့နောက်တွင် ကာရိုကုတ် မြို့ထဲသို့ အခမ်းအနားအဆောင်အယောင်ဖြင့် ဝင်ရန်လည်း စီစဉ်ထား၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ကြီးအက်ရှ်မှာ ထိုအခမ်းအနားကို မြင်ခွင့် မကြုံတော့။ ရဝါလ်ပင်ဒီစစ်ဌာနချုပ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ရန် အမိန့်ရထားသည့်အတွက် ချက်ချင်းပြန်ရမည်ဖြစ်သည် ။

အရေးပိုင် မစ္စတာ ကွန်ဗီယံတွင် နောက်ထပ် အမိန့်စာ တစ်စောင် ရောက်သဖြင့် ဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ ယခင် အမိန့်အတိုင်း အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ရန် ရေးသားထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

မြို့ ပိုင် မှာ ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ဒီလိုဆိုရင် ဗိုလ်ကြီးတော့ ကံဆိုးတာပေါ့နော်၊ ဒီမှာ မဟာရာဇာ ကြိုတဲ့ ပွဲကို မမြင်ရဘူးပေါ့ ဟု ပြောသည်။ ။

အက်ရှ်ကမူ ကျေနပ်နေလေပြီ။ ။ ထိုစာ မြန်မြန်ရောက်လာသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်နေသည်။ ။ သို့ရာတွင် ရိုင်းမည်စိုးသဖြင့် ကြိုဆိုပွဲကို မနှံ့ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်ချင်ယောင် ပြုရသည်။ ။ ဂျူတီကလည်း မပြန်သေးဘဲ အခမ်းအနား ပြီးအောင်နေရန် တိုက်တွန်းပြန်သည်။ ။

“နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ ကိုယ်တော်လေး၊ ကိုယ်တော်လေးက မဟာရာဇာတစ်ပါး၊ ကျုပ်က စစ်သားတစ်ယောက်၊ စစ်သားဆိုတာ ကိုယ့်အထက်အရာရှိရဲ့ အမိန့်ကို မနာခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ခု ရဝါလ်ပင်ဒီ စစ်ဌာနချုပ်က ပြန်လာဖို့ အမိန့်ပေးနေပြီ၊ ဒီတော့ အမိန့်ကို ဖီဆန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကိုယ်တော်လေး ကျုပ်ဆီကို စာရေးပါ။ ကျုပ်လည်း မကြာခဏ စာရေးပျံ့မယ်”

“အလည်တို့ ဘာတို့ လည်း လာခဲ့ဗျာ” ဟု ကိုယ်တော်လေး ဂျူတီက ပြောသည်။ ။

“လာတာပေါ့ ကိုယ်တော်လေးရာ” ဟု အက်ရှ်က အထိုက်အလျောက်ပြန်ပြောသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဂူးလ်ကုတ်နှင့် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းသို့ရောက်စရာ အကြောင်း

မမြင်တော့။

အက်ရှ်သည် သူတို့ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၏။ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီနှင့်တကွ ကာကာဂျီ၊ မူးလ်ရတ်၊ ဂိုဗင်တို့ ကို အမှတ်ရနေမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည် ။

မူးလ်ရတ်က

“နောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏတော့ တွေ့ကောင်းပါရဲ့ လို့ မျှော်လင့်ရတာ ပဲဗျာ၊ သခင်လေးလည်း ခွင့်တို့ ဘာတို့ ရရင် ကျွန်တော်တို့ ဆီကို လာနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့မှ သခင်လေးကို သိမ်းတိုက်နည်းတွေ ဘာတွေကောင်းကောင်း သင်ပေးရမယ်၊ ကျွန်တော်က အဘိုးကြီးဖြစ်ပြီး သခင်လေးကလည်း စစ်ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့မှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ်တွေကို ပြောကြတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် အနေနှင့်ကတော့ သွားတော့လို့ နှုတ်မဆက်ချင်သေးဘူး၊ နောင်တစ်ခါလာလည်ပါဦးလို့ ပဲ နှုတ်ဆက်ချင်တယ်။”

မူးလ်ရတ်တို့ တစ်သိုက်သည် အက်ရှ်ကို ပေတစ်ရာ လမ်းအတိုင်း တစ်မိုင်လောက်အထိ လိုက်ပို့ကြသည် ။ သူတို့ တစ်သိုက် လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ပေတစ်ရာလမ်းအတိုင်း စီးသွားသည့် အက် ရှ်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ တကယ်ဂူးလ်ကုတ်သို့ လာလိုသေးသည် ဆိုလျှင် အက်ရှ် ပြန် လှည့်နိုင်သေးသည် ။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ပြန်လှည့်မလာတော့။

အက်ရှ်သည် လမ်းကွေ့တွင် ပျောက်သွားသည် ။ မူးလ်ရတ်ကမူ တစ်နေ့တွင် သူတို့ ဆုံကြဦး မည်ဟု ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ မထင်တော့။ ကာကာဂျီက အတိတ်ကို ကျောခိုင်းခဲ့ဖူး

ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ဟုတ်သည် ။ ကာကာဂျီ ပြောသည့် စကားသည် မှန်သည် ။ မိမိသည် အတိတ်ကိုပြည်ဖုံးကား ချခဲ့ရတော့မည်။ မေ့ပျောက် ပစ်ခဲ့ရတော့မည်။ ဇူလီကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်ရတော့မည်။ ဂူးလ်ကုတ်သို့ နောက်တစ်ခါ ပြန်လာရခြင်းသည် အတိတ်ကိုပြန်၍ တွေးဆသလိုသာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ မိမိသည် ဂူးလ်ကုတ်သို့ မသွားတော့။ ယခုလည်း မသွား။ နောင်ဘယ်တော့မှ လည်း သွားဖြစ်မည် မထင်တော့။ ဂူးလ်ကုတ်သို့သာသွားခဲ့လျှင် မိမိနှင့် မူးလ်ရတ်တို့ တစ်တွေ ကြားထဲတွင် ရှိခဲ့သည့် ရဲဘော်စိတ်၊ ခင်မင်စိတ်တို့ သည် ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့မည်။

စခန်းထဲတွင် မိမိသည် တစ်ဦးတည်းသော ဥရောပတိုက်သား။ အင်္ဂလိပ် စကားကို ပြောသူဆို၍ သူတစ်ယောက်သာ ရှိသည့်အတွက် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အက်ရှ်သည် သူ့ကိုယ်သူ (ဖာရင်ဂီ) နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကို မေ့၍ သွားတတ်သည် ။

သို့ရာတွင် ကာရီကုတ်တွင် မူ ထိုအချက်ကို မေ့၍ မဖြစ်။ ကာရီကုတ်တွင် ဗြိတိသျှသံကိုယ် စားလှယ်တစ်ဦး ရှိနေရုံမျှမက ဗြိတိသျှ စစ်သားများ နှင့် အခြားဥရောပတိုက်သားများ လည်း ရှိနေကြသည် ။

ထို့ပြင် ကာရီကုတ်တွင် အယူသီးသည့် ဟိန္ဒူများ လည်း အများ အပြားရှိရာ မိမိကဲ့သို့သော ဖာရင်ဂီတစ်ယောက်က ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီတို့ ၊ မူးလ်ရတ်တို့ နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ နေသည် ကို ကြည်ဖြူနိုင်မည် မထင်။ စခန်းထဲမှာ တုန်းကလို ရင်းရင်းနှီးနှီးနေ၍ မရတော့။ စည်းကမ်း ကလနား တွေနှင့် နေရတော့မည်။

သည် လို ဘဝမျိုးသို့ အရောက်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် ကာရိကုတ်သို့ မသွားသည် ကကောင်းမည် ထင်သည် ။ ယခုလို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အဝေးမှ လွမ်းနေရသည် က ကောင်းမည် ထင်သည် ။ သူတို့ အားလုံး အိုသည့်အခါတွင် မူ ထိုအရာများ သည် အရေးမကြီးတော့။ သူတို့ ဘဝသည် လည်း အိုမင်းတွင်းဆုံးသို့ ကျလုနီးနေကြပြီ။ ထိုအခါတွင် အားလုံးကို မေ့လိုက်ကြတော့မည်။

ထိုအခါကျလျှင်မူ သူ့ကို အမှတ်ရသေးသည့် လူတစ်ယောက်ဟူ၍ ရှိခဲ့သေးလျှင် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောရန် သွားဖြစ်ကောင်း သွားဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒူးရံခိုင်မာခေါ်ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးကို နောက်ဆုံး ဝတ်ပြုရန် သွားဖြစ်ကောင်း သွားဖြစ်လိမ့်မည်။

စိမ်းပြာပြာ ဆည်းဆာထဲတွင် မြင်းဇက်ကို သတ်လိုက်ပြီးနောက် ဗေဒါပွင့်ရောင် ကောင်းကင် နောက်ခံတွင် ခပ်ရေးရေး ပေါ်နေသည့် တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်မိသည် ။ တောင်ထွတ်များ တစ်နေရာတွင် ထိုးကျနေသည့် နောက်ဆုံး နေခြည်ဖျော့ဖျော့ကလေးကို မြင်ရသေး၏။

ဟုတ်သည် ။ ထိုတောင်ထွက်သည် ဆည်းဆာထဲတွင် နှင်းဆီရောင် သန်းလျက်။ ထိုတောင် ထွက်သည် ဒူးရံခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာတောင်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းဖြင့် ပူနွေးသော နေရောင်ခြည် ဖျော့ဖျော့သည် တောင်ထွက်ပေါ်တွင် မှီ န်၍ မှီ န်၍ လာလေပြီ။ နှင်းဆီရောင်မှ နှင်းဆီအို ရောင်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည် ။

နောက်ဆုံးတွင် တာရာကလ ခေါ် ကြယ်ပြာသဒ် တောင်ထွင်ဖျားကလေးကိုသာ မြင်ရ တော့သည် ။ ထို့နောက်တွင် ထိုတောင်ထွတ်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ထို့နောက်

တောင်ရိပ်များ သည် ကြယ်ရောင်တို့ ဖြင့် လင်းနေသော ညရိပ်ဖြင့်ရောသွားကြသည်။ ။

သူ့စိတ်ထဲတွင် အတိတ်မှ အဖြစ်အပျက်များ သည် တရေးရေး ပြန်ပေါ်လာကြသည်။ ။ အက်ရှ်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ဒူးရံခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာတောင်တန်းကြီးကို ဦးချမိ၏။ ဧကရီ ဘုံဆောင်ပျက်ကလေး ပေါ်တုန်းက သူ့ရွတ်ခဲ့သည့် ဆုတောင်းကလေးကို ရွတ်မိသည်။ ။

“ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် အမြဲကိန်းအောင်းလျက်ရှိပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးကို အမြဲဝတ်ပြုပါ၏။ ရွှေပြည်သာတောင်တန်းကြီးသည် ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုဖွယ် မလိုသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် မူ အတိုင်းမသိသော ဂုဏ်သတင်းတို့ ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည် ဟု ထင်ပါ၏။....”

ည လေပြည်ကလေး တိုက်စပြုလာသည်။ ။ ဆူးချုံတွေကြားထဲမှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာ ခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့နှာခေါင်းထဲတွင် မူ ထင်းရှူးနံ့နှင့် ထင်းမီးနံ့တို့ ကိုရသည်။ ။

အက်ရှ်သည် မြင်းပေါ်သို့ တက်ကာ ရှေ့မှ စီးသွားနှင့်ကြသော မာဒူး၊ ဂူးလ်ဘတ်နှင့် ကူလူ ရုန်းတို့ နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။ ရှေ့မှ သွားနှင့်သူ သုံးယောက်သည် သူတို့ အတွက် ညစခန်းချရန် နေရာကို ရွေးပြီး နေကြလေပြီ။

ဘိသောသို့ အသွားခရီးတုန်းကလို ခပ်သွက်သွက်ကလေး ခရီးနှင့်ခဲမည်ဆိုလျှင် သူတို့ တစ်သိုက်သည် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ တစ်ပတ်လောက် အတွင်းမှာ ပင် ရောက်သွားကြမည်။ သို့ရာတွင် သည်

မျှ အရေးတကြီး သွားစရာ မလို။ နေ့လယ်တွင် အပူရှိန်ကပြင်းသည် ။
မာဒူးကလည်း အသက် ကြီးပြီ။ ထိုအထဲတွင် ကုန်းပေါက်သဖြင့်
အနာတွေဖြစ်နေလိုက်သေးသည် ။

ထို့ကြောင့် မနက် နှစ်နာရီ ထိုးသည် နှင့် အိပ်ရာမှ ထကာ
နေထွက်သည် အထိစီးကြသည် ။ နေထွက်လျှင် ရောက်ရာနေရာတွင်
တစ်နေကုန် စခန်းချပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် နှစ်နာရီကျမှ ပြန်
ထွက်ကြပြန်သည် ။

သို့ဖြင့် သူတို့ ခရီးသည် တစ်နေ့မှ ပျမ်းမျှ
နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်လောက်သာ ပေါက်၏။ မေလ နောက်ဆုံးရက်
အရုဏ်တက်တွင် မူ သူတို့ သည် ရဝါလ်ပင်ဒီကို လှမ်းမြင်ရလေပြီ။

လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်ရက်လုံးလုံး လာ၍ စောင့်ခဲ့သည့်နည်းတူ
ရဝါလ်ပင်ဒီ ဂျေလွန်ပေတစ်ရာ ကြီးပေါ်ရှိ တတိယမိုင်တိုင် အနီးတွင်
စောင့်နေသည့် ဝေါလီကိုလှမ်းမြင်ရသည် ။

ရဝါလ်ပင်ဒီ စစ်ဌာနချုပ်မှ အက်ရှ် ထွက်လာခဲ့သည် မှာ ရှစ်လမျှ
ကြာခဲ့လေပြီ။ ထိုအတော အတွင်းတွင် အက်ရှ်သည် အင်္ဂလိပ်စကား
ပြောခဲ့ရသည့် အကြိမ်ဆို၍ ဒါဇင်ဝက်ထက် ပိုမည်မထင်။
တစ်လျှောက်လုံး သူ့မွေးစားအမေ သီတာ ပြောခဲ့သည့် ပန်ချာပီ
စကားကိုသာ ပြောခဲ့ရသည် ။

ဇွန်လတွင် ဆိုလျှင် ရဝါလ်ပင်ဒီသည် နည်းနည်းမျှ နေဖို့
ကောင်းသည့် အရပ်မဟုတ်။ အပူ ရှိန်နှင့် ဖုန်တွေကြောင့် ငရဲပြည်
တမျှ။ တာဝန်ဖြင့် ရုံးတွင် နေခဲ့ရသူ၊ စစ်တန်းလျားများ တွင် နေခဲ့ ရသူ၊
စစ်ရေးပြ ကွင်းဆင်းရသူတို့ မှာ ထိုအချိန် ရောက်လျှင် ရောဂါ
တစ်မျိုးမျိုးတော့ တွေ့ရသည် ချည်း။ အပူရုပ် ဖျားခြင်း၊ အနာစိမ်း

ထွက်ခြင်း။

ဝေါ်လီနေသည့် ဘန်ဂလိုထဲမှ ညောင်ပင်ကြီးမှာ ဖုန်တွေ လိမ်းကျထားသဖြင့် အရောင် အဆင်းပင် မရှိတော့။ လေပူကြီး တိုက်လိုက်သည့်အခါတွင် ညောင်ရွက်တို့ သည် တရဲရဲ မြည်ခြင်း မရှိ။ ခွက်ထဲတွင် ခေါက်သည့် အန်စာတုံးများ သဖွယ်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အရိုးတွေကို ခေါက် နေသည့်နှယ်။ တောင်တန်းကြီးများကိုလည်း မမြင်ရ။ ဖုန်လုံးကြီးတွေ ဖုံးနေတတ်သည် ။ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း တံလုပ်တွေ ထသဖြင့် အပူငွေ့တွေ ဖုံးနေတတ်သည် ။

“အင်း သွားတုန်းကတော့ တကယ့် ဗိုလ်ကြီးပေါ့လေ၊ ပြန်လာလို့ ဗိုလ်လေးပြန်ဖြစ်တော့ ဘယ်နှယ့်နေသလဲ အစ်ကို”

ဝေါ်လီက စပ်စုသည် ။

“ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ၊ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ အေးအေး ဆေးဆေးတော့ နေရတာ ပေါ့၊ နေပါဦးကွ။ ခြေအိတ် ဘယ်နှစုံလောက်ယူခဲ့ရမှာ လဲ”

အက်ရှ် ပြန်ရောက်သည် မှာ တစ်ပတ်နီးပါးခန့် ရှိသွားပြီ။ ယခု အက်ရှ်သည် ခရီးထွက်ရန် ပြင်နေပြန်ပြီ။ ယခု တစ်ခေါက်မှာ ခွင့်ရက်ရသဖြင့် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ခြင်း ဖြစ်၏။

အက်ရှ်သည် စစ်ဌာနချုပ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် တပ်မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးဒေါ်တန်ထံသို့ အားလုံး အစီအရင်ခံသည် ။ ဘိသော စော်ဘွား မချေမငံ လုပ်ပုံတို့ ကို တင်ပြသည် ။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အက်ရှ် အစီအရင်ခံနေသည့် တစ်ချိန်လုံး မျက်လုံးများကို မှီ တ်ထားရင်း နားထောင်လျက်ရှိ၏။

အက်ရှ် အစီရင်ခံပြီး၍ နှစ်မိနစ်လောက်အကြာ အသံတိတ်သွားသည့်အခါတွင် မူ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကာ ဗိုလ်ကလေး အက်ရှ်သည် မိမိထံတွင် လာရောက် အစီအရင်ခံဖို့ မလိုကြောင်း၊ တပ်ရေးဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးမျှိုင်းထံတွင် အစီရင်ခံသင့်ကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူးက သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်တစ်ခုသို့ ချပေးလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည် ။

အမှန်းအားဖြင့် အက်ရှ်ကို ပြန်ခေါ်ခြင်းမှာ အရေးတကြီး ကိစ္စ ရှိ၍ မဟုတ်။ တပ်ရေး ဗိုလ်မှူး ဗွိုင်းသည် ဝမ်းကိုက်ရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေ၏။ ကျန်သည့်အရာရှိများမှာ အက်ရှ်နှင့် ပတ်သက်၍ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ဖို့ မပြောနှင့်၊ အက်ရှ်၏ အမည်ကိုပင်လျှင် ကြားဖူးကြသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ကိုင်တွယ်ရမည်ကို မည်သူမျှ ကောင်းကောင်း မသိကြ။

ထိုစဉ် အက်ရှိုက တပ်ရင်းကို ပြန်ရန် ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စစ်ဌာနချုပ်မှ ထို ကိစ္စမှာ နယ်ခြားစောင့် တပ်မှူးနှင့် ဆိုသည် ဟု ဆိုကာ နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ လွှဲပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သည် တစ်ခေါက် တပ်ရင်း ပြန်ရသည် မှာ ပျော်စရာ
မကောင်းလှ။ ဝေါ်လီကို သံယောဇဉ် တွယ်လွန်း၍ သာ တပ်သို့
ပြန်ရခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့မဟုတ်လျှင်တပ်မှ ချက်ချင်း နှုတ် ထွက်ကာ
တိဘက် စသည့် နယ်များ သို့ လှည့်လည်မိလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင်
သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သွားကာ ကမ္ဘာအနှံ့
လျှောက်သွားမိပေလိမ့်မည်။ တပ်နယ်မြေထဲတွင် နေရသည် မှာ

ငြီးငွေ့လှပြီ။

ဘိသောဇော်ဘွား၏ ဟော်နန်းတွင် ဇူလီကို နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးသည့် နောက်တွင် သူ့စိတ်များ သည် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြပြီ။ ရာဇပုတ်နယ်၊ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်နှင့် ဒီနာဂွန်တို့ ကို ဖြတ် သန်းကာ ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့ရသည့် အတွက် လမ်းတွင် နေသာထိုင်သာသလို ရှိခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် ရဝါ လ်ပင်ဒီသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မူ ဘာမျှမည်မည်ရရ လုပ်စရာလည်း မရှိ။ သို့ဖြင့် ထိုစိတ်သည် သူ့ကို တရိရိ နှိပ်စက် ညှင်းဆဲခြင်းပြုပြန်သည် ။

ဝေါလီ တစ်ယောက်ရှိပြီး သူ့ စွန့်စားခန်းများကို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်နေသည့် အတွက်ကြောင့်သာလျှင် အက်ရှ် နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

အက်ရှ်သည် သူ့အတွေ့အကြုံများကို ဝေါလီအား ပြောပြ၏။ သို့ရာတွင် ဇူလီ၏ ကြောင်းနှင့် ကာရီကုတ်ပြည်နယ် ဆိုသည် မှာ သူ ငယ်ငယ်က နေခဲ့သည့်ဂူးလ်ကုတ်ပြည်နယ် ဖြစ်သည် ဆို ခြင်းကိုမူ မပြောဘဲ ချန်ပစ်ခဲ့သည် ။ ထိုအကြောင်းများကိုကြားရလျှင် ဝေါလီသည် ရပ်သပ်ရှုမော တအံ့တဩ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မသိ၊ အက်ရှ်သည် ထို အကြောင်းများကို မပြောမိ။

ဝေါလီက အက်ရှ်၏ စွန့်စားခန်းများ နှင့်စာလျှင် ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နေခဲ့ရသည် မှာ ပျင်းစရာ ကောင်းကြောင်း၊ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းကြောင်း၊ ကောင်မလေးတွေနှင့် ကြိုက်ကြ ချစ် ကြကြောင်း၊ ကဗျာတွေ ရေးကြောင်း၊ ပိုလိုရိုက်ရင်း မြင်းပေါ်လိမ့်ကျသဖြင့် ညှပ်ရိုး ကျိုးသွား ကြောင်း၊ ပိုကာ ရှုံးသဖြင့် တစ်လစာ

လစာပြောင်းသွားကြောင်း စသည် တို့ ကို ပြောပြသည်။ ။

သို့ရာတွင် အရေးအကြီးဆုံး သတင်းကို တော်တော်နှင့် မပြော။
နောက်ဆုံးကျမှ ပြော သည်။ ။

ဝေါ် လီ မှာ ဗိုလ်လောင်း သင်တန်းကို အောင်မြင်ပြီး၍
နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် အလုပ်လျှောက်ရာ နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့
ဝင်ခွင့်ရသည့်အတွက် ဩဂုတ်လတွင် တပ်သို့ပြောင်းရမည်
ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

သို့ရာတွင် အက်ရှ် ပြန်လာလျှင် နှစ်ယောက်သား
လျှောက်လာချင်သေးသည့်အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။

“အစ်ကိုလည်း အေးအေးဆေးဆေး မနားရတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား၊
မနှစ်နွေတုန်းက တည်းက မနားခဲ့ရတာ ၊ ဒီတော့ နှစ်လလောက်
ခွင့်တောင်းရင် ရမှာ ပါ”

အက်ရှ်မှာ ခွင့်ယူဖို့ ပင် စိတ်မကူးမိ။ စင်စစ် မိမိသည် ကာရီကုတ်
ပြည်နယ်ထဲတွင် တာဝန် ဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့သည့်တိုင် ခွင့်ဖြင့်
အပျော်ထွက်လာသည် နှင့် အတူတူမဟုတ်လော။ နောက် ထပ်
ခွင့်တောင်းသည် ဆိုလျှင် အခွင့်အရေး ပိုယူရာ မရောက်ပါလော။

သို့ရာတွင် ယခု ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ တပ်ရေးရုံးတွင် မိမိနှင့်
ပတ်သက်၍ မည်သည့် အမိန့်မျှ မရှိ။ ဗိုလ်မှူး ဗွိုင်းမှာ လည်း ဆေးရုံမှ
မဆင်းသေးသည့်အတွက် နောက်ထပ် ခွင့်တောင်းလျှင် ဘာမျှ
မရနိုင်စရာ မရှိ။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် တစ်လခွဲ ခွင့်တင်လိုက်သည် ။ ဆိုင်ရာမှ
ရှောရှောရှူခွင့်ပေးလိုက် ရုံမျှမက အပိုအဖြစ် နောက်ထပ်

ပိုပေးလိုက်သေးသည်။ ။

အက်ရှ်သည် ခွင့်နှစ်လ ရသည့်တိုင် သူ့ကို အနောက်မြောက် နယ်စပ်ဒေသသို့ ပြန်ခွင့် မပေးသေးသည့်အတွက် ကျေနပ်ခြင်း မရှိသေး။

စင်စစ် အက်ရှ်သည် မဒန်းသို့ ပြန်ချင်လှပြီ။ ဇာရင်တို့ တစ်တွေနှင့် တွေ့ချင်လှပြီ။ ဇာရင် ခွင့်ရ၍ ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ လာတွေ့မှ သာ တွေ့နိုင်တော့မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူသည် ဇာရင်ကို တော် တော်နှင့် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။

အက်ရှ်သည် ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာကာ ဝေါ်လီအား အကျိုးအကြောင်းကိုပြောပြ၏။ စာရေး စရာ ရှိသည့် စာသုံးစောင်ကို ရေးသည် ။

တစ်စောင်မှာ တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းထံသို့ ပေးစာ ဖြစ်ပြီး တပ်သို့ ပြန်ရန်ခွင့်တောင်း သည့်စာ ဖြစ်သည် ။ နောက်တစ်စောင်မှာ ဗိုလ်ကြီး ဝိုက်ဂရမ်ထံသို့ပေးသည့်စာ ဖြစ်ကာ တပ်သို့ ပြန်လာခွင့် ရရန် ထောက်ခံပေးပါမည့် အကြောင်းရေးထား၏။ နောက်တစ်စောင်မှာ ဇာရင်ထံသို့ ပေးရန်ဖြစ်သည် ။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းမှာ ခွင့်သွားနေသဖြင့် သူ့ထံ အကျိုးအကြောင်း စာမပြန်နိုင်။ သို့ရာတွင် ဒုတိယ တပ်ရင်းမှူးထံမှ စာတစ်စောင် ရသည် ။ ထိုစာထဲတွင် အက်ရှ်၏ တောင်းပန်ချက်ကို မှတ် သားထားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ တပ်မှူး ခွင့်မှ ပြန်ရောက်လာလျှင် သက်ညှာစွာ စဉ်းစားပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း ပါရှိသည် ။

ဝို က် ဂ ရ မ် ၏ စာထဲတွင် မူ တပ်ရင်းမှ သတင်းများကို ရေးသားထားပြီးနောက် မဒန်းသို့ ပြန် ရောက်လာရေးအတွက် သူ

အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်ရေးထားသည်။ ။

ဇာရင်ထံမှ မူ စာပြန်မလာ။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် သိသည့်
မြင်းကုန်သည် တစ် ယောက်မှ တစ်ဆင့် အက်တော့ မြို့စွန်ရှိ
အိမ်တစ်အိမ်တွင် တွေ့ဆုံမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်
အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။ ။

“ဗိုလ်လေး ဇာရင် (ဇာရင်မှာ ရာထူး တိုးနေလေပြီ။) လည်း
ခွင့်မရဘူး သခင်ဆပ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်လောက်တော့
ထွက်ခွင့်ရပါတယ်၊ လာမယ့် သောကြာနေ့ကျရင်ထွက်လာခဲ့မယ်တဲ့ ၊ ည
သန်းခေါင်လောက်မှာ ရောက်မယ်တဲ့ ၊ တကယ်လို့ သခင်ဆပ်ကိုယ်တိုင်
ထွက်မလာနိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို
လွှတ်လိုက်ပါတဲ့ ”

အက်ရှ်ထံ သတင်း လာပို့သူသည် ဆလမ်ပေးပြီးနောက်
လှည့်ထွက်သွား၏ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း
သတိရလိုက်သည့်အတွက် ပြန်လှည့်လာကာ..

“ဪ တစ်ခု မေ့နေတယ် ခင်ဗျ၊ တကယ်လို့ သခင်ဆပ်ဟာ
အရှေ့ကိုခေါ်လာချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ခေါ်လာနိုင်ပါတယ်တဲ့ ၊ သူ
စီစဉ်ပေးပါ့မယ်တဲ့ ၊ အရှေ့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သခင်ဆပ်။
သခင်ဆပ်မြင်းထိန်းလား၊ မြေပြန့်က လူတွေဟာ မြင်းကောင်းကောင်း
ထိန်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ကျွန်တော့် မြင်းထိန်းဆိုရင်....”

သူသည် မြင်းထိန်းများ ၏ အရည်အချင်းများကို
ဖော်လောက်အောင် ပြောနေသည့်အတွက် အက်ရှ်မှာ လည်း
သူ့အမေးကို ဖြေစရာ မလိုတော့ဘဲ အလိုလိုရှောင်ပြီးသာ ဖြစ်သွားသည်
။ စင်စစ် သူ့အမေးကို ဖြေရမည်ဆိုလျှင်လည်း ခပ်ခက်ခက်။ ဇာရင်၏

ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရှင်းရှင်းကလေးမျှသာ။

အက်တော့ မြို့ကလေးသည် ဣန္ဒြေမြေမြေ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရှိသည် ။ အနောက်မြောက် နယ်စပ်သို့ ဝင်ချင်သည် ဆိုလျှင် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးလိုက်ရုံမျှသာ ဖြစ်၏။

အ က ယ် ၍ အက်ရှ်သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးသွားလျှင် အမိန့်ကို ဖိဆန်သည့်နှယ် ဖြစ်နေမည်။ တစ်ဖန် ဇာရင်က ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ လာတွေ့သည် ဆိုလျှင် အချိန်ကုန်ကာ တွေ့ချိန်နည်းပြီး စကားပြောချိန် မရဘဲဖြစ်နေမည်။

ထို့ကြောင့် ဇာရင်သည် အက်ရှ်ကို အက်တော့ မြို့ကလေးတွင် ချိန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

အက်ရှ်၏ ခွင့်စာကျလာလျှင် ဝေါလီကလည်း ခွင့်တင်လိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်၏ ခွ င် မှာ ချက်ချင်းရပြီး ဝေါလီ၏ ခွင့်မှာ နောက်ဆယ်ရက်ကြာမှ ရမည် ဖြစ်၏။

“တစ်ရက်တည်း အတူရအောင် ကြိုးစားတာပဲ အစ်ကိုရာ၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက တော် တော်ခွကျတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခုလောလောဆယ် ခွင့်မပေးနိုင်သေးဘူးတဲ့ ”

သို့ဖြင့် အက်ရှ်သည် ဝေါလီခွင့်ရသည် အထိ စောင့်နေရသည် ။ ထိုအတောအတွင်း အက်ရှ် သည် အက်တော့သို့ သွားရန်ပြင်သည် ။ အက်တော့မှ နေပြီး မာရီကို ပြန်လာကာဝေါလီနှင့် တွေ့ရန် ချိန်းပစ်ခဲ့သည် ။

မာရီမှ ကသ္မီယ ပြည်နယ်သို့ ခြေကျင်သွားကြရန်၊ သို့သွားရာတွင် ဝေါလီ၏ အစေခံ ဘက်ရှီးတစ်ယောက်ကိုသာ ခေါ်ခဲ့ရန်၊ အခြား

လိုအပ်သော အစေခံများကိုမူငှားသွားရန် သဘော တူခဲ့ကြသည် ။
အက်ရှ်နှင့်အတူ ဘိသောကို လိုက်ခဲ့ကြရသည့် အစေခံများကို
ခွင့်ပေးရဦးမည်။

ဂူးလ်ဘတ်နှင့် မာဒူးတို့ သည် သူတို့ ခွင့်မယူလိုကြောင်း
အကျောက်အကန်ပြောကြသည် ။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးတွင် အက်ရှ်
အတင်း တိုက်တွန်းသည့်အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး ခွင့်ယူကြရ၏။

အက်ရှ်သည် အဗိုဒဗတ်သို့ ထွက်မည့် စာပို့ခြင်းရထားပေါ်တွင်
မာဒူးအတွက် နေရာတစ်နေရာ စီစဉ်ပေးသည် ။ ရထား
ထွက်ကာနီးတွင် အက်ရှ်က မာဒူးအား...

“ခင်ဗျား ခွင့်က ပြန်လာရင် ခင်ဗျားအတွက်
အကူတစ်ယောက်လောက် ရှာပေးဦးမယ်ဗျာ၊ သူ့ကို အချက်အပြုတ်
တတ်အောင် သင်ပေးထားပေါ့၊ သူ့ကိုကြည့်စီမံရုံလောက်ပဲ လုပ်တာပေါ့၊
တကယ်တော့ အဘိုးကြီး အေးအေးလူလူအနားယူဖို့ ကောင်းပါပြီ။”

“မလိုပါဘူး ဆပ်သခင်လေးရာ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်လုပ်စာ
ကိုယ်ရှာမစားနိုင်လောက်အောင် မအိုသေးပါဘူး၊ ဘာလဲ
ဆပ်သခင်လေး၊ ကျွန်တော့်ကို သိပ်သဘောမကျတော့လို့ လား။”

အက်ရှ်က ရယ်မောကာ အဓိပ္ပါယ် မရှိသည့် စကားများကို
မပြောသင့်ကြောင်း၊ မိမိအဖို့ မာဒူး မရှိလျှင် မဖြစ်ကြောင်း ပြောသည် ။

ထိုနေ့တွင် ဂူးလ်ဘတ်၊ ကူလူရန်းနှင့် အခြားသူများ ည်း
ခွင့်ရကြသဖြင့် မိမိတို့ အိမ်သို့ ပြန် သွားကြသည် ။ ညနေ
မှောင်စပျိုးချိန်တွင် အက်ရှ်သည် ဈေးဘက်သို့ ထွက်လာကာ မြင်းလှည်း
တစ်စီးကို လှမ်းခေါ်၍ အိမ်တစ်အိမ်သို့ သွားပြီး
ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ သည် ။

မနက်တွင် ဝေါလီနှင့်အတူ မနက်စာ စားပြီး နောက် သင့်တင့်သည့် ဝန်စည်စလယ်များကို ယူကာ မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် မာရီးသို့ ထွက်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ မာရီးသို့ သွားသည့် ပေတစ်ရာတစ်လျှောက်တွင် တည်းခိုရိပ်သာတွေအများ အပြား။ အက်ရှ် ရထားခကို ရှင်း ပေးလိုက်ကာ တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုတွင် အခန်းယူ၍ အားရပါးရ အိပ်ပစ်လိုက်၏။ ညနေစောင်း လောက်တွင် တည်းခိုရိပ်သာသို့ဝင်လာသည့် မြင်းခွာသံများကြောင့် အက်ရှ် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ ။ အက်ရှ်သည် သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကာဆင်အလီကို နှုတ်ဆက်သည်။ ။ ကာဆင်အလီ၏ ဖခင်မှာ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် အထည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ဖွင့်ထား၏။

အက်ရှ်ကို ကြည့်ရသည် မှာ ကာဆင်အလီကို စောင့်နေပုံရသည်။ ။ အက်ရှ် နှင့် ကာဆင်အလီတို့ သည် အတန်ကြာမျှ စကားပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် ဒုတိယတစ်ယောက်မှာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

အက်ရှ်သည် သူ့မြင်းကို ယူလိုက်ပြီးလျှင် မိမိတည်းခိုရိပ်သာသို့ လေးငါးရက်ခန့်ပြန်လာဦး မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိ၏ ပစ္စည်းများကို ယခု မိတ်ဆွေ ၏ အစေခံများကကြည့်ရှုမည် ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို အစားအသောက်နှင့် အိပ်ရာနေရာတို့ ကို စီမံပေးထားစေလိုကြောင်းဖြင့် တည်းခိုရိပ်သာမှ ခန့်တမာကို မှာ ပစ်ခဲ့သည်။ ။

မြင်းကုန်းနှီး နောက်ပိုင်းတွင် အထုပ်ကလေး တစ်ထုတ် ပါလာခဲ့သည်။ ။ တည်းခိုရိပ်သာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်လျှင် အက်ရှ်သည် တောအုပ်ကလေးတစ်ခုထဲသို့ မြင်းကို ရပ်လိုက်လျက် အထုပ်ကလေးထဲတွင် ပါလာသည့်အဝတ်အစားများကို ဝတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ၌ ကား အက်ရှ်သည် ကသ္မိယနယ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

နေဝင်ရီတရောအချိန်လောက်တွင် အက်ရှ်သည် ဟာဆန် အက်ဘဒါးလ် အမည်ရှိရွာက လေးသို့ ရောက်၏။ လမ်းဘေးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်မှ စားရာ ဝယ်ခဲ့ပြီးလျှင်မြက်ထူထူ ကုန်းစောင်းကလေးပေါ်တွင် စားရင်းဖြင့် ထိုမြင်းကို မြက်ခင်းပေါ်တွင် ကျောင်းထားလိုက်သည် ။ နောက် ထပ် မိုင်သုံးဆယ်ခန့်လောက် သွားရဦးမည်။သို့ရာတွင် ဇာရင်သည် နေမဝင်မချင်း ထွက်ဦးမည် မဟုတ်သေး။ ထို့ကြောင့် သည် လောက်အလောသုံးဆယ် ဖြစ်စရာ မလို။

အက်ရှ်သည် ကုန်းစောင်းတွင် လဲကာ သူ့မြင်းကြီး မြက် တဖြုတ်ဖြုတ် ဝါးနေသံကိုနား ထောင်ရင်း အဝေးရှိ တောင်တန်းများ ပေါ်မှ နေရောင်တို့ ရုပ်သိမ်းသွားသည် ကို ငေးကြည့်နေ သည် ။

ကောင်းကင်တွင် မူ ကြယ်ပွင့်တို့ ဝင်းလက်စ ပြု လာလေပြီ။ ခဏကြာလျှင် အိုက်စပ်၍ ဖုန်နဲ့ နံနေသည့် အမှောင်ထုထဲတွင် လ ထွက်လာသည် ။ သည် အလင်းရောင်လောက် ဆိုလျှင် မြင်းကို ခပ်သွက်သွက် စီး၍ ရပြီ။ ညပိုင်းရောက်လာသည့် အခါတွင် အပူရှိန် လျော့ကာ အေးစပြု လာပြီဖြစ် သဖြင့် မြင်းကလည်း ခြေသွက်နေသည် ။ အက်ရှ်သည် အက်တော့ မြို့စွန်ရှိ အိမ်အိုကြီး တစ်လုံးသို့ သူမှန်းသည် ထက် စော၍ ရောက်လာသည် ။

အိမ်အိုကြီးမှာ အုတ်တံတိုင်းတို့ ကာရံထားသည့်ခြံကြီး တစ်ခုထဲတွင် ရှိ၏။ အိမ်ရှင်မှာ ကိုဒါဒတ်၏ အစ်မတော်သူ ဖာတမာ ဘီဂမ်းဖြစ်သည် ။ ဖာတမာ ဘီဂမ်းသည် မုဆိုးမ ဖြစ်၍ အသက် တော်တော်ကြီးလေပြီ။

သူ့အိမ်တွင် သူတူများ နှင့် မိတ်ဆွေများ မကြာခဏ လာရောက်စားသောက် နေကျဖြစ်ရာ အက်ရှ်တို့ နှစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းမှာလည်း သူ့အဖို့ အဆန်း မဟုတ်တော့။ ထိုနေ့ည သူတို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် အတော် ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက် ဖာတမာ ဘီဂမ်းမှာ အိပ်ပျော်လျက် ရှိလေပြီ။ အစောင့်ကို မေးသည့်အခါတွင် (ရာဆီလ်ဒါ) ဗိုလ် လေးဇာရင်ခန့် ရောက်မလာသေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

အက်ရှ်သည် မြင်းကို အပ်ပစ်ခဲ့ပြီးလျှင် အက္ကဘာ ဘုရင်ကြီး၏ ရှေးခံတပ်ကြီးအနီးမှ ဖြတ် လာကာ ကူးတို့ ဆိပ်သို့ လာခဲ့သည် ။ တစ်ခါတုန်းက ကူးတို့ သမားများ ၏သားစဉ်မြေးဆက်တို့ သည် ထိုကူးတို့ ဆိပ်တွင် ကူးတို့ ပို့သည့် အလုပ်ကို ဆက်ခံလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် လှေတံတားများ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကူးတို့ သမားများမှာ ယခင်ကလောက် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း မကောင်းကြတော့။

အက်ရှ်သည် လမ်းဘေး သစ်ပင် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရပ်လိုက်ကာ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးနေ သည့် တံတားဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည် ။ တံတားထိပ်တွင် အစောင့်ကျနေသည့် စန္ဒရီ တစ် ယောက်မှ အပ လူသူအရိပ်အယောင် ဆို၍ မမြင်ရ။ အက်တော့ကမ်းပါးစောက်ကြားမှ စီးနေသည့် ဣန္ဒြေမြေမြစ်၏ တဝေါဝေါ ရေစီးသံမှ အပ အခြားဘာသံကိုမျှ မကြားရ။ လောက အလုံးသည် တိတ် ဆိတ်လျက်။

အက်ရှ်သည် နားကို စွင့်ကာ တံတားဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိသည် ။ ထိုစဉ် တဝေါဝေါမြည်သော ရေသံများ ကြားမှ နေ၍ မြင်းခွာသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

နီးလာသည့်အခါတွင် မူ တံတားပေါ်သို့ ကျလာသော မြင်းခွာသံများ သည် ပို၍ ကျယ်လောင် လာကြ၏။ မြင်းစီးလာသူမှာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်မှ ဇာရင်။ သူ့ ခေါင်းနှင့် ပခုံးကျပုံကို ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် ဇာရင်မှန်း သိနိုင်သည် ။ နောက် တစ်ယောက်မှာ သူ့အဖော် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဇာရင်သည် မည်သူ့ကိုများ ခေါ်လာခဲ့လေသနည်း။

လရောင်ထိန်ထိန်သာနေသည့်တိုင်အောင် သဲကွဲခြင်း မရှိသေး။ အက်ရှ်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည် ။ ထို့နောက် သူတို့ ဆီသို့ အပြေးသွားကာ တစ်ယောက်သော သူစီးလာသည့် ခြေနင်းကွင်းကို ပြေးကာ ခြေအစုံကို နဖူးဖြင့်ထိလိုက်၏။ ထိုသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ ကိုဒါဒတ်။

ကိုဒါဒတ်က မြင်းပေါ်မှ နေ၍ သူ့ကို လှမ်းဖက်လိုက်သည် ။

“လူလေး နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့ လားဆိုတာ ကိုယ်တိုင်လာကြည့်ချင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာ ဗျ”

ဇာရင်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

“တစ်ခါက ဂူးလ်ကုတ်လို့ ခေါ်တဲ့ မြို့အကြောင်းကိုလည်း သိချင်လို့ လို့ ပြောပါ အဘရာ”

“ဒါလည်း ပါတော့ ပါတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဓိကကတော့ လူလေးအတွက်ပါ၊ လူလေး လိုက်ပို့ရတဲ့ လူတွေက သာမန်လူတွေ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ဂူးလ်ကုတ်က လူတွေ၊ လူလေးကို မှတ် မိသွားရင် အန္တရာယ် ပြုနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဘ စိုးရိမ်တာနှင့် လိုက်လာခဲ့တာ”

တစ်ဖက်တွင် ကိုဒါဒတ်၊ တစ်ဖက်တွင် ဇာရင်တို့ က ခြံရံလျက်

လရောင်ဆမ်းထားသည့် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် စကားတပြောပြောဖြင့်
မြင်းစီးလာရသည် မှာ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည့်နှယ်။

ခြောက်သွေ့သည့် ရာဇပုတ် ပြည်နယ်မှ ပြန်ရောက် လာပြီး
ယခုကဲ့သို့ မြစ်သံရေသံတို့ ကို ကြားလိုက်ရသည် မှာ ခွန်အားတွေ
ပြည့်ဖြိုးလာသည် ထင်လိုက်ရ၏။ ထိုမျှမက မိမိ၏
ကလေးဘဝအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိကာ
ဂူးလ်ကုတ်အကြောင်းကို လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနိုင်သည့် သူတို့
တစ်တွေနှင့် ပြန်တွေ့ရသည့်အတွက်လည်း အက်ရှ် စိတ်ချမ်းသာသည် ။

ဇူလီနှင့် ပတ်သက်သည့် အချို့အကြောင်းများမှ လွဲလျှင် လွန်ခဲ့သည့်
ရှစ်လအတွင်း သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် တို့ ကို သူတို့ နှစ်ယောက်အား
မပြောနိုင်စရာ မရှိ။ ထိုအချက် တစ်ချက်တည်းနှင့် ပင်လျှင် အက်ရှ်
နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီ။ မိမိအကြောင်းကို နားလည်နိုင်မည့်
လူတစ်ယောက်အား ဖွင့်ဟပြောချင်သည့်စကားတွေကို
မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသည် မှာ ကြာလှပြီ။

ယခုမူ သူပြောချင်သည့် စကားကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ပြောနိုင်လေပြီ။

* * *

အခန်း ၃၃

ထိုညက စကား မပြောဖြစ်ကြ။ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး မောမောဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည် ။ အက်ရှ်မှာ သည် လို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မအိပ်ရသည် မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။

အပူရှိန်သက်သာစေရန်အတွက် အက်ရှ်၏ အိပ်ရာကို ပြင်ညီ အမိုးပေါ်တွင် ပြင်ထားသည် ။ မနက်လင်း၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဇာ ရ င် မှာ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲတွင် ဘုရားဝတ်ပြုလျက် ရှိလေပြီ။ အက်ရှ်သည် သူ ဘုရားရှိခိုးပြီးချိန်လောက်တွင် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည် ။ အောက်ခြံထဲရှိ သစ်ပင်များ ပေါ်တွင် ငှက်တို့ က မြည်ကျူးလျက်။ မနက်ခင်းကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်နေကြသည့်နှယ်။

သူတို့ ပြောသည့်စကားများမှာ အများအားဖြင့် တပ်ရင်းအကြောင်းဖြစ်သည် ။ ဂူးလ်ကုတ် အကြောင်းကိုမူ ကိုဒါဒတ် ရောက်လာမှ ပြောရမည်။

ဇာရင်က လျှောက်လွှာစာရေးထံ သွားအရေးခိုင်းရသည့်အတွက် အချို့အကြောင်းများကို စာထဲသို့ ထည့်မရေးဖြစ်ခဲ့။ ယခုမှ ပင် အားရပါးရ ပြောရတော့သည် ။

အများအားဖြင့် သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ ၊ တပ်ထဲမှ အက်ရှ်၏ မိတ်ဆွေများ အကြောင်း၊ ကိုင်ဗာ တောင်ကြားလမ်းတွင် လှည်းလမ်းဖောက်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဂိုဝါကီ အာဖရိဒီ

လူမျိုးစုများ နှင့် မပြေမလည်ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စ၊ လွန်ခဲ့သည့် ဆောင်းရာသီက ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး၏ ၊ သားတော် ဝေလမင်းသား လာဟိုသို့ကြွရောက် လည်ပတ်စဉ် လိုက်ပါသွားရသည့် နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ ကိုယ်ရံတော်တပ်ခွဲအကြောင်း။

ဝေလမင်းသားသည် နယ်ခြားစောင့် တပ်ခွဲကို များစွာသဘောကျသွားကြောင်း၊ မယ်တော် ဘုရင်မကြီးထံသို့ စာရေးလိုက်သည့် အခါ၌ မယ်တော်က သူ့အား နယ်ခြားစောင့်တပ်ရင်းတွင် ဂုဏ်ထူးဆောင် ဗိုလ်မှူးကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ကြောင်း နောင်တွင် နယ်ခြားစောင့်တပ်ရင်းကိုလည်း ဧကရီ ဘုရင်မကြီး၏ နယ်ခြားစောင့်တပ်ရင်း ဟု ခေါ်တွင် စေရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်ကြောင်း။

သူတို့ မနက်စာ စားပြီးသည့် အချိန်လောက်တွင် မူ နေလုံးသည် မြင့်တက်လာခဲ့လေပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှင် အဘွားကြီးဖြစ်သည့် ဖာတမာ ဘီဂမ်းကိုသွားရောက် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကိုဒါဒတ်ထံသို့ လာခဲ့ကြသည် ။

ထိုအချိန်၌ ကား နေသည် အတော်မြင့်လာခဲ့ပြီ။ အပြင်တွင် ထိုင်၍ မရတော့သဖြင့်အိမ်ထဲ တွင် အအေးဆုံး အခန်းဖြစ်သည့် ကိုဒါဒတ်၏ အခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည် ။ အခန်းက မြက်ဖျာ ယပ်ကြီးများ ကာရံထားသော အောက်သမံတလင်းက အေးမြနေသည် ။

အက်ရှ်က ဘီသော ပြည်နယ်ထံသို့ သွားခဲ့ရပုံကို တတိယအကြိမ် ပြောပြသည် ။ ဇူလီနှင့် ပြန်တွေ့ခဲ့သည့် အကြောင်းမှ အပ ကျန်အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးကို ပြောပြ၏။

သူ စကားပြောနေစဉ် ဇာရင်က ကြားဖြတ်၍ မကြာမကြာ မေးတတ်သေးသည် ။ ကိုဒါဒတ်ကား နဂိုက စကားနည်းသူပီပီ

တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။

ဟီရာလားလ်၏ ပုလဲနက် နားထောင်းကြီး အကြောင်းကို ကျေနပ်သည့်နှယ်ခေါင်းကို ညိတ်လျက် ရှိ၏။

ဘိသောဇော်ဘွားက အကျပ်ကိုင်သဖြင့် အက်ရှိုက ဘိသောဇော်ဘွားအား ပြန်၍ တုံ့ပြန်ရပုံကို ကြားရသည့်အခါတွင် ကိုဒါဒတ်သည် တပြုံးပြုံးဖြင့် ကျေနပ်နေသည် ။

သို့ရာတွင် ထိုအချက်များမှ အပ ကိုဒါဒတ်သည် တစ်လုံးမျှ ထင်မြင်ချက် ပေးခြင်း၊ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မရှိ။ စကားဆုံးသွားသည့်အခါတွင် မှ ကိုဒါဒတ်က....

“အကျင့် ဆိုးသွမ်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှကို မဟာရာဇာ အရှုံးအမူးဖြစ်တဲ့ နေ့ကစ ပြီး ဂူးလ်ကုတ်ဟာ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့တာပဲ၊ မဟာရာဇာရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကြောင့် လူတွေမှာ အသက်တွေ ပေးခဲ့ကြရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကွယ်လွန်သူ ဂူးလ်ကုတ်မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကြီးဟာ စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းရှာပါတယ်၊ ဇော်ဘွားကြီးကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတာ ပေါ့၊ လူလေးရယ်၊ သူ ကွယ်လွန်သွားပြီလို့ ကြားရတော့ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်တောင်မကောင်းဘူး၊ ကျုပ်ဟာ သူ့အရိပ်အောက်မှာ သုံးဆယ့်သုံးနှစ် လုံးလုံး နေခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အတောအတွင်းမှာ ဇော်ဘွားကြီးဟာ ကျုပ်အဖို့ တကယ့်မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ဦးပဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စတွေ့ကြတုန်းက နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိကြသေးတယ်၊ လူငယ်ဆိုတော့ သန်တုန်း မြန်တုန်းပေါ့လေ၊ လောကကြီးကို ဘာမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြဘူး။”

ကိုဒါဒတ်သည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီးနောက်

တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ခဏမျှကြာ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ကိုဒါဒတ်မှာ အသက်ကြီးသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

ထိုအခါကျမှ ပင် သူတို့ နှစ်ယောက် ကွဲကွာသွားကြသည့် အတောအတွင်းတွင် ကိုဒါဒတ်တစ်ယောက် မည်ရွှေ့မည်မျှ ပြောင်းလဲသွားသည် ကို အက်ရှ်သတိထားမိတော့သည်။ ။ ပွရောင်းသည့် ပထန်ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားသည့်တိုင်ကိုဒါဒတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သေးကွေးကြုံလို ခဲ့လေပြီ။ မျက်နှာပေါ်တွင် အရေးအကြောင်းတို့ သည် ချုပ်ရိုးကြောင်းများ သဖွယ် အထင်းသားပေါ်လျက် ရှိကြလေပြီ။ တစ်ခါက ညှိမှောင်ပြောင်ချောနေသည့် အသားအရေတို့ သည် ရှုံ့တွကုန်ကြပြီ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်တို့ သည် ကျိုးတို့ ကျဲတဲ ဖြစ်ကာ ဖြူဖွေးကုန်ကြပြီ။

အက်ရှ်သည် သူ့အကြောင်းများကို ပြောနေရသဖြင့် ထိုပြောင်းလဲချက်များကို စောစောက သတိမပြုမိခဲ့။ ယခု သတိပြုမိလိုက်သည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်မိ၏။

တိုတောင်းလှသည့် လူ့ဘဝနှင့် ကြောက်စရာအရှိန်ဖြင့် ပြေးသွားလျက်ရှိသောအချိန်ကို မည်သူမျှ တားဆီး ပြောင်းလဲ၍ မရနိုင်ဆိုသည့် အချက်ကို သတိပြုမိလာသည်။ ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကာလကြာမြင့်စွာက ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးသော မှတ်တိုင်ကြီး တစ်ခုကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသည့်နှယ်ရှိ၏။

ထိုသဘောသည် သူ့မျက်နှာတွင် မည်မျှထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည် ကို သူ မသိ။ ဇာရင်ကမူ သူ့ကို ကြည့်၍ ကြင်နာစွာ ပြုံးလိုက်ကာ....

“တစ်နေ့မှာ တော့ လူတိုင်း တွေ့ကြရမှာ ပေါ့လေ၊ အဖေဟာ

ခုဆိုရင် အသက်ခုနှစ်ဆယ် ကျော်ပြီ။ ခုခေတ်မှာ ဒီလောက် အသက်ရှည်တဲ့ လူတောင် သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ သခင်လေးရာ၊ အသက်ရှည်တော့လည်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာရယ်လို မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့် အဖေကတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ။ အသက်လည်း ရှည်တယ်။ နေရသလောက်လည်း စိတ်အေး ချမ်းသာရှိသင့်သလောက် ရှိတယ်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ အင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လည်း သူ့လောက် အသက်ရှည်ပြီး သူ့လောက် စိတ်ဝမ်းချမ်းသာ နေရတယ်ဆိုရင် တော်ပါပြီ”

“အင်း ဒီလိုနေရရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့....နေ နေစမ်းပါဦးဗျာ။ အဘက နေလို့ ထိုင်လို့ ကော ကောင်းရဲ့ လား။”

“ကောင်းပါတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အသက်ကြီးတော့လည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ချွတ် ယွင်းလာတာပေါ့လေ။ အသက်ကတော့ ရှည်ဦးမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးစု တွေမှာ တော့ အသက်ခုနှစ်ဆယ် ဆိုရင် တော်တော် ကြီးလှပြီလေ”

သူ့စကားကို အက်ရှ် လက်ခံသည် ။ တောင်ပေါ်နယ်စပ်ဒေသက လူ များ မှာ ဆင်းရဲကြသည် ။ ယောက်ျားဆိုလျှင် အသက် လေးဆယ်လောက် ရောက်လျှင် အဘိုးကြီးဖြစ်နေပြီ။ မိန်းမဆိုလျှင် အသက်သုံးဆယ်လောက် ရောက်လျှင်ပင် မြေးတွေရနေလေပြီ။

အလျင်တုန်းကမူ အက်ရှ်သည် လူ့ဘဝဆိုသည် မှာ ရှည်လျားလှသည် ဟု ထင်ခဲ့သည် ။ ထို ခရီးရှည်ကြီးတွင် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ရသည် ကို ငြီးငွေ့စရာဟု အောက်မေ့ခဲ့မိဖူးသည် ။ ယခုလို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မူ ဘဝသည် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တိုတောင်း ပါပကော။

အက်ရှ်သည် ထိုအချက်ကို စဉ်းစားမိသဖြင့် တုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည့် ဇာရင်က သူ့အတွေးများကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့်....

“သခင်ဆပ် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေနှင့် တပ်ရင်း က ရဲဘော်တွေ ရှိပါသေးတယ်”

အက်ရှ်က ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းကို ညိတ်ပြ၏။ ဟုတ်သည် ။ ဇာရင် ရှိသေးသည် ။ တပ် ရင်းကြီး ရှိသေးသည် ။ မဒန်းသို့ ပြန်လျှင် ဝေါ်လီ ရှိသေးသည် ။ မဒန်းနယ်စပ်အလွန်တစ်ပိုင် နှစ် မိုင် အကွာတွင် ကိုဒါဒတ်၏ ရွာ ရှိသေးသည် ။

ဪ အဘ ကိုဒါဒတ်လည်း အိုရှာပြီကော။ အက်ရှ်သည် အိပ်ပျော်နေသည့် ပထန်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်မိ၏။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အချိန်၏ အရေးအကြောင်းတို့ ထင်သလို အကျင့်စရိုက်ကိုဖော်ပြသည့် အရေးအစင်တို့ ထင်နေကြသည် ကို မြင်ရသည် ။ ကြင်နာတတ်ခြင်း၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ရှိခြင်း၊ ခိုင်မာပြတ်သားခြင်း၊ ရိုးဖြောင့်ခြင်း၊ ဇေနဉာဏ် ထက်သန်ခြင်း စသည် တို့ သည် မျက်နှာပေါ် တွင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေကြသည် ။

ကို ဒါ ဒ တ် ၏ မျက်နှာသည် တည်ကြည်ကြံ့ခိုင်၍ ငြိမ်းချမ်းသည့် မျက်နှာ။ အတွေ့အကြုံများ စွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးနောက် လူ့ဘဝကြီးအကြောင်းကို နောကြေကာ လူ့ဘဝကြီးနှင့် သဟဇာတ ဖြစ်အောင် နေခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။ အဆိုးကိုရော အကောင်းကိုပါ လက်ခံခဲ့ပြီး နောက် ထိုအရာအားလုံးသည် လူ့ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သည် ဟု နှလုံးသွင်းနိုင်သော လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။

ရှည် လျား ၍ အတွေ့အကြုံများ လှသော ကိုဒါဒတ်၏ ဘဝနှင့်

စာလျှင် သူ့အောင်မြင်မှု ဆိုသည် မှာ ဘာမျှ မဟုတ်သေး။ သနားစရာ ကောင်းသည့် ဆုံးရှုံးမှုများ သာ။ ဗီလင်ဒါကို ချစ်ခဲ့ခြင်းကြောင်း အစပြုကာ ဇူလီကို ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့သည့် လူ့အန္တ တစ်ယောက်၏ ဘဝမျှသာ။

မိမိကြောင့် ဂျော့၏ အသက်တစ်ချောင်းနှင့် အာလယား၏ အသက်တို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ သေနတ်ပျောက်သည့် ကိစ္စတွင် မိမိ အတ္တဆန်ခဲ့ခြင်း မရှိလျှင် အာလယားသည် ယခုအချိန်လောက်တွင် သေဦးမည်မဟုတ်။ ဘန်ဂလို ဝရန်တာတွင် ထိုင်ကာ မာဒူးနှင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောနေကြလိမ့်မည်။

ထိုအရုံးစာရင်းများ ၏ တစ်ဖက်ဇယားတွင် အနိုင်စာရင်းတွေမူ ရှိသေးသည် ။ ဥပမာ ကိုယ် တော်လေး ဂျီတီ၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ဟီရာလားလ်နှင့် လာလာဂျီတို့ အတွက် လက်စားချေနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ကာရိုကုတ်ပြည်၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်း စသည် တို့ ဖြစ်သည် ။

သို့ရာတွင် ထိုအမြတ်များ သည် အရုံးနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ပြောပလောက်သည် မဟုတ်။ မိမိနှင့် ဇူလီတို့ ၏ တိုတောင်း၍ အဆင်မပြေခဲ့သော အချစ်ရေးသည် ဇူလီ၏ ဘဝတွင် တသက်သက် တွေး ၍ ဆွေးနေရမည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ်ဖြစ်နေတော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည့် အခါတွင် မိမိ ရရှိခဲ့သည့် အမြတ်များ သည် ဘာမျှမပြောပလောက်တော့။

သူ့ဘဝတွင် နောက်ပြန်ကြည့်၍ လည်း ဘာမျှ မက်မောစရာ မမြင်။ ရှေ့ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် လည်း အားတက်စရာ မရှိ။ အတိတ်ကို ပြန်တွေးလိုက်လျှင် ကိုဒါဒတ်၊ ဇာရင်၊ မာဒူးနှင့် ဝေါလီတို့ သာ သူ့တွင်

တွယ်တာစရာ ရှိသည် ။ ကိုဒါဒတ်ကမူ သူ့အဖို့ ဉာဏ် အမြော်အမြင်နှင့် နှစ်သိမ့်မှုကို ပေးရာ ကျောက်ဆောင်ကြီးနှင့် တူသည် ။

လောကကြီးတွင် လူတွေ သိန်းသန်းကုဋေ။ ထိုအထဲတွင် သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးဆို၍ လူလေးယောက်သာ ရှိသည် ။ သို့ရာတွင် ထိုအရေးအကြီးဆုံး လူလေးယောက်တို့ ကိုပင် သူဆုံးရှုံးရဦးတော့မည်။

မကြာမီတွင် ကိုဒါဒတ်နှင့် ဇာရင်တို့ သည် ဣန္ဒြေမြစ်ကို ကျော် ဖြတ်၍ ပြန်ကြတော့မည်။ ဝေါ်လီဆိုလျှင်လည်း မဒန်းရှိ တပ်စခန်းသို့ ပြန်ရတော့မည်။ မိမိသည် သူတို့နှင့် မလိုက်နိုင်။ မိမိအား နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ ပြန်မလာရ၊ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နေရမည်ဟု “နယ်နှင့်” ထားကြသည် မဟုတ်လော။

နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလတွင် မှ ပြန်ရမည် မသိတတ်နိုင်။ ကိုဒါဒတ်ကို နောက်ထပ် ပြန်မှ တွေ့ရပါဦးမလားဟု လည်း မပြောနိုင်။

မာဒူးမှာ သူနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်တိုင် အိုရှာပြီ။ ကိုဒါဒတ်လို ကြံ့ခိုင်သည့်ပထန် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်ပင်လျှင် သည် မျှ ပြောင်းလဲနိုင်သေးသည် ဆိုလျှင် သူ့လောက် ကြံ့ခိုင်ခြင်း မရှိသည့် မာဒူးသည် သည် အရွယ်အထိပင် နေရပါမည်လောမသိ။

သူ့ဘဝသည် ဇူလီ မရှိတော့သည့် အတွက် မူလကပင်လျှင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်။ ထိုအိမ်ကြီးကို ကိုဒါဒတ်၊ ဇာရင်၊ ဝေါ်လီ၊ မာဒူး စသည့်တိုင်ကြီး လေးတိုင်ဖြင့် ကျားကန်ထားခဲ့၏။ ယင်းတို့ အနက် တိုင်နှစ်တိုင်မှာ မူ ပိုးထိုးလောက်ကိုဖြစ်ကာ ဆွေးမြည့်စ ပြုလေပြီ။ နောက်ထပ် ကြာကြာခံနိုင်ဖွယ်မမြင်တော့။

ကိစ္စမရှိသေး။ သူတို့ နှစ်တိုင် လဲရုံမျှဆိုလျှင် နံရံကို ဖြစ်သည် ဆိုရုံ ထောင်၍ ထားနိုင်သေးသည် ။ သို့ရာတွင် တတိယတိုင် တစ်တိုင် လဲပြီဆိုလျှင်မူ အခြေအနေကိုထိန်း၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်တော့။ အိမ်ကြီးသည် ဗုန်းဗုန်းလဲ ပြိုကျပေတော့မည်။

ကိုဒါဒတ်၏ ခေါင်းသည် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားသဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ သူအိပ်မပျော်သွားမိက စကားကို ပြန်ဆက်လိုက်သည် ။

“ဒါနှင့် ဂူးလ်ကုတ်က မဟာရာဇာ စော်ဘွားအသစ် နန်းတက်တယ် ဆိုပါတော့၊ အင်း သူတို့ အမေနှင့် မတူဘူး ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ၊ အဖေသွေး တူပါစေလို့ ပဲ ဆုတောင်း ရမှာ ပေါ့၊ နို့နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ အပြည်နယ် အသစ်ရဲ့ နာမည်က ဂူးလ်ကုတ်မဟုတ်တော့ဘူးဆို၊ ဘာဆိုလား၊ ကျုပ်တော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိပါဘူး၊ ထားပါလေ၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူ ဘာသာသူ ဘာပဲ ပြောင်းပြောင်း ကျုပ်ကတော့ ဂူးလ်ကုတ်လို့ ပဲ ခေါ် မှာ ပဲ၊ ပြန်တွေးလိုက်ရင် ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်ကဂူးလ်ကုတ်ကိုပဲ မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေတယ်၊ သူတို့ အမေကလည်း မဆုံးသေးဘူး၊ အဲဒီ တုန်းကတော့ တယ်လည်း ပျော်စရာ ကောင်းပေသကိုး၊ အလို တော် တော်တောင်မိုးချုပ်သွားပြီဗျ”

ထိုအချိန်၌ ကား နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက် တောင်တန်းများ နောက်တွင် လျှောကျ သွားခဲ့လေပြီ။ လေသည် အေးမြစ ပြုလာ၏။

အက်ရှ်နှင့် ဇာရင်တို့ က ဖုန်ထူသည့် ညနေစောင်းတွင် မြင်းများကို အညောင်းပြေ အညာပြေ အစီးကျင့်ရန် ထွက်သွားကြသည် ။ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ဖာတမာဘီဂမ်းသည် သူတို့ နှင့်အတူ ညစာ စားရန် ကိုဒါဒတ်၏ မိတ်ဆွေများကို ဖိတ်ထားသည် ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုနေ့ညက သူတို့ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောခွင့် မရတော့။

နောက်တစ်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်၏။ တနင်္လာနေ့ မနက်တွင် စစ်ရေးပြဆင်းရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ဇာရင်မှာ မဒန်းသို့ အရောက် ပြန်ရမည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သားအဖသည် တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ မိုးချုပ်တွင် ပြန်ကြရမည် ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး သူတို့ သုံးယောက်သည် ကိုဒါဒတ်၏ အခန်းထဲတွင် စကားကောင်းနေကြ၏။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းလောက်တွင် ဒေါ်ကြီးဖြစ်သူ ဖာတမာဘီဂမ်းသည် ဟိုတီမဒန်း အနီးတွင် မြေကွက် တစ်ကွက် ဝယ်လိုသဖြင့် မေးမြန်းရန် ဇာရင်ကို ခေါ်လွှတ်လိုက်သည် ။

အက်ရှ်နှင့် ကိုဒါဒတ်တို့ သည် အနောက်ဘက် တောင်တန်းများ နောက်တွင် နေလုံး ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ညနေလေးအေးအေးတွင် လေညင်းခံရန်အမိုးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည် ။ သည် တစ်ကြိမ်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရသသည့် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည် ။ နောက် တစ်နာရီလောက်ဆိုလျှင် ကိုဒါဒတ်သည် သူ့ရွာသို့ ပြန်တော့မည်။ နောင်တွင် ဘယ်တော့မျှ တွေ့ရတော့မည် မသိ။

အက်ရှ်သည် ငယ်ငယ် ဂူးလ်ကုတ်တွင် နေခဲ့ရစဉ်နှင့် မဒန်းတွင် အလုပ်သင်ဗိုလ်လေးအဖြစ် နေခံရစဉ်က ကိုဒါဒတ်ထံတွင် အကြံဉာဏ် တောင်းခဲ့ဖူးသည် ။ သူ့ဆုံးမဩဝါဒကို နာခံခဲ့ဖူးသည် ။ ယခုလည်း ကိုဒါဒတ်ထံတွင် သူ့အကြံဉာဏ် တောင်းချင်သည် ။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖြစ်နေသည့်အတွက် မတောင်းရဲ။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် စကားတွေ လျှောက်ပြောနေသည် ။ ကသ္မိယ ပြည်နယ်သို့ ခရီးထွက်မည့်အကြောင်း၊ တောပစ်ထွက်မည့်

အကြောင်း၊ အက်ရှ်သည် ထိုအကြောင်းများကို အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောနေသည် ။ သူ့အသံသည် တစ်ရာလျှင် ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်ကို ညာ၍ ရကောင်းရလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကိုဒါဒတ်ကိုမူ လိမ်ညာ၍ မရ။

ပထန် အဘိုးကြီး ကိုဒါဒတ်သည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကာ ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည် ။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ နေလုံးကြီး ပျော့ ကံ ကွ ယ် ၍ ညနေခင်း လေပြည်တသုန်သုန် တိုက်ခက်လာသည့်အခါတွင် မူ အက်တော့မြို့ထဲရှိ ဗလီကြီးပေါ်မှ ဝတ်တက်သံကို ကြားရသည် ။ ကိုဒါဒတ်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ လိပ်ယူလာသည့် ဖျာကလေးကို ခင်းလိုက်ပြီးလျှင် အနောက်ဘက် (မက္ကာ) သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုလျက် ရှိသည် ။

အက်ရှ်သည် အမိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည် ။ ခြံဝင်းများ ထဲတွင် အလားတူ ဝတ်ပြုနေသူများကို မြင်ရ၏။ အပြင်ဘက်တွင် အသက်ကြီးကြီးအစောင့်သည် လည်း အနောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ဘုရားဝတ်ပြုနေသည် ။

အက်ရှ်သည် သူတို့ အားလုံးကို ငေးကြည့်နေသည် ။ သူတို့ တစ်တွေက ဒူးထောက်လျက်။ မြေကြီးကို နဖူးဖြင့် ထိလျက်။ ညနေပိုင်း ရွတ်သည့် ဝတ်ရွတ်စဉ်ကို ရွတ်လျက်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ ကို ကြည့်ပြီးနောက် အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည် ။ အပူငွေ့နှင့် ဖုန်မှုန့်တွေနောက်တွင် ဖုံးကွယ်နေသည့် ဒူးရံခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာတောင်တန်းကြီး။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် သူ ငယ်ငယ်တုန်းက ရခဲ့သည့် ဟိန္ဒူ ဘုရားရှိခိုးတို့ ကို မရွတ်မိ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ ရှိခိုးခဲ့သည့်

ဟိန္ဒူနတ်သမီး၏ ပုံကို စိတ်တွင် မှန်းဆကြည့်မိသည် ။ သို့ရာတွင် နတ်သမီး၏ ရုပ်ပုံကို စိတ်မျက်စိထဲတွင် မမြင်။ သူ့စိတ်သည် ဇူလီယံသို့ ရောက်နေသည် ။

သူသည် ဇူလီကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နာရီနှင့်အမျှ အမှတ်ရနေမည်ဟု ပြောခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် တကယ်တွေးမိအောင် ကြိုးစားခြင်း မပြု။ ဇူလီ၏ အကြောင်းကို တွေးလိုက်တိုင်း ရင်နာသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အတိတ်ကိုပြန်တွေးခြင်းသည် ဘာမျှ အကျိုးမရှိဆိုသည့် ကာကာဂျီ၏ စကားကို အမှတ်ရနေသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း သူ မတွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဇူလီအကြောင်းကို မစဉ်းစားမိအောင် အားထုတ်ရသည် မှာ အပြင်ဘက်မှ တစ်ဟု န်ထိုး တက်လာသည့် ဒီရေကြီးကို အထဲ မဝင်နိုင်အောင် တံခါးကို အတင်းပိတ်ထားရသကဲ့သို့ ရှိသည် ။ တံခါးပျဉ်ချပ်ကြားမှ ယိုစိမ့်စီးဝင်လာသည့် စီးကြောင်းတို့ ကိုမူ တား၍ မရ။

အက်ရှ်သည် အတွင်းမှ နေ၍ တံခါးကို အတင်းပိတ်ထားသည် ။ သို့ရာတွင် ယခုမူတံခါးကြီး ပေါက်သွားခဲ့လေပြီ။ အက်ရှ်သည် အချစ်ဒီရေကြီးထဲတွင် နစ်လုဆဲဆဲဖြစ်နေလေပြီ။ သောက ပင်လယ်ကြီးထဲတွင် နစ်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေလေပြီ။

ကိုဒါဒတ်က ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ့ဘက်သို့ ကျောပေး၍ ရပ်နေသည့် အက်ရှ်ကို တွေ့ရ၏။ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် လဝန်းပေါ်ထွက်စ ပြုလေပြီ။ ကျောကို တောင့်ထားကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည် ပြုနေသည့် အက်ရှ်ကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသည် ။

“လူလေး ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဟင်”

ကိုဒါဒတ်က တိုးတိတ် ညင်သာစွာ မေးလိုက်သည် ။ အက်ရှ်က ချခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူခံစားချက်သည် မျက်နှာအမူအရာတွင် အထင်းသာပေါ်လျက်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ထိခိုက် မနေပါနှင့် လူလေးရယ်၊ ဖြေမှ ပေါ့။ အို အဘကိုဖုံးကွယ် မနေပါနှင့်ကွယ်၊ အဘ သိပါတယ်၊ လူလေးကို ခုနှစ်သားကတည်းက အဘသိခဲ့တာပါ။ လူလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရင် လူလေးရင်ထဲမှာ ဘာရှိတယ် ဆိုတာကို အဘ သိပါတယ်၊ လူလေးရဲ့ အသံကို နားထောင်လိုက်ရုံနှင့် လူလေးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ် ဆိုတာကိုလည်း သိပါတယ်၊ အဘ ဒီလောက် မအ သေးပါဘူး။ အဘလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတော့ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်ချင်းစားတတ်ပါသေးတယ်၊ ကဲ ဆိုစမ်း။ လူလေးရဲ့ ချစ်သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဟာ အဘကလည်း ၊ ဘယ်က ဘယ်သူရမှာ လဲ”

အက်ရှ်က တအံ့တဩဖြင့် ပြောသည် ။

“လူလေး မေ့သွားပြီ ထင်တယ်၊ လူလေး ဒီလို လွမ်းနေတာကို အဘ မြင်ခဲ့ဖူးပြီလေ၊ အဲဒီ တုန်းကတော့ ထားပါတော့ကွယ်၊ လူလေးက ကလေးလေးပဲ ရှိသေးတာကိုး၊ ဒီတော့ ကလေးချစ်လို့ ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ခုတော့ ကလေးချစ် မကတော့ဘူးဗျ၊ လူကြီးကျတော့ ဒဏ်ရာကလည်း ကြီး လာပြီ မဟုတ်ဘူး လား၊ ကဲ ဘယ်သူလဲ၊ အန်ဇူလီဘိုင် မဟုတ်လား”

အက်ရှ်သည် အသက်ကိုမျှ မရှုနိုင်။

“အဘ၊ အဘ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ ဟင်၊ ကျွန်တော်ကမှ ဘာမှ ...”

ကိုဒါဒတ်က သူ့စကားကို ဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်၏။

“ဟတ်ပါပြီလေ၊ လူလေးကတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ လူလေး မပြောတဲ့ အတွက် အဘက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေးယူကြည့်တာပေါ့၊ လူလေးက သတို့ သမီး အငယ်ရဲ့ နာမည်ကိုသာ ပြောသွားခဲ့တယ်၊ သူ ဘာလုပ်တဲ့ အကြောင်း၊ သူ ဘာပြောတဲ့ အကြောင်း၊ ဘယ်လို အလုံးအရပ်ရှိတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။”

“ဒါပေမယ့် သတို့ သမီး အကြီးကိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် မပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့တယ်၊ မပြောရင် မဖြစ်လို့ ပြောတဲ့ အခါကျတော့လည်း လူလေးရဲ့ အသံဟာ ပြောင်းသွားပြီး ခံစားချက် ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်၊ လူလေး ပြောနေတာကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ချုပ်တည်း ပြောနေရ သလိုပဲ။”

“တကယ်ဆိုရင် ဇူလီအကြောင်းကို လူလေး အများကြီးပြောရမယ်၊ ဇူလီဘိုင်ဟာ လူလေးနှင့်လည်း သိကျွမ်းခဲ့တယ်၊ အဘိတို့ နှင့်လည်း သိကျွမ်းခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ လူလေးကို လေညင်းသာ ဟော်ကလည်း ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ကူညီခဲ့တယ်၊ ဒီလောက်တောင် ရင်းနှီးပါလျက်နှင့် လူလေးဟာ သူ့အကြောင်းကို မပြောဘူး၊ ပြောပြန်တော့လည်း တကယ့် သူစိမ်းပြင်ပြင် တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောသလို ပြောနေတယ်၊ ဒါကို ကြည့်ရင် သိသာပါတယ်၊ ပြီးတော့ လူလေးကို ကြည့်ရတာကလည်း တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် လူလေး လွမ်းနေတဲ့ သူဟာ အန်ဇူလီဘိုင်ပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့၊ အဘ

ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လား။”

အက်ရှ်က ပြုံးလိုက်၏။

“အဘဟာ အမြဲတမ်း မှန်တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလောက်တောင် အကဲခတ်ရ လွယ်သလားဟင် အဘ။ ကျွန်တော် မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်အသံဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ သိသာ သလား။”

“ဒီလောက်တောင် မလွယ်ပါဘူး၊ အဘပဲ သိတာပါ။ ကျန်တဲ့ လူတွေ မသိနိုင်ပါဘူး၊ အဘ ကတော့ လူလေးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း လည်း သိတယ်၊ လူလေးကိုလည်း ခင်မင်ရင်းစွဲရှိတယ်၊ ဒီတော့ ဟိုတုန်းက အကြောင်းကို အဘ ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့၊ ထားပါလေ။ လူလေး မပြောချင်တဲ့ အကြောင်းကို အဘ အတင်းမပြောခိုင်းပါဘူး၊ စိတ်မကောင်းတာ တစ်ခုပဲ ရှိ ပါတယ်၊ လူလေး ဒီလောက်စိတ်ညစ်နေတာမြင်တော့ အဘ စိတ်မကောင်းဘူးလေ၊ တကယ်လို့ အဘ ကူညီနိုင်တယ်ဆိုရင်....”

“အဘဟာ ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း ကူညီခဲ့တာပါ အဘ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကလေးလေး တစ်ယောက်လို အဘ အပေါ်မှာ မှီခိုခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် နယ်ခြားစောင့်တပ်ကို ရောက်လာခဲ့တော့လည်း အဘကိုပဲ မှီခိုအားထားခဲ့ရတယ်၊ အဘရဲ့ အကြံဉာဏ် အတိုင်းသားလုပ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက် ပူဆွေးသောကရောက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အဘကိုပြောပြစမ်းပါဦး”

ကိုဒါဒတ်က တရှိန်ရှိန် ပူနေသော ကျောက်တုံးပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်ရင်း နားထောင်ရန် အဆင်သင့် ပြင်သည် ။ အက်ရှ်က ကျောက်တံတိုင်းကို မှီလိုက်လျက်ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်နေသည် ။

ခြံများကို လွန်သော ဣန္ဒြေဖြစ်သည် ဝင်လုဆဲနေခြည်အောက်တွင် နီဝါရောင် သန်းလျက်။

အက်ရှ်က သဲမုန်းတိုင်း တိုက်သည့် တစ်ညက လိုဏ်ဂူထဲတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်တွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်လောက်ကိုချန်ကာ ကျန်အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးကို ပြောပြသည် ။

အက်ရှ်က စကားဆုံးသည့်အခါတွင် ကိုဒါဒတ်က သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချလိုက်ကာ...

“အန်ဇူလီဘိုင်ရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးဟာ တော်တော် သတ္တိကောင်းတယ် လူလေး၊ စိတ်ရင်း စေတနာလည်း ကောင်းတယ်၊ သူပြည်နယ်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ နေရာမှာ လည်း တရားမျှတတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ အိမ်ထောင်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ နေရာမှာ တော့ ညီညီမျှမဆမရှိလှဘူး၊ အိမ်တွင်းရေးကျတော့ စော်ဘွားကြီးဟာ မျက်ရည်ခံထိုးတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး၊ စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့တယ်။”

ကိုဒါဒတ်သည် တိတ်ဆိတ်သွားကာ အတိတ်ကို ပြန်တွေးနေဟန် ရှိသည် ။

“ဒါပေမယ့် ကတိတော့ တည်ရှာပါပေတယ်၊ ရာဇပုတ် နယ်သားပီပီ ကတိတစ်လုံးကို ပေး ပြီးပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မချိုးမဖျက်တော့ဘူး၊ ဒီတော့လူလေးပြောတဲ့ အတိုင်း အန်ဇူလီဘိုင် ဟာ လည်း ကတိ တစ်လုံးကို ထိန်းသိမ်းတယ်ဆိုရင် အဖေတူ သမီးလို့ ဆိုရမှာ ပေါ့၊ အေးလေ ဒါကတော့ လူလေးရဲ့ ကုသိုလ်ပဲအောက်မေ့ရတော့မှာ ပေါ့၊ အဘအမြင် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အန်ဇူလီဘိုင်ဟာ ခုလို သူကတိကို သူ ထိန်းသိမ်းသွားတာဟာ နှစ်ယောက်စလုံးအဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ တကယ်လို့ လူလေးတို့ နှစ်ယောက် ညားခဲ့ကြရင်လည်း

ပျော်ရွှင်မှုကို ရကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

အက်ရှ်က မှောင်စပျိုးနေသော မြစ်ပြင်ကြီးကို
ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့
မပျော်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ပဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြမှာပေါ့၊
ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားကို ပြောတာလဲ”

ကိုဒါဒတ်က အကြော ပြိုင်းပြိုင်း ထနေသည့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
သူ့ကို တားလိုက်သည်။ ။

“ကလေးလေးလို မပြောနှင့်လေ လူလေး၊ အဘ အထင်ကတော့
လူလေးဟာ သူပျော်အောင် တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊
ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာသစ်ကြီးလောကသစ်ကြီးကို တည် ဆောက်ဖို့
ဆိုတာကျတော့ လူလေး မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အချိန်ကာလကိုလည်း
လူလေး နောက်ပြန်ဆွဲလို့ မရဘူး၊ ဒါတွေကို ဘုရားမှ သာလုပ်နိုင်မှာ၊
အဘလည်း ဂူးလ်ကုတ်ကသာ ထွက်လာခဲ့ ပေမဲ့
လူလေးတို့လိုသခင်ဆပ်တွေနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသင့်သလောက်
ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ဒီတော့ လူလေးတို့ အကြောင်းကို အဘ
သိသင့်သလောက် သိနေပါတယ်၊ ဒီမှာ လူလေး၊ အဘပြောမယ်
နားထောင်”

အက်ရှ်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ကိုဒါဒတ်ကို လှောင်သလိုလို
အရိုအသေပေးလိုက်၏ ကိုဒါဒတ်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်လျက်...

“နောက် စရာ မဟုတ်ဘူး လူလေး၊ အဘ အတည်ပြောနေတာ၊
ဟိုတုန်းက အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ ရောက်လာကာစတုန်းက အဘတို့
နယ်မှာ အင်ဂရေစီဆပ်ရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး၊ အဲဒီတော့

အင်ဂရေစီဆပ်တွေဟာ အဘတို့ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသူတွေကို ယူကြတယ်။ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မပြောခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီတန်ခိုးကြီးလာတော့ ကုမ္ပဏီ သင်္ဘောတွေနှင့် သခင်မတွေ ပါလာကြတယ်။ သခင်မတွေက အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသူတွေကိုယူတဲ့ သခင်ဆပ်ကို အတိအလင်းရှုတ်ချကြတယ်။ သူတို့ က မွေးလာတဲ့ ကပြားလေးတွေကိုလည်း အထင်သေးခဲ့ကြတယ်။”

“ဒီတွင် အဘတို့ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားတွေကလည်း အဲဒီလို အင်ဂရေစီကိုယူတဲ့ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသူတွေကို အထင်သေးလာခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနှင့် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်အပြန်အလှန် ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ် ဆန့်ကျင်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် တကယ်လို့ သာ လူလေးနှင့် အန်ဇူလီဘိုင်တို့ ယူခဲ့ကြရင် လူလေးဘက်ကလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အန်ဇူလီဘိုင်ရဲ့ ဘက်ကလည်း ဒါမျိုးကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ။”

“မဆိုင်ပါဘူး အဘရယ်၊ သူတို့ လက်မခံတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ အက်ရှ်က စိတ်ဆိုးဆိုး ဖြင့်ပြော၏။”

“ဆိုင်တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကတော့ ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားကြမှာပဲ၊ တကယ်လို့ လူလေးက သူတို့ ဖျက်တဲ့ ကြားထဲက အတင်းယူခဲ့လို့ ရှိရင်လည်း ဆပ်သခင်မတွေက အန်ဇူလီ ဘိုင်ကို သူတို့ အိမ်တို့ ဧည့်ခံပွဲတို့ ကို ဖိတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ သားသမီးတွေကိုလည်း အန်ဇူလီ ဘိုင်ရဲ့ အိမ်ကို သွားခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အန်ဇူလီဘိုင်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ဘူး ။”

“သူတို့ အမျိုးတွေကတောင် သူ့ကို တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံမယ်

မထင်ဘူး၊ ကွယ်ရာမှာ သူ့ကို မကောင်း ပြောကြမှာပဲ။ ကိုယ်က စော်ဘွားသမီး မဟာရာဇာဖြစ်ပါလျက်နှင့် ကိုယ့်အနေ မတတ်လို့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အင်ဂရေစီ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အပြောအဆိုကို ခံရတယ် ဆိုပြီး သူ့ကို မေးငေါ့ကြမှာပဲ။ ခု ဘိသောရောက်တော့ ဘိသောမဟာရာဇာနှင့် သူ့မှူးမတ်တွေက သူ့ကို ကပြား သမီး ဆိုပြီး အထင်သေးကြသလို သူ့ဆွေမျိုးတွေကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြီး အထင်သေးကြမှာပဲ လူလေး။”

“လူမျိုးဆိုတာ ဘယ်လူမျိုးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အမျိုးကိုမှ အဟုတ် ထင်ကြတာကလား၊ သွေးမ နှောတဲ့ လူက သွေးနှောတဲ့ လူကို အထင်သေးတယ်၊ အယုံအကြည်ကင်းတယ်၊ ဒါဟာ ဓမ္မတာပဲ၊ ဒါဟာ လူမျိုးတိုင်းရဲ့ အားနည်းချက်ပဲလို့ ထင်တာပဲလေ၊ ဒါကိုဘယ်လူမျိုးမှ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ လူလေးဟာ အန်ဇူလီဘိုင်ကို လက်ထပ်ပြီး ဘိလပ်တို့ ဘယ်တို့ ခေါ်သွားရင် မကြာခင်မှာ လူလေး ဒီအကြောင်းတွေကို သိလာတွေ့လာရမှာပဲ၊ သူ့ကို ယူရင် လူလေးကို နယ်ခြားစောင့် တပ်ကလည်း လက်ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တခြားတပ်တွေကလည်း လက်ခံချင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာတယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက် အကြံတုံး ဉာဏ်တုံး လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ အဘရာ၊ လူတွေနှင့်နေလို့ မရရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ နေမှာ ပေါ့”

“တောကြီးမျက်မည်းထဲကို သွားနေရင်နေ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာလောက ကလေး တစ်ခု သတ်သတ် ဆောင်ချင်ဆောက်၊ ဒီနည်းပဲ ရှိတယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ လူလေး မှာ အိမ်နီးနားချင်းတို့

အပေါင်းအသင်းတို့ ဆိုတာ ရှိရပေလိမ့်မယ်ဗျာ။ သူတို့ နှင့်အတူ နေထိုင်ပြီး သူတို့ ကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရလိမ့်မယ်။ သည်းခံခြင်း တရားဆိုတာမျိုးဟာ အလွန်ရှားပါးတဲ့ ပန်း ချိုးဖြစ်တယ်ဗျာ နေရာတကာမှာ မပေါက်ဘူး၊ အင်မတန်မှ လည်း ညှိုးနွမ်းလွယ်တယ်။”

“ခု လူလေး လျှောက်ရတဲ့ လမ်းဟာ အင်မတန် ပင်ပန်း ခက်ခဲတဲ့ လမ်းဆိုတာ အဘသိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို တစ်ယောက်နှစ် တစ်ယောက် လမ်းခွဲပြီးလျှောက်ခဲ့ ကြတာ ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် အကောင်းဆုံးလို့ အဘ ထင်တာပဲ။ ဒီတော့ အန်ဇူလီဘိုင် တောင် ဒီလမ်းကို သတ္တိရှိရှိနှင့် ရွှေ့သွားသေးရင် လူလေးကတော့ ဘာဖြစ်လို့ မရွေးနိုင်ရမှာ လဲ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကျွန်တော် ရွေးခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီပြင် ရွေးစရာလည်း ရှိမှ မရှိတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ပြီးပြီးသားကို ဘာဖြစ်လို့ တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ တော့မလဲ၊ ပြီးခဲ့တာတွေဟာ ပြီးခဲ့ပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အ ထဲ မှာ ကောင်းတာတွေပါခဲ့ရင် ဒီကောင်တွေ အတွက် ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ဝမ်းသာရမယ်။ ကိုယ် မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ အတွက် နောင်တရပြီး အချိန်တွေ ဖြုန်းနေမယ့် အစား ကောင်းတာတွေကို ရှာကြံပြီး ကျေနပ် ရောင့်ရဲတဲ့ စိတ်ကို မွေးနိုင်ရမယ်”

“ဒီ မှာ လူလေး၊ လောကမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ဒါမှ မဟုတ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတာ အပြင် တခြားကောင်းတဲ့ အရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ဒါကိုတော့ လူလေးလည်း သိမှာ ပါ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် လောကကြီးမှာ

တစ်ယောက်နှစ်တစ်ယောက်အကြောင်း မဆုံးခဲ့ကြလို့ မညားခဲ့ကြရတဲ့ မိန်းမတွေ ယောက်ျားတွေဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး အသက် ရှင်နေကြပါတော့မလဲ။ သူတို့ အဖို့ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ကန္တာရကြီးလို ဖြစ်နေတော့မှာ ပေါ့။ ဘယ်မှာ ပျော်စရာရယ်လို့ ရှိပါတော့မလဲ။ ဒီတော့ လူလေးဟာ ဒီပြင်လူတွေနှင့် စာရင် အများကြီး ကံကောင်းပါသေးတယ်”

“ကဲပါကွယ်၊ ဒါတွေကို မပြောပါနှင့်တော့၊ တခြားအကြောင်းကို ပြောကြရအောင်ပါ။ အချိန် သိပ် မရှိတော့ဘူး၊ အဘမှာ ဒီအပြင် ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

ကိုဒါဒတ်သည် နယ်စပ် တောင်ပေါ်ရှိ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး သိကျွမ်းကြသောမိတ်ဆွေများ အကြောင်းကို ပြောလိမ့်မည်ဟု အက်ရှ်က ထင်သည် ။ သို့ရာတွင် ကိုဒါဒတ်က ကဗူးလ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေများကို ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

ကဗူးလ်တွင် ဇာဘုရင်၏ ရုရှား သခင်ဆပ်များ တို့ ၏ သူလျှိုများ မည်မျှခြေရှုပ်နေကြသည့်အကြောင်း လမ်းပေါ်တွင် လူငါးယောက်တွေ့လျှင် တစ်ယောက်မှာ ဇာဘုရင်၏ ကျေးတော်မျိုး ဖြစ်နေကြောင်း၊ ကျန်လေးယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ ထိုသူလျှိုထံမှ လာဘ်ယူနေသူများ ဖြစ်ပြီး နောက်နှစ်ယောက်မှာ ထိုသို့ လာဘ်ယူရန် စဉ်းစားနေသူများ ဖြစ်သည် ဟု ရယ်စရာ ပြော နေကြကြောင်း။

အာဖဂန်ပြည်နယ် စော်ဘွားကြီး ရှားအလီသည် ဗြိတိသျှတို့ ကို မုန်းသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာသေးမီက အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ်နောသ်ဗရွတ်ထံတွင် သူ့ကို လုံခြုံရေးအတွက် ကာကွယ်ပေးရန် အကူအညီတောင်းခဲ့ရာ ဘုရင်ခံချုပ်က ငြင်းပယ်လိုက်သည့်အတွက်

ယခုအချိန်တွင် ရှားအလီသည် ဇာဘုရင် ရှားကို အားကိုးလျက်ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်အတွင်းတွင် ဗြိတိန်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်နယ်တို့ ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပျက်ပြားလာခဲ့ကြောင်း....။

“ခု နောင်လာမယ့် ဘုရင်ခံချုပ် သခင်ဆပ်ကတော့ အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့် ပြေလည်တန် ကောင်းရဲ့ လို့ ယူဆရတာ ပဲ။ ဒီလိုမှ မပြေလည်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဗြိတိသျှနှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်တို့ နောက်ထပ် စစ်ပွဲ တစ်ချီလောက်တော့ ဖြစ်လိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်တုန်းကလည်း နှစ် ဖက်စလုံး ဘယ်သူမှ အကျိုး မရှိခဲ့ကြဘူး။”

အက်ရှ်က ပြုံးလိုက်သည် ။ လောကတွင် မည်သူမျှ မိဘတို့ ၏ အမှားမှ သင်ခန်းစာမယူ တတ်။ ဘိုးဘွားတို့ ၏ အမှားမှ သင်ခန်းစာ ယူဖို့ ဆိုသည် မှာ ဝေးလွန်းစွာ။ ထို့ကြောင့် လူများ သည် သူတို့ ကိုယ် သူတို့ အဟုတ်ထင်ကာ ဆက်၍ လုပ်ကြသည် တွင် ယခင်က အမှားမျိုးများ ဖြင့်သာ ပြန်တွေ့ကြရမြဲ။

အက်ရှ်သည် ကာကာဂျီ ပြောဖူးသော စကားများကို အမှတ်ရသဖြင့် ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ် သည် ။

“ကာကာဂျီက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ် အဘရ၊ လူအိုကြီးတွေကတော့ မေ့တတ်တယ် တဲ့ ၊ လူငယ်တွေကျတော့လည်း သူတို့ မမွေးမီက ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ ရှေးရာဇဝင်ပဲဆိုပြီး ပယ် တတ်ကြတယ်တဲ့ ၊ ရှေးတုန်းကဆိုတော့ ဒီလိုပဲ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်နှင့် မှားကုန်ကြမှာ ပဲတဲ့ ၊ ပြီးတော့ ရှေးလူကြီးတွေဟာ ဘာမှ နားလည်ကြတာ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်ကြတယ်တဲ့ ၊ တကယ်က တော့ လူငယ်တွေဟာ သူတို့ မိဘတွေ၊

ဘိုးဘွားတွေ၊ ကြီးဒေါ်တွေ၊ ဦးလေးတွေ အားလုံးကို
အထင်သေးနေကြတာတဲ့ ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်”

ကိုဒါဒတ်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်လျက်

“မရယ်နှင့် လူလေး၊ အဘတို့ တစ်တွေကတော့ ပထမအကြိမ်
ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အာဖဂန်နစ္စတန် စစ်ကြီးကို အမှတ်ရနေကြသေးတယ်၊ ဒီတော့
လူလေးတို့လို အဘရဲ့ သား ဇာရင်တို့လို လူငယ်တွေကလည်း
ဒီစစ်ပွဲကြီးအကြောင်းကို သိထားဖို့ ကောင်းတယ်၊ အဘတို့ တစ်တွေ
ဘာဖြစ်ခဲ့ ကြ တယ်ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် အဘရာ၊ ရာဇဝင် စာအုပ်တွေထဲမှာ
ပါပြီးပါပြီ၊ အင်စိတ်တော့ မချမ်းသာစရာကြီးပေါ့လေ”

“စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းရုံတင် မကဘူးဗျ၊ တော်တော်
ကြေကွဲဖို့ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အ ပျက်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ အာဖဂန်
လူမျိုးတွေနှင့် အင်ဂရေစီတွေတင် သေရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဗြိတိသျှ
သခင်ဆပ်တွေရဲ့ တပ်ထဲမှာ ဝင်အမှုထမ်းခဲ့ကြတဲ့ ဆစ်လူမျိုးတွေ၊
ပန်ချာပီတွေ၊ ဂျတ်လူမျိုးတွေ အားလုံး သေခဲ့ကြရတာ ၊ ဗြိတိသျှ
ဆပ်သခင်တွေက ခုရှားအလီရဲ့ ခမည်းတော် ဒိုဇ်မိုဟာမက်ကို တိုက်ဖို့
စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်လွှတ်လိုက်တယ်လေ၊ အဲဒီ စစ်တပ်ကြီးဟာ
အောင်ပွဲခံပြီး အာဖဂန် လူမျိုးတော်တော်များများကို
သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်၊ ကဗူးလ်ကို သိမ်းပြီး
နှစ်နှစ်လောက်တပ်စွဲခဲ့ကြတယ်။”

“သူတို့ ရည်ရွယ်တာကတော့ နှစ်နှစ်လောက်တင် မကဘူး၊
အကြာကြီးသိမ်းပိုက်ထားကြ မယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့
ဟာ ပြန်ဆုတ်သွားရပြီးတောင်တွေ ကျော်ပြီး ဖရိဖရဲနှင့်

ထွက်ပြေးခဲ့ကြရတယ်။ သူတို့ အင်ဂရေစီတွေ တစ်သောင်း ခုနှစ်ထောင်လောက်အနက် ဂျလာ လာဗတ်ကို ပြန်ရောက်တာ ဘယ်လောက်ပဲ ပြန်ရောက်တယ် ထင်သလဲ၊ တစ်ယောက်ပဲ ပြန်ရောက်တယ် ခင်ဗျ၊ သိရဲ့ လား။”

“ကျန်တဲ့ လူတွေဟာ တောင်ကြားတွေထဲမှာ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် သေခဲ့ကြရတယ်။ သိုးအုပ်ကို ဝံပုလွေတွေ ဆွဲသလို လူမျိုးစုတွေက တောင်ကြားတွေကနေပြီး ထွက်တိုက်ကြတဲ့ အတွက် သေခဲ့ကြရတယ်။ တချို့လည်း တောင်ကြားက နှင်းခဲတွေထဲမှာ နစ်ပြီးသေခဲ့ကြရတယ်။ နောက် မကြာခင် အဘရဲ့ အဖေဟာ အဲဒီတောင်ကြားကို ဖြတ်တော့ တော င် စော င်း တွေ ပေါ် မှာ အရိုးတွေ အရိုးတွေ တောင်လိုပုံနေလိုက်ကြတာ နည်းသလား၊ မိုင်ပေါင်းများ စွာ သွားသည့်တိုင် အရိုးတောင်ကြီးကို မြင်နေရတုန်းပဲတဲ့ ။”

“ကျွန်တော်လည်း မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော် သွားသည် အထိ အရိုးတွေကိုမြင်နေရတုန်း ပဲဟာ၊ ဒါပေမယ့် အဘရာ၊ ဒါတွေက ကြာလှပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေကို ပြန်ပြီး တွေးနေ ရတာ လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“အကြောင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ ခု အဘပြောခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ သိပ်တော့ မကြာသေးဘူးနော်၊ အဘတို့ အဖေများ နှင့်အတူ မြင်ခဲ့တဲ့ လူတွေ ခုထိအများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ လူသတ်ပွဲကြီးတွေထဲမှာ ပါခဲ့ပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို သူတို့ သားတွေ သမီးတွေကို ပြောမယ့် လူတွေလည်း တစ်ပုံကြီးရှိကြဦးမှာ ပဲ”

“ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ အဘရာ၊ ဘာများ ဆန်းလို့ လဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆန်းတော့ မဆန်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်ကြီးပျက်စီးသွားတဲ့ အကြောင်းကို အာဖဂန်နစ္စတန်က မြို့တွေ ရွာ တွေ မှာ ခုတလော ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြီး ပြောနေကြရ တာလဲ၊ အဘကိုယ်တိုင် လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေ အတွင်းမှာ အကြိမ်းပေါင်းများ စွာ ကြားခဲ့ရပြီ၊ ဒီလို ပြောလာတာဟာ ကောင်းတဲ့ နိမိတ်လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြီး လွဲမှားတဲ့ ဇာတိမာန်တွေကို ထကြွအောင် ဆွပေး၊ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ရဲ့ ခွန်အားနှင့် အရှိန်အဝါကို အထင်သေးအောင်လုပ်။”

“ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီလို ပြောတဲ့ လူတွေကလည်း လူစိမ်းတွေ ဗျ၊ တစ်ခါတလေကျတော့ တရားဟောဆရာတွေ၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကုန်သည် တွေ၊ ရောက်တဲ့ နေရာမှာ တစ်ညလောက်အိပ်ပြီး လူစုစု ရှိရင် အဲဒီ အကြောင်းတွေကို ပြောတော့တာပဲ၊ ဟိုတုန်းက ကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်နေလေတော့ ရိုးတော့ ရိုးနေပြီပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ က သာသာ ထိုးထိုးကလေး ပြောကြတော့ လူတွေကလည်း အဟုတ်မှတ်ပြီး သွေးကြွ လာကြပြန်တယ်၊ ဒီလို လုပ်နေတာဟာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သူတို့ နောက်မှာ ဘယ်သူတွေ ရှိသလဲလို့ တောင် အဘ တွေးချင် လာတယ်”

“ရှားအလီလို လူမျိုးလား ဒါမှ မဟုတ် ဇာဘုရင်ရဲ့ ရုရှားတွေလား၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ရှားအလီ အဖို့ တော့ အင်္ဂလိပ်နှင့် စစ်ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဘာမှ အကျိုးရှိစရာ အကြောင်းမမြင်ပါဘူး”

“ရုတ်တရက် ကြည့်ရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်ရင် ရုရှား ဆပ်ကကျော နပ်မယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ လို ကျေနပ်အောင် ရုရှားဆပ်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းမှာ ပေါ့၊ တကယ်

ရုရှားဆပ်သာ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ ခြေကုပ်ရခဲ့ရင် အိန္ဒိယကို ရန်မရှာဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင် မလဲ၊ အဘကတော့ ရုရှားဆပ်ကို မကြိုက်ဘူး၊ ဗြိတိသျှဆပ်ကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျ တော့ ဗြိတိသျှဆပ်လည်း အဘတို့ တိုင်းပြည်က ပြန်ထွက်သွားပြီး ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားတွေ လက် ထဲကို ပြန်ပေးခဲ့တာကိုပဲ ကြိုက်တယ်”

“ကိုယ့် တိုင်းရင်းသားတွေ ဆိုတာ ကျွန်တော့်လို လူမျိုးတွေ ဆိုပါတော့”

အက်ရှ်က ပြုံး၍ မေးလိုက်၏။

“ဘက်က ဟုတ်ရမှာ လဲ၊ လူလေးကလည်း သိလျက်သားနှင့်နောက်နေပြန်ပြီ၊ အဘဆိုလို တဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေဆိုတာက ဟောဒီ ဟင်းဒ် ဆိုတဲ့ အိန္ဒိယပြည်ကြီးပေါ်မှာ မွေးဖွား လာပြီး အဲဒီ ပြည်ကြီးကို ပိုင်တဲ့ လူတွေကို ပြောတာဗျ၊ သူတို့ ဘိုးဘွားတွေလက်ထက်ကတည်းက ဒီမြေကြီး ပေါ်မှာ နေလာတဲ့ လူတွေကို ပြောတာ၊ နိုင်ငံခြားက လာနေတဲ့ လူတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ”

ကိုဒါဒတ်သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

“ထားပါလေ၊ အဘ ပြောချင်တာက အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည် အကြောင်းပါ၊ နယ်စပ်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောတာပါ၊ ဒီတော့ ဒီအကြောင်းကို လူလေးက အထက်လူကြီးတွေ သိအောင် ပြောပြမယ် ဆိုရင်တော့ ...”

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်ရင်း...

“ကြံကြီးစည်ရာ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် ပြောလို့ ဘယ်သူတွေ

အရေးတယူ လုပ်ပြီး နား ထောင်မှာ လဲ”

“ရဝါလ်ပင်ဒီက ဘုရားဆပ်တွေ နားထောင်မှာ ပေါ့၊ စစ်ဌာနချုပ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ဆပ်တွေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆပ်တွေ ရှိသားပဲ၊ လူလေးနှင့် သိတဲ့ လူတွေတစ်ပုံကြီး သူတို့ နားထောင်မှာ ပေါ့”

“ကျွန်တော့်လို ပါမွား အရာရှိကလေးက ပြောလို့ ဘယ်သူက ယုံမှာ လဲ အဘရဲ့ ၊ သက် သေ အထောက်အထား မရှိ ဘာမရှိနှင့်”

“အဘ ကိုယ်တိုင်က ပြောထားတာပဲ လူလေးရဲ့ ”

“နယ်စပ်က ရွာတွေမှာ တချို့လူတွေက ရှေးတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကိုလိုက်ပြောပြီး လူတွေကို သွေးထိုး ပေးနေကြတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က ပြောတယ် ဆိုတာလောက်နှင့် မလုံလောက်သေးဘူးလေ အဘရဲ့ ၊ သက်သေ အထောက်အထား ရှိရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်က အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံနှင့် ပြနိုင် မှ သူတို့ ယုံမှာ ပေါ့၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းရယ်ကြမှာ ပေါ့၊ မရယ်ရင်လည်း ဘေးစကားတွေ ပြောပြီး သူတို့ အချိန်ကို လာဖြုန်းရမလား ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆူမှာ ပေါ့၊ ဒီကောင် တယ်ပြီး လူရာဝင်ချင်တဲ့ ကောင်လို့ ပြောမှာ ပေါ့”

ကိုဒါဒတ်သည် နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်....

“မဖြစ်နိုင်တာကွယ်၊ လူလေးကို ရဝါလ်ပင်ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူကြီးတွေဟာ ယုံကြည်လို့ အလွန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကိုတောင် ခိုင်းလိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ လူလေးကိုအထင်မကြီးရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကို ဘယ်မှာ ခိုင်းပါ့မလဲကွယ်”

အက်ရှ်က မျက်နှာထား တည်သွားကာ မကျေမနပ်ဖြင့်....

“ဒါတော့ အဘ မှားသွားပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ဒီကိစ္စကို ခိုင်းလိုက်တာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေနှင့် ခွဲထားချင်လို့ ၊ နယ်စပ်ဒေသမှာ မထား ချင်လို့ ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဟိန္ဒူစတန်နီ စကား ကောင်းကောင်း တတ်လေတော့ ဒီစကားကို ကောင်း ကောင်းနားလည်ရင် အလုပ်လည်း မြန်မြန်ပြီးလို့ ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာ”

“ခု ပြန်လာတော့ လူလေး ကောင်းကောင်း တာဝန်ကျေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြန်လာတော့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ နေရာကို ပြန်မပို့ချင်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းတစ်ခုခု ရှာပြီး တစ်နေရာကို ပို့ကြဦးမှာ ၊ ခုအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော် ဟာ သူတို့ အ မြ င် မှာ အနှောင့်အယှက် တစ်ခု၊ ဂြိုဟ်ကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဘာဘူရီး ဒီအကြောင်းတွေကို အထက်လူကြီးတွေ သိအောင် ပြောချင်ရင် အဝါရှားတို့ ဇာရင်တို့ ကို အပြောခိုင်းရင်ပိုကောင်းမယ်၊ သူတို့ ပြောရင် တပ်ရေးဗိုလ် ဝိုက်ဂရမ်းတို့ တပ်မှူးတို့ က နားထောင်ချင်ထောင်မယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာကိုတော့ နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“ကျွန်တော်က ဝိုက်ဂရမ်းဆပ် ဆီကို ဘာသွားပြီး ပြောရမှာ လဲ”

နောက်မှ ဇာရင် အသံကို ကြားရသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည် ။ ဒေါ်ကြီးဖာတမာ ဘီဂမ်းက သူ့အိမ်ထဲတွင် ဖိနပ်စီးခွင့် မပြု။ ထို့ကြောင့် ဇာရင် ရောက်လာသံကို သူတို့ မကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကိုဒါဒတ်က သူ့ကိုယ်သူ

မကျေမနပ်ဖြင့်...

“အလိုလေး၊ ငါလည်း နားတွေ ဘာတွေ သိပ်
မကောင်းတော့ပါလားဟ၊ နင်လာတာကို လုံးလုံးကို မကြားလိုက်ဘူး၊
အရှေ့ကလည်း သူ့ဘာသာသူ မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောနေတာနှင့်
နင်လာတာကို မကြားလိုက်တော့ဘူး။”

ဇာရင်နှင့် အက်ရှ်တို့ သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ကြ သည် ၊ အက်ရှ်က...

“ဘာဘူဂျီး၊ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ စကားတွေဟာ မဟုတ်တရုတ်တွေ
မဟုတ်ဘူး နော်၊ အမှန် တွေ၊ ခုထိ ကျွန်တော့်ကို ရဝါလ်ပင်ဒီမှာ ရှိတဲ့
လူကြီးတွေကရော မဒန်းမှာ ရှိတဲ့ လူကြီးတွေကရော
မကြိုက်ကြသေးဘူး၊ ကျွန်တော်က နယ်နှင့် ခံထားရတဲ့ သူ၊
နယ်နှင့်ခံပြန်သွားရရင်လည်း ကျွန် တော့် စကားကို သူတို့
လက်ခံကြဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ မပြောပေမဲ့
လည်း ဒီလောက်ဆို သူတို့ သိပြီးလောက်ပါပြီဗျာ၊ သူတို့ မှာ
နေရာတကာ အထောက်တော် တွေ ရှိနေမှာ ပေါ့”

ဗျား မကြာမီ ဇာရင် သူတို့ နားသို့ ရောက်လာသည် ။

ဇာရင်က သူတို့ အနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ....

“နေစမ်းပါဦး သခင်ဆပ်၊ ဘာတွေကို ပြောနေကြတာလဲ”

“ဪ ခင်ဗျားအဖေက ပြောနေတာပါ၊ အာဖဂန်နစ္စတန်များ
မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေတယ် တဲ့ ၊ ဒါကို စောစောစီးစီး မနှိမ်ရင် တစ်နေ့မှာ
ဆူဆူပူပူ ဖြစ် လာပြီး အာဖဂန်စော်ဘွားဟာ ရုရှားတွေ နှင့်
ပေါင်းသွားနိုင်တယ်တဲ့ ၊ ဒီလိုဆိုရင် နောက်ထပ် စစ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်တဲ့

“ကောင်းတာပေါ့ ကျွန်တော်တို့ တော့ အလကားထိုင်နေရတာ ပျင်းလှပြီ၊ နည်းနည်း ပါးပါး တိုက်ရခိုက်ရတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ တကယ်လို့ ရှားအလီဟာ ရှားဆပ်သခင်တွေကို ကမ္ဘာလုံးကို လာအုပ်ချုပ်ခွင့် ပေးခဲ့မှာ၊ ဒါမှ မဟုတ် သူတိုင်းပြည်ကို သိမ်းပိုင်းခွင့် ပြုခဲ့မှာ ကို အင်ဂရေစီ ဆပ်သခင်တွေ စိုးရိမ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလို စိုးရိမ်နေတယ် ဆိုရင်တော့ အင်ဂရေစီဆပ်တွေ ဟာ ဇော်ဘွားအကြောင်းကိုရော၊ အာဖဂန် လူမျိုးတွေ အကြောင်းကိုရော နားမလည်ဘူးလို့ ပဲ ပြော ရမှာ ပဲ ခင်ဗျ”

ကိုဒါဒတ်က....

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ခု ရောက်လာတဲ့ သခင်ဆပ် အသစ် (အိန္ဒိယပြည်ဘုရင်ခံချုပ် အဖြစ်ရောက်လာသည့် လော့ဒ်လစ်တန်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်) သာအမြော်အမြင် ရှိတယ် ဆိုရင်၊ စိတ်ရှည်ရင်၊ ဇော်ဘွားနှင့် အာဖဂန် ပြည်သူတွေ အကြောင်းကို နားလည်တယ်ဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေမှာ ပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ခု အတိုင်းဆက်သွားနေဆယ် ဆိုရင်တော့ အင်္ဂလိပ်နှင့် အာ ဖဂန်ကြားမှာ စစ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ အဘယ်ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ တိုက်တာ ခိုက်တာ သတ်တာ ဖြတ်တာတွေကို သဘောကျတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးလာတော့ ရွာတွေ အခြေပျက်တာ၊ ကောက်ပဲသီးနှံတွေအလဟဿဖြစ်တာ၊ လူတွေ သေကြ ကြေကြတာတွေကို မမြင်ချင်တော့ဘူး ကွယ်”

ဇာရင်က.....

“ဒါပေမယ့် အဘရယ်၊ ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ရတာ

မှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ့် နှလုံး လုပ်မလဲ၊ လူဆိုတာ သူ့အချိန် မရောက်မချင်း မသေဘူးတဲ့ ၊ သူ့ကံအကြောင်းနှင့်သူ ဖြစ် လာကြတာတဲ့ ”

“အဖေကတော့ အသက်ကြီးလို့ လား မသိဘူးလေ၊ အဖေမှာ သားသုံးယောက်ရှိတယ်၊ သုံး ယောက်စလုံးက စစ်တပ်ထဲမှာ ၊ အာဖဂန်နှင့် နောက်ထပ် စစ်ပွဲ တစ်ခုဖြစ်ရင် သူတို့ ဝင်တိုက်ကြရ မှာ ပဲ၊ အဖေကို အဘိုးကြီးအို ဆန်တယ်လို့ ပြောချင် ပြော၊ သူတို့ တစ်တွေ သေသွားတာကို အဖေ မကြည့်ချင် မမြင်ချင်ဘူး၊ သူတို့ တစ်တွေ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သားတွေ သမီးတွေနှင့် နေတာကို မြင်ချင်တယ်၊ သေရင်လည်း သေချိန်ရောက်လို့ သေတာမျိုးကိုပဲ မြင်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် နယ်စပ်တစ်လျှောက်မှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာမျိုးကို မကြားချင်ဘူး၊ မုန့် တိုင်းတွေ ဘာတွေ ဆင်တာကို မမြင်ချင်ဘူး”

အက်ရှ်က ကိုဒါဒတ်၏ ခြေအစုံကို ကုန်း၍ ထိလိုက်၏။

“ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ အဘရယ်၊ လေတစ်ချက် တိုက်လိုက်ရင် ဒီမိုးတိမ်တိုက် တွေဟာ လွင့်သွားမှာ ပါ၊ အဲဒီ အခါကျတော့ အဘရဲ့ သားသုံးယောက်ဟာဇိမ်နှင့် ထိုင်ပြီး နေရမှာ ပေါ့၊ ဘာမှ မလုပ်ရလို့ လက်သည်းကို ကိုက်လိုက်၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်လိုက်နှင့်”

“တော်စမ်းပါကွယ်၊ လူလေးလည်း ဇာရင်လိုပါပဲ၊ တယ်စစ်တိုက်ချင်ကြတာကိုး၊ လူလေး တို့ က စစ်တိုက်တယ် ဆိုတာ ကစားစရာ လောက်များ အောက်မေ့နေကြသလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ် ရာထူး ဂုဏ်ထူးတက်ဖို့ အခွင့်ကောင်း တစ်ရပ်လို့ များ ယူဆနေကြသလား မဆိုနိုင်ပါဘူး”

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်လျက်....

“ပြီးတော့ လုဖို့ လည်း ပါပါသေးတယ် အဘရ၊ အံ့မယ် အဘရေ၊ ဒါလီဆားခန့်ကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာတုန်းက ကမူးလ်မြို့ထဲတွင် ကျွန်တော် ရှစ်ရက်တောင် ကြာခဲ့တယ်၊ သောက်ကျိုးနည်း ချမ်းသာတဲ့ မြို့ ခင်ဗျ”

အက်ရှ်က လက်တွဲ၍ ကိုဒါဒတ်ကို ထူပေး၏။ သို့ရာတွင် ကိုဒါဒတ်က သူ့အကူအညီကို မယူ။ သူ့ဘာသာသူ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် ဦးဗောင်းထုပ်ကိုပြင်ပေါင်းလိုက်သည် ။ ထို့နောက် လူကြီးများကို နောက်ရွတ်ရွတ် လုပ်ရမည်လောဟု မာန်သည် ။

“ကဲ အောက်ဆင်းပြီး ထမင်းလေး ဘာဘေး စားကြဦးစို့၊ မပြန်ခင် မင်းတို့ ဒေါ်ကြီးနှင့် စကားလေး ဘာလေး ပြောပြီး နည်းနည်းပါးပါးလည်း နားရဦးမယ်”

သူတို့ သုံးယောက်သည် အိမ်ရှေ့က ကွက်လပ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေကြသည် ။ ထို့ နောက် ဒေါ်ကြီးဘီဂမ်းကို သွား၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

အဘွားကြီးက တစ်နာရီလောက် ကြာအောင် အတင်းအဖျင်းတွေပြောနေသေးသည် ။ သူတို့ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သန်းခေါင်လောက် အထိ တစ်ရေးအိပ်ကြ၏။

သန်းခေါင် အရောက်တွင် အစေခံ တစ်ယောက်လာနှိုးသဖြင့် အဝတ်အစား လဲကာအက် တော့ မြို့ကလေးကို ဖြတ်၍ လှေတံတာများ ဆီသို့ လာခဲ့သည် ။

လပြည့်နေ့ည လဝန်းကြီးက ရွန်းရွန်းမြဲမြဲ။ လပြည့်ဝန်း၏

လရောင်ထဲတွင် ဣန္ဒြေမြစ်သည် ဘော်ငွေရည်တို့ ကို လောင်းထားသည့် ပြင်ကျယ်ကြီး။ မြစ်မင်းတို့ ၏ ဖခင်ဟု ခေါ်သော ဣန္ဒြေမြစ်ကြီးသည် တဝေါဝေါ တဒီးဒီး အော်မြည်လျက်။

လှေများကို အောက်က တွဲချည်ပြီး ခင်းထားသည့် တံတား အနီးတွင် မူ ရေလှိုင်းကြောင့် လှေများ သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တကျိကျိ မြည်လျက်။ ရေစီးအလိုက်နိမ့်ချည် မြင့်ချည်။ မြစ်သံ တွေ ကြားထဲတွင် တစ်ယောက်နှစ်ယောက် စကားပြောဖို့ မလွယ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သုံးယောက်စလုံး စကားပြောရန် ကြိုးစားခြင်း မပြုကြတော့။ စစ်စစ်တွင် မူ ပြောစရာ စကားလည်း မရှိတော့ပြီ။

တံတား တစ်ဖက်ပေါ်သို့ ရောက်၍ မြင်းများ ပေါ်မှ ဆင်းကာ နယ်စပ်ဒေသ လူမျိုးစုများ ထုံးစံ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်သည့် အခါတွင် လည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြော မိကြ။

အက်ရှ်က ကိုဒါဒတ်ကို မြင်းပေါ်သို့ တင်ပေး၏။ ကိုဒါဒတ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ထဲ တွင် အတန်ကြာ ဆုပ်ထားပြီး သူ့နဖူးတွင် ထိထားလိုက်သည် ။ ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက် ထွက် သွားသည် ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

ပျဉ်ပြားများ ပေါ်သို့ မြင်းခွာ ကျသံသည် တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်လာ၏။ မြစ်ရေတဝေါဝေါ စီးသံကို စည်းလိုက်ပေးနေသည့် ဗုံသံများ သဖွယ်။ သို့ရာတွင် ခဏကြာလျှင် မြင်းခွာသံများ သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ သွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည် ။

တံတားတွင် အစောင့်ကျနေသည့် စန္ဒရီသည်
သမ်းဝေလိုက်ပြီးနောက် အပေါ်စားစီးကရက် တစ်လိပ်ကို
မီးညှိုလိုက်၏။ ရှဲခနဲ မီးခြစ်သံနှင့် ယမ်းနဲ့နှင့် ပြာလဲ့လဲ့ မီးတောက်မှ

အရောင်ကြောင့် အက်ရှ်၏ မြင်းသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်ကာ တစ်ချက်ဟီလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ် ကမူ မတုန်မလှုပ်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက် တံတား တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသည် အထိ ရပ် ကြည့်နေသည် ။ တစ်ဖက် ကုန်းအတက်ကလေးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မြင်း သမားက လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် တစ်ယောက်က မြင်းကို ရပ်၍ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်နေသည် ကို မြင်ရ၏။ အက်ရှ်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆလမ်ပေး၍ ပြန်နှုတ်ဆက်သည် ။

နောက် တစ်ခဏတွင် မူ သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်သည် မြင်းကို ဆက်၍ စီးသွားကြသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ သေးငယ်သွားကာ ပက်ရှဝါလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် အက်ရှ်သည် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

“မိတ်ဆွေကကော သူတို့ နှင့်အတူ လိုက်မသွားဘူလား” ဟု စန္ဒရီကပျင်းပျင်းရိရိဖြင့် မေး သည် ။

အက်ရှ်သည် သူ့မေးခွန်းကို မကြားသည့်နှယ် မည်သို့မျှ မဖြေ။ အတန်ကြာမှ ခပ်လေးလေးဖြင့်....

“မလိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က လိုက်ခွင့်မှ မရတာ ”

“ဪ ဟုတ်လား”

စန္ဒရီသည် သူ့ကို သနားဟန် ဝတ်ကျေတန်းကျေမျှ ပြောကာ သမ်းဝေနေပြန်သည် ။ အက်ရှ် သည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်

လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည့် သူ့မြင်းကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ကာ ဖာတမာ ဘီဂမ်း၏ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဘီဂမ်းသည် သူ့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီး တစ်နာရီလောက် စကားပြောကြသည်။ ။ ဘီဂမ်းက ယင်းချပ် ကာထားသည့် အခန်းအကွယ်တွင် ထိုင်ပြီး သူက အပြင်မှ နေရခြင်း ဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် အက်ရှ်ကနားထောင်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ ကျန်အချိန်များ တွင် မူ အက်ရှ် တစ်ယောက်တည်းသာ အချိန်ကုန်သည်။ ။

အက်ရှ်သည် တစ်ယောက်တည်း နေရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသည်။ ။ ဇူလီ နှင့် ပတ်သက်၍ ကိုဒါဒတ်ပြောသွားသည့် စကားများကို အေးအေးဆေးဆေး တွေးချိန်ရသည် မဟုတ်လော။

လထွက်၍ မကြာမီ ဘီဂမ်း အိမ်မှ ထွက်လာသည့်အခါတွင် မူ အက်ရှ်၏ စိတ်သည် ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းလျက် ရှိ၏။ အက်ရှ်သည် မြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးလာခဲ့သည်။ ။ ကြိမ်တောကလေး တစ်ခုထဲတွင် သူ့ အဝတ်အစားများကို လဲ၍ ဝတ်ပြီးနောက် လမဝင်မီတွင် မာရီ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီး ပေါ်မှ တည်းခို ဂေဟာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ အခန်းထဲတွင် ပူလောင် အိုက်နေသည့်တိုင် ပန်း ကာကလေးမျှ မရှိ။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် တစ်နေ့လုံး တည်းခိုဂေဟာအတွင်း အောင်းကာ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သင်းမြသော ထင်းရှူးနံ့နှင့် တောင်ပေါ်လေညင်းနုနုတို့ ရှိရာ မာရီးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

နောက်တစ်ရက်တွင် ဝေါလီ ရောက်လာ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကသ္မိယပြည် နယ်သို့ သွားကာ တစ်လခန့် တောပစ် ထွက်ကြသည်။ ။ ထိုအချိန်၌ ကား ဝေါလီကလည်း မုတ်ဆိတ်မွေး တွေ့နှင့်။ ။

အက်ရှ်ကလည်း မြင်းတပ်သားတွေ ထားလေ့ရှိသည့်နှုတ်ခမ်းမွေး
ကားကားကြီးနှင့်။

တကယ့် ပျော်စရာ အားလပ်ရက်ကလေး။ ရာသီဥတုကလည်း
ဆိုစရာ မရှိ။ ပြောစရာတွေ ကလည်း မကုန်နိုင်။

အက်ရှ်သည် ကိုဒါဒတ်နှင့် တွေ့သည့် အကြောင်းကို
ပြောပြသည့်တိုင် ကိုဒါဒတ်ထံမှ ကြားရသည့် အာဖဂန်နစ္စတန်
ပြည်နယ်နှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းကိုမပြောမီ။ သူ့ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာများ အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည် ။

စင်စစ် နယ်စပ်ဒေသတွင် သည် လို ဆူပူမှုတွေ ဖြစ်သည် မှာ ဘာမျှ
မဆန်း။ ဖြစ်နေကျမျှ သာ။ အာဖဂန်ပြည်နယ်တွင် ဖြစ်နေသည့်
ကိစ္စများ သည် လည်း သူ့အဖို့ ဘာမျှအရေးမကြီး။ သူနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်။

ဇူလိုင်လ အလယ်လောက် အရောက်တွင် ရာသီဥတုသည်
ရုတ်တရက်ဖောက်သွားကာ မိုး တွေ ဆက်တိုက်ရွာနေသည် ။
တောင်များ ပေါ်တွင် တောင်ခိုင်းတွေဝေလျက်။ သို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်
ယောက်သည် တောင်များ ပေါ်တွင် သွား၍ တောပစ်ရာမှ ဆရင်နဂါသို့
ပြန်လာခဲ့ကြသည် ။ ဆရင် နဂါ မြို့အစွန် ထင်းရှူးပင်များ အကြားတွင်
သူတို့ နှစ်ယောက် ရွက်ဖျင်တဲ ထိုးနေကြ၏။

ထင်းရှူးနံ့သင်းကာ အေးမြနေသည့် တောင်ပေါ်လေတွင်
နေခဲ့ရပြီးနောက် ဆရင်နဂါသည် ပူသလို အိုက်သလိုလို ထင်နေရသည်
။ မြို့ထဲတွင် အိမ်တွေကလည်း သစ်သားအိမ်တွေ။ လမ်း တွေကလည်း
ကျဉ်းရသည့်အထဲတွင် ညစ်ပတ်သေးသည် ။ အနံ့ကလည်း မျိုးစုံ။

သို့ရာတွင် ဆရင်နဂါမြို့အပြင်ဘက်မှ ဒါးလ်ကန်ကြီးကမူ
ကြာပွင့်တွေ ဝေလျက်။ စိမ်းစိမ်း ပြာပြာ ရွှေရွှေ အရောင်တို့

ယုဂ်သန်းနေသည် ။ ပိန်ညင်းငှက်တွေ၊ ရေညောင့်ကောင်တွေက
လူးလာ ပျံဝဲနေကြသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကန်ထဲတွင် ရေချိုး ရေကူးကြသည် ။
နေစာလှူကြသည် ။ ထိုဒေသ တွင် နာမည်ကြီးသည့် ချယ်ရီသီးတွေ၊
မက်မုံသီးတွေ၊ ဖရဲသီးတွေကို စားကြသည် ။ မဂို ဘုရင်ကြီး အက္ကဘာ၏
သားတော် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ရှာလီမာနှင့်နိဿ
ပန်းဥယျာဉ်ကြီးများကို လျှောက် လည်ကြသည် ။

သို့ရာတွင် ပျော်စရာ အချိန်ဆိုသည် မှာ အလွန်အကုန်မြန်သည် ။
ရွှေနေခြည်တို့ ပက်ဖျန်း သည့်နေ့များ သည် ကုန်ဆုံးသွားကြလေပြီ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မြင်းလှည်းကလေးဖြင့် ဘရားမူလာသို့
လာခဲ့ကြ၏။ ထိုမှ တစ်ဖန် ထင်းရှူးပင်တွေ အုပ်ဆိုင်လျက်ရှိသည့်
တောင်ပေါ်ရွာကလေးများကို ဖြတ်သန်းကာ တောင်ကမ်း
ပါးယံစောင်းတွင် ပတ်၍ ဖောက်ထားသည့် လမ်းမြှောင်ကလေးအတိုင်း
ဂျေလွန်မြစ် စီးဆင်းလျက် ရှိရာ မြေပြန့်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည် ။

မာရီးသို့ ရောက်လျှင် နွေးနွေးထွေးထွေးဖြင့် အိပ်နိုင်ပြီ။ မာရီးတွင်
လည်း နှင်းမြူတွေ ဆိုင်းကာ မုတ်သုံဝင်စပြုပြီ။ သို့ရာတွင်
တောင်အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆင်းလာသည် နှင့် တိမ် ထုသည်
ပါးစပြုလာကာ ပူအိုက်စ ပြု လာလေပြီ။
မြေပြန့်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် မူ အိုက်စပ်လျက် ရှိလေပြီ။

မာဒူးမှာ အဗိုဒဗတ် မြို့နယ်ရှိ ရွာကလေးသို့ ခါင့်ယူ၍ ပြန်သွားရာမှ
ပြန်ရောက်နေလေပြီ။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ပြောင်းလဲသည် ဟု
မထင်ရသည့်တိုင် ဘိသောသို့ လိုက်ခဲ့ရခြင်း၊ ရာသီဥတု ပူပြင်းသည့်
တောင်ပိုင်းသို့ ပြန်လာရခြင်းတို့ ကြောင့် မာဒူးမှာ လည်း

ကိုဒါဒတ်လိုပင် ဇရာ၏ ဒဏ်ကို ခံရစ ပြုနေလေပြီ။

မာဒူးသည် အပြန်တွင် သူနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ခေါ်လာခဲ့၏။ သူငယ်လေးက အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက် ရှိဦးမည်။ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာတွေနှင့်။ နာမည်က မာဒီရာဟု ခေါ်ပြီး နောင်တွင် ထမင်းချက်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်လာမည်ဟု မာဒူးက ပြောသည် ။

“အလုပ်သင်တို့ ဘာတို့ ခေါ်ရင် ကျွန်တော်က ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ကို ရွေးပြီးခန့်ချင်တာ ဆပ်သခင်လေးရဲ့ ၊ တစ်ချို့ချွတ်ကရားလေးဆိုရင် ဘရားခန်းနာကို ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ မပြောနှင့်၊ ရေနွေးတောင် ကောင်းကောင်း တည်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ” ဟု မာဒူးက ပြောသည် ။

သူတို့ ဘန်ဂလိုလေးက ပန်းနံ၊ မှန်အိမ်မှ ရေနံဆီနံ့ဖြင့် မွှေးလျက်၊ မာလီကပန်းစိုက် အိုးများ ထဲတွင် ထပ်တစ်ရာပန်းတွေ ဂန္ဓာမာပန်းတွေကို ထိုးထားသည် ။

စားပွဲပေါ်တွင် သူတို့ အတွက် ရောက်နေသည့်စာတွေက တစ်ထပ်ကြီး။ ဟု မ်း ခေါ်ဌာနေမှ လာသည့်စာများ ဖြစ်ပြီး အများအားဖြင့် ဝေါလီထံ လိပ်တပ်ထားသည် ။

ဟိန္ဒူစတန်နီ ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့် စာနှစ်စောင်မှာ အက်ရှ်ထံသို့ ပို့သည့်စာဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သည့် တစ်လခွဲလောက်က ရေးလိုက်သည့် စာများ ဖြစ်သည် ။ တစ်စောင်မှာ ကာကာဂျီထံမှ ဖြစ်၍ နောက် တစ် စောင် မှာ မူးလ်ရတ်ထံမှ ဖြစ်ပြီး ကာရီကုတ် မဟာရာဇာနန်းတက်သည့် အခမ်း အနားကို အသေးစိတ် ရေးထားသည် ။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကာရီကုတ် မဟာရာဇာ အတွက်

အမှုထမ်းခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်ကို ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ဖော်ပြထား၏။
ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီကလည်း ကာရီကုတ်ပြည်နယ်သို့ အလည်
လာပါရန် ဖိတ်ကြားခိုင်းကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြထားသည် ။ သို့ရာတွင်
ဘိသောပြည်နယ် သတင်း အကြောင်းကိုမူ တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ
ဖော်ပြထားခြင်း မရှိ။

“အေးလေ ဟုတ်တာပေါ့၊ သူတို့ အနေနှင့် ဘိသော အကြောင်းကို
ဘာထည့်ရေးစရာ လိုမလဲ”

အင်္ဂလိပ်သည် လက်ဖြင့် လုပ်သည့် စာရေးစက္ကူကို ခေါက်ရင်း
တွေးနေသည် ။ ကာရီကုတ် နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိအဖို့
နိဗ္ဗိတံနေလေပြီ။ စာအုပ် ပိတ်ပြီးသွားလေပြီ။ စာမျက်နှာကို
နောက်ပြန်လှန်၍ မရတော့။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကလပ်သို့ သွားရန် ဝေါ်လီက အဖော်ညှိသည် ။
ခွင့်ယူသွားကတည်းက ကလပ်သို့ တစ်ခါမျှ မရောက်ကြသေး။
သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်က မာဒူးနှင့် စကားပြောချင်သေးသည့်အတွက်
လိုက်မသွားဖြစ်။

ဝေါ်လီသည် ကလပ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားရာ
နှစ်နာရီလောက်ကြာလျှင် သူ မမျှော်လင့်သည့် ဧည့်သည်
တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်ရောက်လာသည် ။ ဧည့်သည် က
တခြားသူ မဟုတ်၊ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့မှ ဗိုလ်ဝိုက်ဂရမ်။

ဝိုက်ဂရမ်သည် ခွင့်မှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဝိုက်ဂရမ်သည်
ပန်ဂျပ် နယ်စပ်တွင် တောပစ် ထွက်သွားပြီ။ ပြန်အလာ
ပေတစ်ရာပေါ်တွင် ဝေါ်လီနှင့် သွားတွေ့သည် ။ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင်
နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် နေဦးမည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဝေါ်လီက ကလပ်တွင်

မတည်းဘဲ သက်သော့သက် သာ ရှိသည့် သူတို့ ဘန်ဂလိုတွင် တည်းရန်
ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဝေါလီ အလေးစားဆုံးသူမှာ အက်ရှ် ဖြစ်သည်။ ။ ဒုတိယ
လေး စား သူ မှာ ဂိုက်ဂရမ်းဖြစ်သည်။ ။ ဂိုက်ဂရမ်းသည် တပ်ထဲတွင်
သဘောကောင်း၍ လူချစ်လူခင်များ သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ် ရုံမက
သူ့အစ်ကို ကွင်တင်ဂိုက်ဂရမ်းမှာ လည်း အိန္ဒိယတပ်တွင်း
သူပုန်ကြီးတုန်က အသတ်ခံခဲ့ရသည့်အတွက် ဝေါလီလည် သူ့ကို
လေးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သည် တုန်းက စစ်ဗာရီ သူပုန်များက ဒေလီကို သိမ်းထားသည်။ ။
ထိုစဉ်က ကွင်တင်ပါ သည့် နယ်ခြားစောင့်တပ်သည်
မိုင်ခြောက်ရာကျော် ခရီးကြီးကို အပြင်း ချီလာခဲ့ကြသည်။ ။ သူပုန်တို့
သိမ်း ထားသည့် နယ်မြေများကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ကာ
ဒေလီမြို့အစွန်က တပ်နယ်မြေကို အတင်း ဝင်သိမ်းခဲ့ကြသည်။ ။

ထိုတိုက်ပွဲသည် ကွင်တင် ဂိုက်ဂရမ်း၏ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး
တိုက်ပွဲ ဖြစ်၏။ ကွင်တင် သည် တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရအကြီးအကျယ်
ရကာ နောက် နာရီအနည်းငယ်အတွင်းတွင် သေဆုံး သွားခဲ့သည်။ ။
သေကာနီးတွင် “ရဲဘော်မသေ သေသော် ငရဲမလား” ဟု ဆိုသည့်
စာပိုဒ်ကလေးကို ရွတ်ဆိုသွားလိုက်သေးသည်။ ။

ဝေါလီသည် စိတ်ကူးယဉ်သည်။ ။ မျိုးချစ်စိတ်ကလေးကလည်း
တော်တော်ပြင်းထန်သည်။ ။ ဝေါလီသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို
ကြားရသည့်အခါတွင် သွေးကြွကာအားကျနေသည်။ ။ တိုင်းပြည် နှင့်
လူမျိုးအတွက် သေရခြင်းသည် မြတ်သည့် သေခြင်းဖြစ်သည် ဟု သူ
ယုံကြည်သည်။ နယ်ခြား စောင့်တပ်တွင် အမှုထမ်းနေကြသည့်

ဝိုက်ဂရမ်းနှင့် ဖရက်တို့ သည် သူ့အစ်ကို ကွင်တင်၏ ဂုဏ်ရောင်ဖြင့် ပွဲလည်တင်နေကြသည် ဟု သူယုံကြည်သည်။ ။

ဝိုက်ဂရမ် ပြန်သည့်အခါတွင် ဝေါ်လီသည် လည်း ခွင့်စေသဖြင့် မဒန်းရှိနယ်ခြားစောင့်တပ် သို့ ပြန်လိုက်သွားခဲ့သည်။ ။

သူတို့ မရှိတော့သည့်အခါတွင် ဘန်ဂလိုသည် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လျက်။ မနက်ဆို လျှင် ရေချိုးခန်းတွင် ဆိုလေ့ရှိသည့် ဝေါ်လီ၏။ စစ်သီချင်းသံကို မကြားရတော့။ သူ တစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အခါတွင် ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ဟာလာဟင်းလင်း။ ။

ထိုအခါကျမှ ပင် အက်ရှ်သည် သူ့ဘန်ဂလိုကို သတိပြုမိတော့သည်။ ။ သူ နေသည့် ဘန်ဂလိုက ဈေးထဲက ပွဲစားတစ်ယောက်ထံမှ ငှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဈေးကလည်း ကြီးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ အခန်းတွေက ညစ်ပတ်လျက်။ စားပွဲတွေ ကုလားထိုင်တွေက ဟောင်းနွမ်းလျက်။ ။

ထိုစဉ်တုန်းကမူ သည် လောက် သတိ မထားမိ။ စိတ်တိုင်းအကျကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် နေ ပျော် ထိုင်ပျော်ဖြစ်သည် ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ ။ ယခုမူ သူ ငှားထားသည့် ဘန်ဂလိုသည် ကျက် သရေ မရှိဟု ရုတ်တရက် ထင်လာ၏။ မှိုနဲ့၊ ဖုန်နဲ့၊ ကြွက်သေနံတို့ ဖြင့် မွန်လျက်။ ။

ဝေါ်လီ အိပ်စက်ခဲ့သည့် အိပ်ခန်းနှင့် သူ့အိပ်ခန်းနှင့်ကပ်လျက် ဧည့်ခန်းသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ များ စွာ လူမနေသည့်နှယ်။ ဝေါ်လီ နေသွားသည့် အမှတ်အသားဆို၍ ဒိုဘီစာရင်း မှတ်ထားဟန်တူသည့် စက္ကူစုတ်ကလေး တစ်ရွက်မျှသာ။ ။

အက်ရှ်သည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် အခန်းကြီးကို ကြည့်လိုက်ရင်း မိမိသည် ဝေါ် လီနှင့် ကွဲရလေပြီဟု စိတ်တွင်

ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

မိမိအား နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့တွင် ပြန်၍ လက်ခံမည် ဆိုလျှင်မူ ဝေါလီနှင့် မကြာခဏ တွေ့ရဦးမည်။ သို့ရာတွင် အချိန်တွေ အကြာကြီး ကွဲနေပြီးမှ ပြန်တွေ့ကြမည်ဆိုလျှင် ဝေါလီနှင့် သူတို့ အကြားတွင် ရှိခဲ့သည့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတို့ သည် လွင့်ပြယ်သွားကြတော့မည်။ ထိုအထဲတွင် ဝေါလီတွင် လည်း မိတ်ဆွေသစ်တွေ၊ အပေါင်းအသင်းသစ်တွေ တိုးနေတော့မည်။

ထိုနေ့ တစ်မနက်လုံး မိုးသားတွေ အုံ့ဆိုင်းနေသည် ။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် လေပြင်း ကလည်း တိုက်လိုက်သေး၏။ မုတ်သုံ ဝင်ကာနီးဆိုလျှင် သည် လိုပင် မိုးသက်တွေ မုန်တိုင်း တွေ ဆင်နေကျ။ လေတိုက်သဖြင့် ယင်းချပ်ကြီးများက တဖျပ်ဖျပ်။ လေတိုက်သဖြင့် ပြုတ်ကြွေ ကျလာသည့် ညောင်ရွက်များက ဝရန်တာ တစ်လျှောက်တွင် ရှုပ်တိုက် ပြေးသွားလျက်။ လေတစ်ချက် ဆောင့်၍ တိုးခိုက်တွင် ဝေါလီ စားပွဲပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် စာရွက်စုတ်ကလေးသည် သူ့ခြေ ရင်းနားသို့ လွင့်ကျလာ၏။

အက်ရှ်သည် ခြေရင်းသို့ လိမ့်လာသည့် စာရွက်လုံးကလေးကို ဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်သည် ။ ဒိုဘီ စာရင်း မဟုတ်။ သူ စပ်ထားသည့် ကဗျာ စာရွက်ကလေး။ ကဗျာစပ်ရန် ကာရန်တွေကို လိုက် ရှာနေသည် ထင်။

မြင့်မြတ်၊ ဝင်းလျှပ်၊ ထင်းရှူး မတ်မတ်၊ အရက် ချိုမြ၊ ရောထွေး ရစ်ပတ်။

ဝေါလီသည် စကားလုံး လှလှကလေးများကို အလွန် သဘောကျတတ်သည် ။ မိန်းကလေး ချောချောတစ်ယောက်ကို မတွေ့လိုက်နှင့်၊ တွေ့လိုက်သည် နှင့် ဝေါလီတို့ ကဗျာစပ်လိုက်ပြီ။

ဝေါလီသည် သည် ထက် ရင့်ကျက်ပါဦးမည်လောဟု ပင် အက်ရှ်သံသယ ရှိချင်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဝေါလီဟာ မိန်းကလေးချောချောကလေးတွေကို ပိုးပြီး ကဗျာလေးတွေကို စပ်ချင်တယ်။ အဲဒီ မိန်းမချောတွေ ရက်စက် အကြင်နာ ကင်းပုံကိုကြည့်ပြီး ငိုကြွေး တိုင်တန်းချင် တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သူတို့ မျက်ခုံးတွေ မျက်လုံးတွေ ဘယ်လောက်လှပုံ၊ သူတို့ ခြေထောက် တွေ ဘယ်လောက်လှပုံ၊ သူတို့ တစ်တွေ ရယ်သံတွေ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းပုံ တို့ ကို စာဖွဲ့ တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ၊ ဝေါလီဟာ ဒါတွေကို ဝါသနာ ပါရုံလောက်ပဲ ပါတာပါ။ တကယ် သူ ဖြစ်ချင်တာက စစ်သူရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက် အနေနှင့် ကျော်ကြားမှုမျိုး ကို သူ လိုချင်တာပါ။ ဘုရား သိကြားမလို့ သူ့ဆန္ဒ ပြည့်ပါစေဗျာ”

အက်ရှ်သည် စာရွတ်စုတ်ကလေး တစ်ဖက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည် ။ ထိုစာမျက်နှာပေါ် တွင် မူ ပါသျှန်းဘာသာ လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခု။ ဝေါလီသည် ကမ္ဘာဦးကျမ်းမှ အခန်းတစ်ခန်းကို ပါသျှန်း ဘာသာဖြင့် ပြန်ထားသည် ကို တွေ့ရသည် ။

သည် စာရွက်ကလေးသည် ဝေါလီ၏ စရိုက်တစ်ခုလုံးကို ဖော်ပြနေသည့် စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်။ ဘာသာတရားကို သူ ကိုင်းရှိုင်းပုံ၊ ကဗျာ ဝါသနာပါပုံ၊ မိန်းကလေး ချောချောတွေလျှင် သူ ပိုးချင် ပန်းချင်ပုံ၊ ဘာသာစာပေတွင် သူ အထုံဝါသနာကြီးပုံ။ သူ ပြန်ထားသည့် ဘာသာပြန် ကလေးက အံ့သြစရာ။ ပြေချောလျက်။ ဝေါလီသည် သူ ထင်သည် ထက်ပင် ပါသျှန်း ဘာသာကို တတ်နေပါပကော။

သူ့ကို တွေ့လျှင် သတ်မည့် စိုးသည့်အတွက် ကာကွယ်
ကိုယ်ပေါ်တွင် အမှတ်လက္ခဏာ တစ်ခု ရေးထိုး၏။ ကာကွယ်နေသည်
ဘုရားသခင် ရှေ့မှောက်တော်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဒေသဥယျာဉ်၏
အရှေ့ နောဒမြို့တွင် နေထိုင်လေ၏။

အက်ရှ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားကာ စက္ကူစကလေးကို လုံးခြေ
ပစ်လိုက်မိ၏။ ထို့ နောက် လွင့်ပစ်လိုက်သည် ။

အက်ရှ်သည် အတိတ်တွေ နိမိတ်တွေကို ယုံလေ့မရှိ။ သို့ရာတွင်
အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည် တွင် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လျက် ရှိကြောင်း၊ ထိုအခါ
နယ်ခြားစောင့်တပ်များ သည် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ရဖွယ် ရှိကြောင်းဖြင့်
ကိုဒါဒတ်က ပြောသွားခဲ့သည် ။

ယခု သမ္မာကျမ်းစားနှင့် အာဗေလတို့ ကာကွယ်နေတို့ အကြောင်းကို
သွားတွေ့နေလေပြီ။ ကဗူးလ်မြို့သည် ကာ ကွယ်နေ၏
တိုင်းပြည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကဗူးလ်ကို ကာကွယ် တည်ထောင်ခဲ့ကြောင်း၊
ကဗူးလ်မြို့တောင်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းတစ်ခုအောက်တွင် ကာကွယ်နေ၏
အရိုးများကို မြှုပ်ထား ကြောင်းဖြင့် အာရှတိုက် အဘယ်ပိုင်းတွင်
အယူရှိကြသည် ။

ဘာမျှ သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိ အဝေးကြီး။
ဝေါ်လီနယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် ရောက်ခြင်း၊ အာဖ
ဂန်နစ္စတန်ပြည်နယ်တွင် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေခြင်း၊ ဝေါ်လီက
ထိုစာပိုဒ်ကို ဘာသာပြန် လေ့ကျင့် ခန်း အဖြစ် လုပ်ထားခြင်း။
ထိုအရာများ အားလုံးသည် တိုက်ဆိုင်မှုမျှသာ။ ယခု ထိုတိုက်ဆိုင်မှုကို
ကြည့်၍ မိမိသည် အယူသီးနေလေပြီ။

အက်ရှ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ရှက်ရှက်ဖြင့် အယူသီးမှုကို စိတ်ထဲမှ

မောင်းထုတ်လိုက်သည် ။

ထိုစဉ် လေပြင်း တစ်ချက် တိုက်လိုက်သည့်အတွက် စက္ကူလုံးကလေးသည် ဝရန်တာသို့ လွင့်ပါသွားကာ ဝင်းထဲသို့ ရောက်သွား၏။ ဝေါ်လီ၏ နောက်ဆုံးခြေရာလက်ရာ ပစ္စည်းကလေး တစ်ခုသည် လည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

အက်ရှ်သည် တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။ ခဏကြာလျှင် ကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံးမည်းမှောင် ကာမိုးကြီး သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်သည် ။

* * *

အခန်း ၃၄

သည် တစ်ကြိမ် မိုးက စွေလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ တစ်ပတ်လုံးလုံး ဆက်တိုက်ရွာနေသည် ။ ဖုန် တွေ သိပ်သွားပြီး အပူရှိန် ကျသွားသည် ။ မြေကြီးတွင်းထဲကို ရေတွေဝင်ကုန်သဖြင့် တွင်းထဲမှ မြွေ တွေ ထွက်လာကြကာ ဘန်ဂလိုရေချိုးခန်းတွေထဲသို့ဝင်ကုန်ကြသည် ။ တစ်ခါတလေတွင် ပန်း အိုးတွေ ကြားထဲတွင် ဝင်ခွေနေတတ်ကြသည် ။ အစေခံများက အော်ဟစ် ရိုက်ပုတ်၍ ခြောက်ထုတ် ကြရ၏။

သို့ရာတွင် တနင်္လာနေ့တွင် ဝေါ်လီနေရာသို့ ရောက်လာသည့် ဗိုလ်ကြီးလီယွန်နယ် ကရင့်ပလေကိုမူ ဘန်ဂလိုမှ မောင်းနှင်ထုတ်၍ မရ။ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် အိမ်လွတ်တွေ ရှားပါးနေသဖြင့် လီယွန်နယ်သည် ဘန်ဂလိုတွင် လာတည်းနေရသည် ။ သူမရောက်လာလျှင်လည်း တစ်ယောက်ယောက် လာမည်သာ ဖြစ်၏။ အက်ရှ် အဖို့ မူ မည်သူလာလာ မထူးတော့ပြီ။

လီယွန်နယ်သည် အက်ရှ်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးသည် ။ သူကအသက်လည်း ကြီး၊ ရာထူးလည်း ကြီးသည့်အတွက် နေရာကောင်းကောင်း ရသင့်သည် ဟု ယူဆသည် ။ ထိုမျှမက သူ ထက်ငယ်သည့် အရာရှိကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဘန်ဂလို အဟောင်းကြီး တစ်ခုကို တစ်ဝက်စီ မျှ နေရသည့်အတွက်လည်း လီယွန်နယ် စိတ်တိုသည် ။ တာဝန်ကြောင့် လာခဲ့ရသည့်တိုင် အိန္ဒိယ ပြည်နှင့် တိုင်းရင်းသားများကိုလည်း ရွံ့မုန်း အထင်သေးသည် ။

ရောက်ပြီး မကြာမီ တဟီးဟီး တဟားဟား ရယ်သံကို အက်ရှ်၏ အခန်းဘက်မှ ကြားသည့် အခါ၌ လီယွန်နယ်သည် တံခါးမခေါက်ခွင့်မတောင်းဘဲ အက်ရှ် အခန်းထဲသို့ရောက်လာသည် ။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် သူ့ထမင်းချက်နှင့် စကားလက်ဆုံးကျလျက်။ ထိုအထဲတွင် သူ့ပထမင်းချက်က တမာကူအိုးကြီးကို တဂူးဂူးမြည်အောင် ရှူလျက်။

အစကမူ အခန်းထဲတွင် အက်ရှ် မရှိသဖြင့် သူ့အစေခံတွေ ဝင်ရောက်ပြီး ထင်တိုင်း ကြနေ ကြသည် ဟု အောက်မေ့ခဲ့မိသေးသည် ။ သို့ရာတွင် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အက်ရှ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ လီယွန်နယ်သည် ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာခဲ့မိသည့် အတွက် တောင်းပန်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ အထူးတလည် တုန်လှုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည် ။

ထိုနေ့ညနေ ကလပ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သူနှင့် တစ်ဂိုဏ်းတည်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးရိတ်ကို ပြောပြ၏။

ဗိုလ်မှူးရိတ်က အက်ရှ်နှင့် ပတ်သက်၍ အတင်းအမျိုးမျိုး ကြားခဲ့ရပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ယခု သတင်းမှာ လည်း ထူး၍ အံ့ဩစရာ မဟုတ်တော့ကြောင်းပြောပြ၏။

“အမှန်ကတော့ ကိုယ်တို့ အင်္ဂလိပ်တွေ အနေနှင့် ဒီကောင်တွေကို အဖက်လုပ်ပြီး စကား ပြောနေဖို့ ကို မကောင်းဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ စင်ဗာရီ သူပုန်ကြီးတုန်းက ဟာတွေကို မေ့သွားကြပြီ ထင် တယ်၊ ဒီတော့ မင်းလူကို ပြောလိုက်ကွာ၊ ဒီတိုင်းရင်းသားအစေခံတွေနှင့် သိပ် အရောတဝင် မနေပါနှင့်လို့ ”

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်သည် ထိုအကြံကို လက်ခံကာ ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော် သည် ။ အစတွင် အက်ရှ်သည် နောက်ပြောင်သည် ထင်သဖြင့် ရယ်ရယ်မောမောလုပ်နေ သေးသော်လည်း အတည်ပြောမှန်း သိသည့်အခါတွင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အကြီးအကျယ် စကားများကြ၏။

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်သည် သူ့လက်အောက်အရာရှိငယ် တစ်ယောက်က သူ့အားဤသို့ ပြောရပါမည်လော ဆိုကာ မကျေမနပ်ဖြင့် ဗိုလ်မှူးရိတ်ကို တိုင်သည် ။ သူ့အား ဝန်ချတောင်းပန်ရ မည်ဟု လည်း ဆိုသည် ။

မိမိအား အခြားနေရာတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးစေ လိုကြောင်း၊ ထိုသို့ပြောင်းရွှေ့ခင်း မပြုနိုင် လျှင် အက်ရှ်ကို တခြားနေရာသို့ ပြောင်းပေးစေလိုကြောင်း၊ မိမိအနေဖြင့်မူ အစေခံများ နှင့် တမာ ကူ အတူရှုကာ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်း ထိုင်၍ စကားပြောနေသော မျိုးမစစ်သူ တစ်ယောက်နှင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အတူနေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည် ။

သူတို့ အထက်အရာရှိသည် ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်တို့ ကို အမြင်မျိုးကိုလည်း လက်မခံ။ အက်ရှ်၏ အမြင်မျိုးကိုလည်း သဘောမကျသည့် ကြားသမား ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် အရာရှိငယ်တစ်ယောက်က ကိုယ့်အထက်က အရာရှိတစ်ယောက်ကို ပြန်၍ ပြောခြင်းကမူ စည်းကမ်းနှင့် မညီညွတ်။

ထို့ကြောင့် အထက်အရာရှိသည် အက်ရှ်အား ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ဗိုလ်ကြီးလီယွန်နယ် ကိုမူ ယခုအချိန်တွင် အိမ်တစ်လုံး သတ်သတ် ရှာမပေးနိုင်သေးကြောင်းဖြင့် ခပ်မာမာ ပြန်ပြော လိုက်သည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်အဖို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့အောင် ရှောင်ကြရုံမှ အပ အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်သည် ဘန်ဂလိုတွင် အိပ်သည် ဆိုရုံမျှ အိပ်ကာကျန်အချိန်များ တွင် မူ အပြင်တွင် အချိန်ကုန်လေ့ ရှိသည် ။ ထမင်းစားလျှင်လည်း ကလပ်တွင် ဖြစ်စေ၊ အရာရှိ ရိပ်သာတွင် ဖြစ်စေ စားတော့သည် ။

“ဒီကောင်မျိုးတွေနှင့်အတူ ကျွန်တော် မစားနိုင်ဘူး ဗိုလ်မှူး၊ တကယ်ကတော့ ဒီလိုကောင် မျိုး ဒီတိုင်းပြည်ကို မပို့သင့်ဘူး၊ တွေ့ရင်လည်း သူတို့ ကို စောစောစီးစီး တပ်ကထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်” ဟု ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်က ဗိုလ်မှူးရီတ်ကို ပြောသည် ။

အက်ရှ်က ဝေါ်လီထံသို့ ရေးသည့် စာထဲတွင် လီယွန်နယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ။

“လီယွန်နယ် ဆိုတဲ့ ငနဲဟာ တော်တော် ဘဝင်မြင့်ပြီး တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ သတ္တဝါ တွေ၊ ဒီလို ကောင်မျိုးတွေကို ဒီတိုင်းပြည်ကို ပို့ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဒီလိုငနဲတွေကြောင့် လူကောင်း တွေပါ နာမည်ပျက်ရတာ ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေ များများ စားစားမရှိလို့ တော်သေးတယ် ခေါ်ရမှာ ပေါ့” ဟု ရေးခဲ့သည် ။

အက်ရှ်တွင် တပ်နယ်မြေထဲ၌ မိတ်ဆွေတွေ အပုံ။ သို့ရာတွင် ရင်းနှီးသည့်မိတ်ဆွေဆို၍ မူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ယခင်ကမူ သူနှင့် ရင်းနှီးသည့် ဝေါ်လီရှိသည် ။ ယခုဝေါ်လီကလည်း မဒန်းသို့ ပြောင်းသွားပြီ။ ဝေါ်လီ မရှိသည့် နောက်တွင် မိတ်ရင်းဆွေရင်းကိုလည်း မရှာတော့။ ကလပ်တွင် လီယွန်နယ် ရှိနေတတ်သဖြင့် ကလပ်သို့လည်း မသွားတော့။ သည့်အတွက် မိတ်သ်စ ဆွေသစ် ရှာရန် မလွယ်ကူ။

ဤတွင် အက်ရှ်သည် အင်္ဂလိပ် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ကင်းကွာလာကာ ကာဆင်အလီ၊ နာရယန်း စသည့်တိုင်ရင်းသား လူလတ်တန်းစားများ ၏ သားများ နှင့် ပေါင်းဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ နှင့် ပေါင်းရသည် မှာ အက်ရှ်အဖို့ စိတ်ချမ်းသာသည်။ သူတို့ နှင့် စကားပြောရသည် မှာ လည်း လွတ်လပ်သည်။ သူတို့ ပြောသည့် အကြောင်းအရာတွေကလည်း အစုံ။ ဘာသာတရား၊ အဘိဓမ္မာ။ ကောက်နှံအထွက်၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ၊ မြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေး ကိစ္စ စသည် တို့ အားလုံး ပါသည်။ ။ တပ်ထဲတွင် ပြောနေကျမြင်းအကြောင်း၊ တပ်တွင် သတင်းများ အကြောင်း၊ တပ် ဈေးဆိုင်များ အကြောင်းတို့ မဟုတ်။ သို့တိုင်အောင် အက်ရှ်သည် သူတို့ နှင့်လည်း အနေရခက် သည့် အခါမျိုးတွေရှိတ်သေး၏။ သူတို့ က သူ့ကို ဂရုစိုက် ဧည့်ခံကြသည့်တိုင် သူတို့ နှင့် မိမိအကြား တွင် ခြားနားချက်ကြီး ရှိနေသည် ဟု အက်ရှ် ခံစားမိသည်။ ။

သူတို့ သည် အက်ရှ်ကို နှစ်သက်ကြသည်။ ။ အက်ရှ်၏ အမြင်များကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ။ သူတို့ စကားကို သူတို့ နှင့် မခြားပြောတတ်သည့်အတွက် သဘောကျသည်။ ။

သို့ရာတွင် သူသည် သူတို့ ထဲမှ မဟုတ်။ သူ့ကို လှိုက်လှဲစွာ ဆီးကြိုကောင်းဆီးကြိုကြ သည်။ ။ သို့ရာတွင် သူသည် ဖာရင်ဂီ တစ်ယောက်။ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်။ နိုင်ငံခြား ဆပ်သခင်မင်းတို့ ၏ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်။ ထိုမျှမက။

အက်ရှ်သည် သူတို့ နှင့် ဘာသာ အယူချင်း မတူ။ သွေးချင်း တခြားစီ။ ကိစ္စတိုင်းကိုအက်ရှ် နှင့်ပြော၍ မဖြစ်။ သူ့ရှေ့တွင် ပြော၍ မရသည့် ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသည်။ ။ သူတို့ သားငယ်

သမီးငယ်တွေက သူ့ကို ကြိုကြသည့်တိုင်၊ သူနှင့် လာ၍ စကားပြောကြသည့်တိုင် သူတို့ အမျိုး သမီးများကို အက်ရှ် ယခုတိုင် မမြင်ဖူးသေး။

နာရယန်း အိမ်သို့ သွားသည် ဖြစ်စေ၊ နာရယန်း၏ ဆွေမျိုး တစ်ယောက်ယောက်အိမ်သို့ သွားသည် ဖြစ်စေ သူတို့ ကြားတွင် ဇာတ်ခွဲခြားမှု ရှိနေသည် ။ သူတို့ အထဲကရှေးလူကြီးများ သည် အက်ရှ်နှင့် အတူစားသောက်၍ မဖြစ်။ သူတို့ ၏ ဘာသာတရားက ထိုအချက်ကို တားမြစ်ထား သည် ။

ဤသည် မှာ ဘာမျှမဆန်း။ လူတစ်ယောက်တွင် ကာလ ရှည်ကြာစွာ စွဲခဲ့သည့် အယူအဆ ကို ဆယ်နှစ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် အတွင်းတွင် ဖျောက်ပစ်ဖို့ ဆိုသည် မှာ မလွယ်။

သို့ရာတွင် ထိုအစွဲကြောင့် အယူသီးသူနှင့် အပြင်လူတို့ ဆက်ဆံကြရာတွင် ကား အထစ် အငေါ့ အခက်အခဲတို့ ရှိတတ်သည် မှာ အမှန်။

ထိုနှစ် ဆောင်းတွင် သတင်းတစ်ခု ထွက်လာ၏။ သတင်းက အခြား မဟုတ်။ ဗြိတိသျှ အစိုး ရ၏ ကိုယ်စားလှယ်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန် စော်ဘွားတို့ ပက်ရှဝါမြို့တွင် အရေးကြီးသည့် ကွန်ဖရင့် တစ်ရပ်ကျင်းပမည်ဆိုသည့် သတင်း ဖြစ်သည် ။ ဆွေးနွေးသည့် ကိစ္စမှာ နှစ်နိုင်ငံကြားတွင် စာချုပ် တစ်ခု ချုပ်ဆိုရေး ကိစ္စ။

ထိုစာချုပ် ချုပ်မည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရဝါလ်ပင်ဒီနှင့် မြောက်ပိုင်း ပန်ဂျပ် ပြည် နယ်တို့ တွင် အမျိုးမျိုး ပြောနေကြသည် ။

အက်ရှ်သည် ကိုဒါဒတ်ထံမှ ထိုသတင်းကို ကြားပြီးဖြစ်သည့်တိုင် ကလပ်သို့မရောက်သည့် အတွက် အလေးအနက် ထားခြင်းမရှိ။

ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ဇာရင်သည် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်ရောက်လာသေး သည် ။ နာတာလူး အားလပ်ရက်တွင် ဝေါလီလည်း ရောက်လာသည့်အတွက် မိုရာလာ အနီးသို့ တောဘဲနှင့် စနိုက်များကို သွားပစ်လိုက်ကြသေးသည် ။ အထိုက်အလျောက် အပျင်းပြေခဲ့ပါ၏။ သို့ ရာတွင် ပြန်လာသည့် အခါတွင် မူ ငြီးငွေ့စရာ။

ထိုအတောအတွင်း ဝေါလီထံမှ စာ မှန်မှန် လာသည် ။ ဇာရင်ထံမှ လည်း စာလာသည် ။ ကာ ကာဂျီထံမှ လည်း ကာရီကုတ် ပြည်နယ်အကြောင်း ရေးလိုက်သည့် စာတစ်စောင် ရသေးသည် ။ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီနှင့် မူးလ်ရတ်တို့ ထံမှ လည်း အကျိုးအကြောင်း စာရသည် ။ သို့ရာတွင် ဇာလီ အကြောင်းကိုမူ တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှမကြားရ။

ကိုဒါဒတ်ထံမှ လည်း စာရ၏။ သို့ရာတွင် မာကြောင်း သာကြောင်းမှ အပ ဘာမျှထူးထူး ထွေထွေ မပါ။

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်ကမူ ကလပ်တွင် ရောက်လာသည့် စာအချို့ကိုတွေ့သွားသည့် အတွက် အက်ရှ်သည် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုများ နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေကြောင်း သူ့ အဆက် အသွယ်များကို ဆိုင်ရာမှ စုံစမ်းထောက်လှမ်းသင့်သည် ဟု ပြောကြောင်းဖြင့် ကြားရ၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးရိတ် တစ်ယောက်မှ လွဲလျှင် မည်သူမျှ သူ့စကားကို အလေးအနက် မထားကြ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ တပ်ထဲတွင် လူမုန်းများ သူများ ဖြစ်ကြသည့်အတွက် မည်သူကမျှ လည်း သူတို့ စကားကို ထောက်ခံခြင်းမပြုကြ။

ဤတွင် နာမည်ကျော် ကထိက တစ်ဦးဖြစ်သည့် မစ္စတာ ပေါ်ဆန်

ဆိုသူကြောင့် ပြဿနာ တစ်ရပ် ပေါ်လာသည် ။

ဇန်နဝါရီ ဖေဖော်ဝါရီ လကုန်လောက်တွင် ရဝါလီပင်ဒီသို့ ခရီးသည်များ အလာနည်းသွား ကြပြီ။ ထိုအချိန်တွင် မစ္စတာ ပေါ်ဆန် ရဝါလီပင်ဒီသို့ ရောက်လာ၏။ ပေါ်ဆန်သည် အိန္ဒိယပြည် တစ်ဝန်းတွင် ခရီးလှည့်လည်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ကို ဘုရင်ခံများ ၊ သံကိုယ်စားလှယ်များ ၊ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ ဝင် လူကြီးများက ကြိုဆိုခဲ့ကြသည် ။ ယခုပတ်ရှုဝါမှ တစ်ဆင့် ဘုံဘေကို ဖြတ်၍ ဘီလပ်သို့ ပြန်ရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူ လာသည့်အကြောင်းက အရှေ့တိုင်းမှ ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာ ဆိုသည့် စာတမ်းကို ပြု စုရန် လာခြင်းဖြစ်သည် ။ ပေါ်ဆန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွမ်း ကျင် နှံ့စပ်သူဟု လည်း ယူဆသည် ။

သို့ဖြင့် မတ်လ တစ်ညနေတွင် ပေါ်ဆန်သည် ကလပ်တွင် ထိုင်ကြရင်း ထိုအကြောင်းအရာ များ နှင့်ပတ်သက်၍ သူထင်မြင်ချက်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုသည် ။

ပေါ်ဆန်က တရားဟောစင်မြင့်တွင် ပြောသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ...

“ပြဿနာက တခြား မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ အိန္ဒိယကို ရောက်နေတဲ့ ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေဟာ မဟာရာဇာ စော်ဘွားတွေနှင့် လယ်သမားတွေလောက်ကိုပဲ သိကြတယ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ စော် ဘွား တစ်ယောက်လောက်နှင့် စကားပြောပြီး မဆိုးပါဘူး၊

တော်သားပဲ ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်မျိုးလောက်ကိုသာ ချတတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတန်း အစားထဲက အိန္ဒိယ အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေနှင့် ဘယ်လောက်များ စကား ပြောဖူးကြပြီလဲ၊

တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဆိုရင် ကိုယ့်လက်အောက်က အစေခံကို ချီးမြှောက်အမွှမ်းတင်နေကြတယ်။ ကိုယ့်ကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုနေရုံကလေးနှင့် ဒီအစေခံတွေကို ဒီလောက်...”

ထိုစဉ် အက်ရှ်သည် ကလပ်တွင် အကြွေးများကို ရှင်းရန် ရောက်နေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ပေါ်ဆန်၏ စကားများကို ကြားလိုက်သည် တွင် အက်ရှ်က...

“အစေခံတွေက ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒီလောက် သစ္စာရှိတာကို ကျေးဇူးမတင်သွင်ဘူးဘား ခင် ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့် လက်အောင် ငယ်သားများကို ကောင်းစွာပြုစု ဆက်ဆံခြင်းဟာ ခရစ်ယာန်ကောင်းတွေရဲ့ ကျင့်ဝတ်ပဲလို့ ယူဆတယ်ခင်ဗျာ၊ ခု မစ္စတာ ပေါ်ဆန်ပြောတဲ့ အတိုင်း ဆိုရင် ကျွန်တော် မှားနေပြီပေါ့”

ပေါ်ဆန်သည် မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွား၏။ အတန်ကြာမှ ပြန်၍ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကာ....

“အို မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဥပမာတစ်ခုကို ပြောပြတာပါ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဒီ မှာ ရှိတဲ့ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ် အိန္ဒိယကပြားတွေဟာ ကိုယ့်လက်အောက် ငယ်သားတွေကို ငဲ့ညှာချင် ငဲ့ညှာမယ်၊ ကိုယ့်အထက် လူကြီးတွေနှင့် ဆက် ဆံတဲ့ နေရာမှာ ပြေပြစ်ချင် ပြေပြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နှင့်တန်းတူချင်း ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ တော့ အဆင်မပြေတတ်ကြဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုပြောတာပါ။”

“နေပါဦး ခင်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေက ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဘယ်နှနှစ်လောက် ကြာကြာနေဖူးပါသလဲ” ဟု အက်ရှ်က လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုံချိုထား၍ မေးလိုက်သည် ။

“အက်ရှ်ကလည်း ဗျာ၊ တော်ပါတော့၊ ဘာလို့ မေးနေရတာ လဲ” ဟု မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အကျယ် အကျယ်ဖြစ်မည်ကို စိုးသဖြင့် တားလိုက်သည်။ ။

ပေါ်ဆန်မှာ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။ ပေါ်ဆန်သည် တရားပွဲများ တွင် သည်လို ကလန်ကဆန် ထမေး သူမျိုးကို မတွေ့ဖူးသေးသည့်တိုင် အတွေ့အကြုံများ သူ တစ်ယောက်ပီပီ ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်ကာ....

“မိတ်ဆွေ မေးတာကို ဖြေရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီတိုင်းပြည်မှာ တစ်နှစ်ပြည့် အောင်တောင် မနေဖူးသေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီတိုင်းပြည်ကိုခဏတစ်ပြုတ် အလည် ရောက်လာတဲ့ လူဆိုတော့”

“အလည် ရောက်လာတာကလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်လား”

ပေါ်ဆန်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ....

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဘုံဘေကို ကျွန်တော် နီဝင်ဘာလကပဲ ရောက်ပါတယ်၊ ခုတော့ မကြာခင်ပဲ ကျွန်တော် ပြန်ရတော့မှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မျက်စိကို ဖွင့်နားကို စွင့်ပြီး လာခဲ့ သူ ဆိုတော့ သူများ တွေ မမြင်တာကို မြင်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် ကစား သူထက် ပိုမြင်သည် ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့ ခင်ဗျ”

“ဒီတစ်ချက်မှာ တော့ မိတ်ဆွေကြီး မှားသွားပြီ ထင်တယ် ခင်ဗျ၊ အိန္ဒိယပြည်ကိုခရီးသည် တွေ လာပေါင်းများ လှပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်သာ လာပြီးအပေါ်ယံလောက်ကိုပဲ ကြည့်၊

အပေါ်ယံလောက်ကိုသာ မြင်သွားကြတာပဲ ခင်ဗျ။ အမှန်ကတော့ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ရှိတဲ့ လူလတ်တန်းစားတွေဟာ သူတို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အလွန် ရှေးဆန်ပြီး အလွန် ခေတ်နောက်ကျကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ကို လယ်သမား မပြည်စုံသူတွေကိုပဲ ပေါင်းတယ် သင်း တတ်တယ်။ လူလတ်တန်းစားတွေကို မပေါင်းတတ်ဘူး။ သူတို့ နှင့် မဝင်ဆုံဘူးလို့ ပြောသွားတာ ဟာ အဲဒီ လူတန်းစားတွေရဲ့ အကြောင်းကို မသိလို့ ပြောခြင်းသာ ဖြစ်တယ် ခင်ဗျ။ အိန္ဒိယပြည်မှာ ရှိတဲ့ လူတန်းစားတွေနှင့် ဝင်ဆုံဖို့ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖက်တည်းရဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော်တို့ နှင့် ဝင်ဆုံချင်မှ ဖြစ်တာ၊ ဒါကြောင့်နှစ်ဖက် ကိစ္စ ခင်ဗျ”

“ဒီ မှာ ကိုယ့်လူ နေပါဦးဗျ။ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက....ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက”

ဗိုလ်မှူးရိတ်မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွလျက် ရှိလေပြီ။

ပေါ်ဆန်က နီရဲ တုတ်ခိုင်သည့် လက်ညှိုးကို ထောင်ပြလိုက်ကာ...

“ဗိုလ်မှူး ခဏလေးဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ ဒီမှာ ဗိုလ်လေး၊ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အတိုင်း အိန္ဒိယ လူလတ်တန်းစားတွေဟာ သူတို့ အိမ်ကို အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ကို ဖိတ်ဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတားအဆီးကြီးကို ဖြိုချဖို့ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် မကြိုးစားသင့်ပေဘူးလား၊ ဒီလိုဖြိုချမှ သာ ကျွန်တော်တို့ ဟာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြန် အလှန် နားလည် မလာနိုင်ပေဘူးလား၊ ဒီနည်းနှင့် ကြိုးစားခြင်းအားဖြင့် ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကျွန်တော် တို့ ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအခြေခိုင်အောင် မကြိုးစားသင့်ဘူးပေဘူးလား”

အက်ရှ်က သူ့စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်၏။ ပေါ်ဆန်မှာ သူ ရယ်လိုက်သဖြင့် စိတ် ဆိုးစပြုလာသည်။ ။

“ခင်ဗျားတို့ ပြောတာကတော့ လွယ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီနည်းဟာ ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အိန္ဒိယ လူလတ်တန်းစားဟာ ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင် တယ်လို့ ကော ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ထင်တာ လဲ၊ အကြောင်းတစ်ခုလောက် ပြစမ်းပါ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်အောင် အကြောင်းပြချက် တစ်ချက်လောက် ထုတ်ပြစမ်းပါ”

“ဒါကတော့ဗျာ၊ ဒီလို.....အဲ.....”

ပေါ်ဆန်မှာ မျက်နှာ နီရဲလျက် ရှိလေပြီ။

“ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ က အရှင်သခင်တွေ အောင်နိုင်သူတွေ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်တိုင်းရမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေသလား၊ သူတို့ က ကျွန်တော်တို့ လက်အောက်က လူမျိုးဖြစ်နေ တော့ သူတို့ အိမ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ သွားလည်ရင်ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်လို့ လား၊ ကျွန်တော်တို့ ကို မျက်နှာလိုအားရလုပ်ချင်နေကြတယ်လို့ ထင်သလား။”

“ကျုပ် ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးဗျာ၊ ကျုပ် ပြောတာက ဒီအဓိပ္ပါယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာက ကျုပ်တို့ က သူတို့ ထက် ရှေ့တန်း ရောက်နေတဲ့ လူမျိုး၊ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူမျိုး၊ ဥပမာအားဖြင့် ကျုပ်တို့ ရဲ့ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုကို သူတို့ ကို သင်ကြားပေးရမယ်၊ ကျုပ်တို့ စာပေကို သင်ကြားပေးရမယ်၊ ဆေးသိပ္ပံတို့ အထွေထွေသိပ္ပံတို့ စတဲ့ ပညာရပ်တွေနှင့် ရင်းနှီးအောင် လုပ်ပေးကြရမယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်မပြောတဲ့ စကားကို ကျုပ်

ပြောသယောင် မလုပ်ပါနှင့်၊ ကျုပ်စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးမှ ပြောပါ မစ္စတာ”

“ပယ်လဟမ် မာတင် အက်ရှ်ပါ ဟု အက်ရှ်က ဝင်ထောက်၏။”

“အို ဟုတ်လား”

ပေါ်ဆန်သည် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူသည် ပယ်လဟမ်မျိုးနှင့် သိကျွမ်းသူ ဖြစ်၏။ သူတို့ အိမ်တွင် နေ့လယ်စာ စားခဲ့ဖူးပြီး ဟင်းလျား နှစ်ပွဲ ကုန်သည် အထိ စကားတွေ အမျှင်မပြတ် ခိုင်ခံ့ ပြောခဲ့ဖူး၏။ အိမ်ရှင် ဆာ မက်သယူး ပြင်းထန်စွာ ဝေဖန်ခဲ့သည် ကိုနားထောင်ခဲ့ရဖူး၏။ ထိုအဖြစ်ကို သူမမေ့သေး။ ယခု စကားကို တုံးတိ ပြောတတ်သည့် ထိုသူငယ်သည် ထို ပယ်လ ဟလမ်မျိုးထဲကများ ဖြစ်နေလေသလော။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခရီးသည် တော်တော် များများက အပေါ်ယံတွေကို မြင်မြင်ပြီး ဒီလို ယူဆ သွားတတ်ကြလို့ ပါ။”

ရပ်တန့်က ရပ်မည်ဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် ထိုနှစ်နေရာသီတွင် မဒန်းရှိ တပ်စခန်းသို့ပြန်ရ မည် အမှန်။ နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ်အပျက်လည်း ပေါ်ပေါက်မည် မဟုတ်။ သူ့ဘဝခရီးသည် တစ်မျိုး ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲသွားပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ခု ပြ သာ နာ မှာ အက်ရှ် အလွန် စိတ်ဝင်စားနေသည့် ပြဿနာဖြစ်သည့်အတွက် အက်ရှ်ဤတွင် မရပ်နိုင်။

“တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ချင်တယ် ခင်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီးဟာ လက်တွေ့လုပ်နေတဲ့ လူတွေ နေရာကလည်း ဝင်ပြီး ကြည့်ပါလို့ ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်”

“ဘယ်လိုဝင်ကြည့်ရမှာလဲဗျ”

“ဆိုပါစို့၊ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလန်ကျွန်းဟာ သူတစ်ပါးကျွန်း ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါစို့၊ အိန္ဒိယ အင်ပိုင်ယာကြီးရဲ့ လက်အောက်ခံလို့ ပဲ ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ အရေးကြီး တဲ့ ရာထူးတွေကို အိန္ဒိယအမျိုးသားတွေက ယူထားကြပြီး အိန္ဒိယဘုရင်ခံကလည်း ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထုံးစံ ဓလေ့တွေနှင့် ဟပ်စပ်ခြင်းမရှိတဲ့ ဥပဒေတွေကို ပြဋ္ဌာန်းထားပြီ ဆိုပါစို့၊ ကျွန်တော်တို့ မြေပေါ်မှာလည်း အိန္ဒိယစစ်တပ်တွေ လာချထားတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ အုပ်စိုးမှုကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အင်္ဂလန်ကျွန်းသားတွေကို အကြမ်းဖက် နှိပ်ကွပ်နေတယ် ဆိုပါစို့၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ် အိမ်တွေက သူတို့ ကို ဖိတ်ပါ့မလား၊ ဘယ်လို သဘောထားမယ် ထင်သလဲ။”

“ဒီ မှာ မိတ်ဆွေ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်ပါ၊ အင်္ဂလန်ကျွန်းသားတွေဟာ အဲဒီ အိန္ဒိယတွေကို မကျေနပ်လို့ ထကြွခဲ့ကြတယ်၊ ဒီလို ထကြွခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ရက်ရက်စက်စက် နှိမ်နင်း ခံခဲ့ကြရတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အိန္ဒိယ အုပ်စိုးသူများ ဟာ အဲဒီ ထကြွမှုမှာ ပါဝင်တယ်လို့ သံသယ ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး အပြစ်ပေး ခဲ့တယ်၊ အထူးသဖြင့် မျက်နှာဖြူဆိုရင် အတင်း နှိပ်ကွပ်တယ်ဆိုရင် အင်္ဂလန် ကျွန်းသားတစ်ယောက်အနေ နှင့် ခင်ဗျာ ဘယ်လို ခံစားရမလဲ။”

“အဲ ဒီ လို အ ချိ န် မှာ ခင်ဗျားဟာ အိန္ဒိယအုပ်စိုးသူတွေနှင့် ဖက်လှဲတကင်းနေချင်ပါ့မလား၊ ရွှေလမ်း ငွေလမ်း ဖောက်နေချင်ပါ့မလား၊ ဒီလောက်အထိ ခင်ဗျားသဘောထား

ကြီးနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ တကယ့် ခရစ်ယာန်သူတော်ကောင်းကြီးပဲ ခင်ဗျ။ ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ် ခဲကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ပြီး ဦးချကိုးကွယ်ဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်”

အက်ရှ်သည် ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။
။ မစ္စတာပေါ်ဆန် မည်သို့ ချေပမည်ကို ဆက်လက် နားထောင်ခြင်း မပြုတော့။

စင်စစ် မစ္စတာ ပေါ်ဆန်သည် လည်း ဘာမျှ မပြောနိုင်။
မစဉ်းစားခဲ့သဖြင့် ဘာမျှလည်း ပြောစရာ မရှိ။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးရိတ်နှင့် ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်တို့ မှာ ဒေါပွ၍ မဆုံး။ သူတို့ နှစ်ယောက် သည် မစ္စတာပေါ်ဆန်၏ အယူအဆကို ကြိုက်လှသည် မဟုတ်။ အက်ရှ်ကို နဂိုက အမြင်ကတ် နေရသည့် အထဲတွင် သူတို့ ခေါ်လာသည့် ဧည့်သည် ကို စော်ကားရပါမည်လောဟု ဆိုကာ အကြီး အကျယ် ဒေါသ ထွက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

လီယွန်နယ်က...

“တော်တော်စော်ကားတဲ့ ကောင်ဗျာ၊ သူများ စကားပိုင်ထဲလည်း ဝင်ပြီး ပြောသေးတယ်။ သူ့ကို မိတ်ဆက်မပေးဘဲနှင့် လူတစ်ယောက်ကိုလည်း အသားလွတ်စော်ကားသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဧည့်သည် ဟာ ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးရဲ့ ဧည့်သည် ဗျ။ ဒါသက်သက်မဲ့ စော်ကားတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုတင် မကဘူး၊ ကလပ် တစ်ခုလုံးကိုစော်ကားတာ၊ ဒီတော့ ကလပ် ကော်မတီက ဒီကောင်ကို အတောင်းပန်း ခိုင်းပေးရမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဒီကောင်ကို ကလပ်က ထုတ်ပစ်ရမယ်”

ဗိုလ်မှူးရိတ်က

“ဟို ကလပ် ကော်မတီကို တိုင်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနှင့်၊ ကော်မတီက သူ့ဘာ သာသူ အရေးယူချင် ယူမှာ ပေါ့။ ပေါ်ဆန် ဆိုတဲ့ လူကလည်း လေများများ ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အရာရှိ တစ်ယောက်အနေနှင့် ဒီလိုပြောဖို့ မပြောနှင့် တွေးတောင်မတွေးသင့်ဘူး၊ ကြည့် စမ်းပါဦးဗျာ၊ အင်္ဂလန်ကျွန်းကို အိန္ဒိယက လာအုပ်စိုးပြီး အိန္ဒိယစစ်တပ်တွေ ချထားရင်တဲ့ ။ ကျားသားမိုးကြိုး သူမို့လို ပြောရက်တယ်၊ ဒီကောင်ကို နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုနှင့်တောင် စွဲဖို့ ကောင်းတယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီငနဲကို ခပ်စပ်စပ် ဆုံးမမှ ဖြစ်မယ်၊ မြန်မြန် ဆုံးမလေ ကောင်း လေပဲ”

ဤတွင် နဂိုက သတ်ချင် ပုတ်ချင်နေသည့် လူမိုက်တွေ ပေါ်လာကြသည် ။ သည် လို လူမိုက်တွေမှာ နေရာတကာ ရှိစမြဲ။ သူတို့ ကို ကလန့်ကဆန် လုပ်သူ၊ သူတို့ နှင့် သဘောချင်း မတွေ့သူဆိုလျှင် သူတို့ တစ်တွေ သင်ခန်းစာ ပေးချင်ကြသည် ။

သို့ဖြင့် ဗိုလ်မှူးရိတ်သည် လူမိုက် ခြောက်ယောက်လောက်ကို ရှာကာနောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် အက်ရှ်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရိုက်ရန် စီစဉ်ကြသည် ။

သို့ရာတွင် သူတို့ ကြံစည်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့။ အက်ရှ်မှာ အလွန်အအိတ်ဆတ်သူ ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ အက်ရှ်သည် နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ်ခံပညာများကို သင်ထားခဲ့သည် ။ အရေးကြုံလာလျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ အားကစားသမားစိတ်ဓာတ်တွေ၊ ကွင်းဘာရီ စည်းမျဉ်း တွေကို မလိုက်နာတော့ဘဲ လက်ဦးအောင်အသာရအောင် တိုက်ခိုက်တတ်သည့် အကျင့်ကို ရလာခဲ့ သည် ။

ဗိုလ်မှူးရိတ်တို့ လူသိုက်သည် ထိုအချက်ကို မတွက်မိ။ နောက်
မတွက်မိသည့်အချက် တစ်ချက် ရှိသေးသည် ။ သူတို့ တစ်တွေနှင့်
ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်၍ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း အသံတွေကို ကြားလျှင်
အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ လူတွေ နိုးကုန်မည်၊ ညစောင့်တွေလည်း
နိုးကုန်မည်ဆိုသည့် အချက် ကို သူတို့ မတွက်မိကြ။

ဘန်ဂလိုပေါ်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားသည် တွင်
ဓားပြတိုက်ပြီး အထင်ဖြင့် ညစောင့်က သံကြိုးကြီးနှင့်
နံပါတ်တုတ်ကြီးကို ကိုင်လျက်၊ ဂူးလ်ဘတ်က သံတုတ်ကြီးကို ကိုင်ကာ
ကူလူရန်၊ မာဒူးနှင့် တံမြက်လှည်းသမားတို့ က ပိုလို ရိုက်သည့် တုတ်၊
မီးဆွ၊ သံကောင်နှင့် တံ မြက်စည်းကြီးများကို ကိုင်၍
အတင်းပြေးဝင်လာကြသည် ။

မီးတွေ ထွန်းပြီး ရန်ပွဲပြီးသည့်အခါ၌ နှစ်ဖက်စလုံးတွင်
ဒဏ်ရာအသီးသီးရသည် ကို တွေ့ ရ၏။

အ က် ရှိ မှာ သ တိ လ စ် သွား ၏ ဗိုလ်မှူးရိတ်နှင့် သူလူများ
လက်ချက်ကြောင့် မဟုတ်၊ မှောင်ထဲတွင် မမြင်မစမ်းနှင့်
အထလိုက်တွင် ကုလားထိုင်နှင့် တိုက်မိကာ လဲသွားပြီး မှန် တင်ခုံ နှင့်
ဝင်ဆောင့်မိသဖြင့် သတိလစ်သွားခြင်းဖြစ်သည် ။

ဗိုလ်မှူးရိတ်မှာ လည်း နှာခေါင်းပဲ့သွားကာ ခြေတစ်ဖက် အဆစ်
လွဲသွားသည် ။ ခြေသွက် လက်သွက်ရှိသည့် ကူလူရန်း တစ်ယောက်မှ
အပ အခြားဒဏ်ရာ အနာတရမရှိသူ ဆို၍ မည်သူမျှ မရှိ။

စင်စစ် သူတို့ ရန်ပွဲသည် ဘာမျှ မကြာလိုက်။ (သို့ရာတွင်
ခေါင်းပေါက်သူ၊ မျက်လုံးကြီး တွေ ညှိမည်းကာ ဖူးဖူးရောင်သူ၊
ထိပ်ပေါက်သူ၊ ခြေကျိုးလက်ပဲ ဖြစ်သူ၊ အညှိအမည်း စွဲသူတို့ မှာ

မနည်းလှ။) ဒဏ်ရာတွေ များ သဖြင့် ဆိုင်ရာတို့ က ထိုကိစ္စကိုစစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း ပြုသည်။

ဤတွင် သူတို့ အဖြေများကို မကျေနပ်သည့် အတွက် ထပ်မံ စစ်ဆေးသည့် အခါတွင် ယခု ရန်ပုံတွင် အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား အစေခံများ လည်း ပါဝင်ကြသည် ကို တွေ့လာရသည်။ ။ ဤတွင် ဗြိတိသျှ အရာရှိတွေ အလန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“ဒီအတိုင်း ဆက်ဖြစ်နေရင် ခက်ကုန်မှာ ပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်ကို မြန်မြန် ပြောင်းပစ်မှ ကောင်း မယ်၊ ဒီကောင်ဟာ ရောက်လေရာရာမှာ တော်တော် ပြဿနာ တက်တဲ့ ကောင်”

တပ်မှူးက အော်သည် ။ တပ်မှူးက စစ်ဗာရီတို့ ၏ သူပုန်ကြီးတုန်းက ကောင်ပုရ်နှင့် လပ် ကနောင်မြို့များ တွင် တာဝန်ကျခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည့်အတွက် အတွေ့အကြုံ ရှိနေလေပြီ။

“ဘယ်သူလဲ ဗိုလ်မှူး၊ အက်ရှ်ကို ပြောတာလား၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ သူ့အပြစ်မဟုတ် ဘူး ထင်....”

ဝါရင့် ဗိုလ်မှူး တစ်ဦးက ဝင်ပြောသည်။ ။

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ကျုပ်က သူ့အပြစ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်တာကတော့ သူ ပြုလ်မွေတာဗျာ၊ ကလပ်မှာ သူ မဟုတ်တရုတ်တွေ သွားပြောတော့ ဟိုလူတွေက မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး ဝင်ရိုက်တာပေါ့၊ တကယ်ဆို ဝန်ရှင်တော် မင်းကြီးရဲ့ ဧည့်သည် အဖြစ်လာတဲ့ လူကို ဒီလောက်ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောဖို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဒီကောင် ပြုဟ်မွေလို့ ဖြစ်ရတာ ၊ ဒီကောင်သာ

ဒီ မှာ ကြာကြာနေရမယ် ဆိုရင် နောက်ထပ် ပြဿနာတွေ တက်လာဦးမှာပဲ။ သူ့မိခင်တပ်ရင်းမှာ တောင် ပြဿနာပေါ်လွန်း လို့ ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ ဆီကို ပြောင်းပေးလိုက်တာဗျ။ ခုထက်ထိ ပြန်မခေါ်သေးတာကို ကြည့်ပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ဘက်က ဝိုင်းကူတဲ့ ကောင်တွေအားလုံးက အန္တိယတိုင်းရင်းသား အစေခံတွေချည်းပဲ ဒါကို မမေ့နှင့်။ ဒီကောင်ကို ဝင်ရိုက်တဲ့ လူတွေက ဓားပြတွေ ဆိုရင်တော့ ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ ဗျာ။ သစ္စာရှိတဲ့ အတွက် သူတို့ ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပေါ့။”

“ခုတော့ ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်အချင်းချင်း ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှာ အစေခံတွေက ဘာဝင်ရှုပ်စရာ ရှိသလဲ၊ မဖြစ်ဘူးဗျာ။ ဒီသတင်း တပ်ထဲ ပေါက်သွားရင်လည်း မကောင်းဘူး၊ မြို့ထဲ ရောက်သွား ရင်လည်း အင်္ဂလိပ်တွေ လုပ်ပြီး တိုင်းရင်းသားတွေ ဝိုင်းရိုက်တာကို ခံရတယ်ဆိုရင် ရှက်စရာ ကြီး၊ဒီတော့ ဒီငနဲ ကျွန်တော်တို့ ဆီက မြန်မြန်ပြောင်းလေ ကောင်းလေ”

ဗိုလ်မှူးရိတ် မျက်နှာနှင့် ခြေလက်တို့ တွင် လည်း မတ်တီးတွေ အဖွေးသား။ တပ်မှူးသည် ဗိုလ်မှူးရိတ်အား ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ရမည်လောဟု ဆိုကာ ပြစ်တင်ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် ဒဏ်ရာတွေ မပျောက်မချင်း တပ်ထဲသို့ မပြန်ရဟု ဆိုကာခွင့်ပေးလိုက်သည် ။ သူနှင့် အပေါင်း ပါများမှာ မူ တစ်သက်တွင် မှတ်လောက် သားလောက်အဆူခံလိုက်ရကာ မိမိတို့ အဆောင်များ ထဲ မှ ထွက်ခြင်း မပြုရဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်သည် ။

သို့ရာတွင် တိုက်ခိုက်သူ မဟုတ်ဘဲ ကျူးလွန်ခံရသူ ဖြစ်သည့် အင်္ဂလိပ်မှာ မူ မိမိအဝတ်အစား များကို ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်ကာ ပေးစရာ

ရှိသည့် အကြွေးတို့ ကိုပေးဆပ်ပြီးနောက် မိမိအစေခံ များ နှင့် အတူ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ဒေလီနှင့်ဘုံဘောသို့ ထွက်မည့် စာပို့ရထားဖြင့် လိုက်ပါသွားရ မည်ဟု အမိန့် ထုတ်လိုက်သည်။ ။

အမိန့်အတိုင်းဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် ဘုံဘောမြို့ မြောက်ဘက် မိုင်တစ်ရာလောက်အကွာရှိ ဂူဂျာရတ်ပြည်နယ်ထဲမှ အမ္မာဒဘတ်မြို့တွင် စခန်းချနေသော ရိုးပါးဟော့စ် ခေါ်မြင်းတပ်သို့ ပြောင်း ရွှေ့အမှုထမ်းရန် ဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှ ရဝါလ်ပင်ဒီနှင့် ဆိုလျှင် မိုင်နှစ်ထောင်ကျော် ဝေးသည်။ ။

မည်သို့ဖြစ်စေ ရဝါလ်ပင်ဒီမှ ခွာရမည်ဆိုသည့်အခါတွင် အက်ရှ် ဝမ်းနည်းခြင်းမဖြစ်မိ။ ရဝါ လ်ပင်ဒီတွင် သူ တွယ်တာစရာတွေ ရှိသည် မှာ မှန်၏။ မြို့ထဲတွင် ရှိကြသည့်သူ့မိတ်ဆွေတွေ၊ မြင်းစီးထွက်လိုက်လျှင် တောင်ခြေရင်းသို့ အလွယ်တကူ ရောက်သွားနိုင်သည့် လမ်းကလေးတွေ၊ ကောင်းကင်ပြာပြာ အောက်က တောင်တန်းပြာပြာကြီးတွေ၊ မြောက်လေ ပြန်လာလျှင် ပါလာ တတ်သည့် ထင်းမီးခိုးနံ့တွေနှင့် ထင်းရှူးနံ့သင်းသင်းတွေ။ ထိုအရာများကို သူ မြင်ရတော့မည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်က ကြည့်လိုက်လျှင် ယခု သူ ပြောင်းရမည့် နေရာသည် ရာဇပုတ်ပြည် နယ်နှင့်ဆိုလျှင် မိုင် ခုနှစ်ဆယ်ကျော် လောက်သာ ဝေးသည်။ ။ ကျီးကန်းပျံလမ်းအတိုင်း အဖြောင့် သွားလျှင် ဘိသောနှင့် မိုင်တစ်ရာကျော်လောက်သာ ဝေးသည် ။ သို့ဆိုလျှင် သူသည် ဘိသော စော်ဘွား၏ နယ်မြေထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရည့်တိုင် ဇူလီနှင့်သိပ် မဝေးတော့။

အာဏာပိုင်များ သည် သူ့ကို ရဝါလ်ပင်ဒီမှ တစ်ဖက်သတ်

နှင်ထုတ်လိုက်ကြသည့်တိုင် လီ ယွန်နယ်လို လူတစ်ယောက်နှင့်
ဘန်ဂလို တစ်ခုတည်းတွင် အတူနေရသည် ထက် ယခုလို နယ်
နှင်ခံရသည် က အများကြီးတော်သေးသည် ဟု အက်ရှ်အောက်မေ့သည်
။

နောက် စဉ်းစားစရာ တစ်ချက်။ ဖြေသိမ့်စရာ တစ်ချက်။ မိမိသည်
ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နေရ သည် ဖြစ်စေ၊ ဂူဂျာရတ်သို့ ပြောင်းရသည်
ဖြစ်စေ ဝေါ်လီတို့ ၊ ဇာရင်တို့ နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ် တော့။

နယ်စပ်တွင် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည် ဆိုသည့် သတင်းများ
ပေါ်ထွက် လာပြီးသည့် နောက်တွင် နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် ခွင့်များ
အားလုံးကို ပိတ်ထားလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ အာဖဂန်
လူမျိုးစုများ သည် ဗြိတိသျှ အစိုးရ လိုက်လျောသောအချက် အချို့ကို
မကျေနပ်သဖြင့် ဆူပူကန့်ကွက်နေကြသည် ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ နှင့် မတွေ့နိုင်တော့သည့် အတူတူဆိုလျှင်
ရဝါလ်ပင်ဒီမှ ပြောင်းရသည့် တိုင် အကြောင်းမထူးပြီ။

အက်ရှ်တို့ တစ်သိုက် ရန်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် တပ်ထဲတွင်
ခွင့်များကို ပိတ်လိုက် သည့်စာကို မဒန်းမှ ရခဲ့သည် ။ သို့ဆိုလျှင်
ကိုဒါဒတ်နှင့် နောက်ဆုံးတွေ့စဉ်က ပြောသွားသည့် အတိုင်း
အင်္ဂလိပ်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်တို့ နောက်တစ်ချီစစ်ဖြစ်ဦးမည်လော
မဆိုနိုင်။

သို့ဖြစ်လျှင် နယ်ခြားစောင့်တပ်သည် ရှေ့တန်းသို့ ထွက်ရတော့မည်။
အချို့သည် တိုက် ပွဲတွင် ကျကောင်း ကျနေခဲ့ကြတော့မည်။ မိမိမှာ
မူကား ဖုန်ထူသောဂူဂျာရတ်ပြည်နယ်က တပ်စခန်းတစ်ခုတွင်
အချိန်တွေ ဖြုန်းနေရတော့မည်။

သည် လို စိတ်မကောင်းစရာတွေကို အက်ရှ် မတွေးချင်။ ယခု သူ ကြားရသည့်အာဖဂန် လူမျိုးစုများ အရေးသည် စစ်ဖြစ်လောက်သည် အထိ ကြီးကျယ်မည် မထင်။

ထို့ပြင် ထိုကိစ္စသည် ကိုဒါဒတ် ပြောသွားသည့် စကားနှင့်လည်း ပတ်သက်မည်ဟု သူ မယူ ဆဲ။ ကိုဒါဒတ်သည် အသက် ကြီးရှာပြီ။ အသက်ကြီး လာပြီဆိုလျှင် သူသူကိုယ်ကိုယ် အသေးအဖွဲ ကလေးတွေကို ပုံကြီးချဲ့တွေးကာ ပူပန်တတ်ကြစမြဲ။ သူပြောသည့် စကားတွေကို အလေးအနက် ထားနေ၍ မဖြစ်။

ရဝါလ်ပင်ဒီမှ မထွက်မီ တစ်ရက်မှာ အက်ရှ်အဖို့ အလုပ်အများ ဆုံးနေ့။ အက်ရှ်သည် သူ့မြင်း ကြီးနှစ်ကောင်ကို ရောင်းခဲ့ရန် စီစဉ်ရသည် ။ သူ့မြင်းကြီး ဘာရာဇာကိုမဒန်းရှိ ဝေါ်လီထံသို့ အပို့ ခိုင်းရသည် ။ မြို့ထဲရှိ မိတ်ဆွေများကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်ရသည် ။

မိမိသည် ဂူဂျာရတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ခွဲခန့် လောက်မူ ကြလိမ့်မည် ထင်ကြောင်း မိတ်ဆွေတွေဆီကို ခပ်သော့သော့ စာတိုစာရှည်ရေးသည် ။

ကာကာဂျီထံ ရေးသည့် စာတွင် အက်ရှ်က

“တကယ်လို့ တူမတော်တွေဆီကို ကာကာဂျီ အလည်လာခဲ့ရင် ရှေ့နည်းနည်းဆက်လိုက် ရင် ကျွန်တော်ဆီကို ရောက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ကာကာဂျီ အလည်လာခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ပါရစေ၊ နောက် ထပ် သိပ်ပြီး သွားရ လာရတော့တာမှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ နီးနီးကလေးပဲ ကျန်တော့တယ် မဟုတ် လား၊ လမ်းက နည်းနည်း ကွေ့တော့ လေးငါးရက်ခရီးလောက်တော့ ရှိမယ်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကာကာဂျီ လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လာပြီး ခရီး သုံးပုံ

နှစ်ပုံလောက်ကနေ ကြိုနေမှာ ပါ။ ကာကာဂျီကတော့ ကျွန်တော့်ကို လာ ကြို ခွ နှင့် ပြု မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့.....”

ဟုတ်သည် ကာကာဂျီသည် သူ့အား ခရီးသုံးပုံ နှစ်ပုံရောက်အောင် လာကြိုခွင့်မပြု။ ကာကာဂျီသည် သည် မျှလောက် အသက် အရွယ်တွင် ဘိသောသို့လည်း နောက်တစ်ခေါက် လာမည် ဟု အက်ရှ် မထင်။ သို့ရာတွင် လာခဲ့သည် ဆိုလျှင် ကာကာဂျီသည် ဇူလီနှင့် တွေ့၍ ပြောကြမည် မူချ။

ကာကာဂျီသည် သူ့စာများ ထဲတွင် ဇူလီ၏ အကြောင်းများကို တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ဖော်ပြထား ခြင်း မရှိသည့်တိုင် အက်ရှ်နှင့် တွေ့လျှင်မူ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြမည်အမှန်။ အက်ရှ်သည် ဇူလီ၏ အကြောင်းကို သိချင်မည်မူ အမှန်။ ဇူလီတစ်ယောက် နေထိုင်၍ မှ ကောင်းပါ၏ လော၊ ပျော် ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ရှိပါ၏ လေ ဆိုသည် ကိုမူ သူသိချင်လိမ့်မည်။ အနည်းဆုံး မကောင်းသတင်းမျှ ဖြစ် စေ သိချင်မည်မှာ အမှန်။ ဘာမျှမကြားရသည် နှင့် စာလျှင် သတင်းဆိုးကို ကြားရသည် ဖြစ်စေ တော်သေးသည် ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့ ညတွင် မာဒူးသည် သူ့အထုပ်အပိုးကို ရထားပေါ်သို့ တင်ရင်း....

“သခင်ဆပ်ရေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အသက်ကြီးပြီ၊ ခရီး မသွားနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ပင်စင်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေဖို့ အရွယ်ရောက်နေပြီလေ၊ ခုလို အိန္ဒိယပြည် တစ်ကြောမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ကူးသန်းနေဖို့ မကောင်းတော့ဘူး”

“တကယ်ပြောတာလား အဘိုးကြီး” ဟု အက်ရှ် အလန့်တကြား

မေးလိုက်သည်။ ။

“တကယ်ပေါ့ သခင်ဆပ်ရယ်၊ မဟုတ်ဘဲနှင့် ကျွန်တော် ပြောပါ့မလား။”

“ဘာလဲ အဘိုးကြီး ကျွန်တော်ကို စိတ်ပျက်သွားပြီလား၊ ဒီလောက်တောင် ပြဿနာ တတ်တဲ့ ကောင်၊ ဒဏ်ပေးတဲ့ အနေနှင့် သူ့ဘာသာသူ သွားပေစေတော့ ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တော့ မလို့ ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ရပါတယ် မာဒူးရယ်၊ ခင်ဗျား တကယ်ပင်ပန်းရင်လည်း မလိုက်ခဲ့ပါနှင့်တော့၊ မနက်ဖြန် မနက်မှာ ဒီက ထွက်မယ့်စာပို့မြင်းရထားရှိတယ်၊ သုံးရက်လောက်ဆိုရင် အဗိုဒဗတ်ကို ရောက်သွားမှာပဲ”

မာဒူးက သူ့ကို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လျက်

“ကျုပ်သွားရင် သခင်ဆပ် ဘယ်လိုနေရစ်ခဲ့မှာလဲဟင်၊ သခင်ဆပ်သံယောဇဉ်ကြောင့်သာ လိုက်နေရတာ ဗျ၊ ကျုပ်က သေရင်လည်း တောင်ပိုင်းမှာ မသေချင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ မြောက်ပိုင်းမှာပဲ သေချင်တယ်”

“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် မာဒူးရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဂူဂျာရတ်မှာ တစ်သက်လုံးနေရမှာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်နေ့တော့ မြောက်ပိုင်းကို ပြန်လာရမှာပေါ့၊ အဲဒီ အခါကျမှ မာဒူးလည်း ပင်စင်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေပါတော့”

မာဒူးသည် ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ထွက်သွားသည်။ ။

ထိုနေ့ညက ရထားမှာ လူ သိပ်မရှိလှ။ အိပ်စင်လေးခု ပါသည့် အခန်းထဲတွင် အက်ရှ် တစ်ယောက်တည်းသာ။ ထို့ကြောင့် တွဲထဲတွင်

ယဉ်ကျေးသမှုအရ စကားမရှိ စကားရှာ ပြောစရာ အကြောင်း မရှိတော့။

သို့ရာတွင် ရထားဘီးတွေ တဂျိမ့်ဂျိမ့် ရွှေ့ကာ မီးရောင်များ ၊ ဘူတာထဲမှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ မြင် ကွင်းများ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်သန်းသွားကြပြီး အမှောင်ထုကြီး ဝင်ရောက်လာ သည့်အခါတွင် မူ အက်ရှ်သည် အထီးကျန် ဖြစ်စ ပြုလာ၏။ အဖော်အလျော်ကို တောင့်တမိလာသည် ။

မိမိသည် ဂူဂျာရတ်တွင် တစ်နှစ်ခွဲနှင့်မှ အပြီးသတ်ပါမည်လော။ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်များ နေရဦး မည်လော။ နယ်ခြားစောင့်တပ်သည် သူ့ကိုမှ ပြန်၍ လက်ခံပါတော့မည်လော။

မီးရထားက တဂျူန်းဂျူန်း မြည်၍ ခုတ်နေသည် ။ မီးရထား လှုပ်ယမ်းလိုက်သည့်အခါ တွဲ ထဲတွင် ထွန်းထားသည့် ရေနံဆီမှန်အိမ်မှ ရေနံတွေ ဖိတ်ကျသဖြင့် တစ်တွဲလုံးရေနံဆီစော် နံလျက်။

အက်ရှ်သည် လဲနေရာမှ ထကာ ရေနံဆီ မီးအိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်သည် ။ ထို့နောက် မီးရထား သံဖြင့် ဆူညံနေသည့် အမှောင်ထဲတွင် လှဲလျောင်းကာ မိမိသည် ကိုင်ဗာတောင်ကြားကို ပြန်မှ ရောက်ပါဦးမည်လောဟု စဉ်းစားနေမိသည် ။ ရထားဘီးကြီးများ ၏ ဂျောက်ဂျက် ဂျောက်ဂျက် မြည်သံက မရောက်သေးဘူး၊ မရောက်သေးဘူး၊ မရောက်သေးဘူး ဟု သူ့ကို ပြောနေသည့်နှယ်။

လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်လောက်က ဘုံဘေးမြို့ကို ရထားဖြင့် လာခဲ့ဖူးသည် ။ သို့ရာတွင် ယခု လောက် ရှည်ဝေးသည် မထင်မိ။ ထိုစဉ်တုန်းကမူ ဘုံဘေမှ အလာ။ သူ့ဘေးတွင် ဗီလင်ဒါနှင့် သူ့ အမေတို့ အပြင် ကံဆိုးသည့် ဂျော့လည်း ပါသည် ။ ငါးနှစ်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ၏

လော မဆိုနိုင်။ သူ့စိတ် ထဲတွင် မူ ဆယ်နှစ် အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကြာပြီထင်သည်။ ။

ရထားသည် လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ကထက် အများကြီး မြန်လာသည် ဟု ပြောကြ၏။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်အဖို့ သော်မူ ထူးသည် မထင်။ အမှန်အားဖြင့် တစ်နာရီ ဆယ်ငါးမိုင်နှုန်း ခုတ် နိုင်သည် မှာ တော်တော် ဟန်ကျနေပြီ။ သို့ရာတွင် တွဲများကမူ ယခင်ကလို ဖုန်ထူညစ်ပတ်လျက်။ ရပ်လိုက်သည် မှာ လည်း ဘူတာစဉ်။ ဘုံဘေသို့ တိုက်ရိုက်သွားသည့်ရထားလည်း မရှိသဖြင့် မကြာခဏရထားပြောင်းရသည်။ ။

ဘုံဘေးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မူ စာပို့ရထားမှ ဆင်းကာ အမွှာဗေတ်သို့ သွားသည့်ရထားကို ပြောင်းစီးရ၏။ အခြေအနေ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြီ။ နှစ်ယောက်အိပ်တွဲကလေးထဲတွင် အသက် ခပ်ကြီးကြီး၊ ခပ်ညှပ်ညှပ်၊ ခပ်သေးသေး၊ စကားနည်းနည်း လူတစ်ယောက်နှင့်အတူ သွားကျသည်။ ။ သူ့အမူအရာက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ မျက်နှာကချိုချို။ မျက်လုံးပြာပြာ၊ မုတ်ဆိတ်နီနီ၊ နားရွက်က မုန်လာရွက်လို ပြန့်ကားလျက်။ သူ့အသံကလည်း သူ့မျက်နှာကဲ့သို့ပင် ချိုသာလျက်။ နူးညံ့လျက်။

သူ့နာမည်က ဟားဗတ် စတစ်ဂင်း။ ယခင်က ဘုရင်မ ရေတပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ။ ယခု ရေတပ်မှ ထွက်ကာ မိုရာလာ အမည်ရှိ ကမ်းရိုးတန်းပြေး သင်္ဘောကလေး တစ်စင်းကို ထောင်ထား ပြီး ကိုယ်တိုင် မာလိန် လုပ်နေသည်။ ။

သို့ရာတွင် စတစ်ဂင်း၏ ချိုသာသည့် အသွင်သည် အပေါ်ယံမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းကို မကြာမီ တွေ့လာရသည်။ ။

ရထား ထွက်ကားနီးတွင် ခရီးသည် နှစ်ယောက်သည် တွဲပေါ်သို့ အတင်းတက်လာကြကာ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ တွဲထဲသို့အတင်း ဝင်လာကြ၏။ ထိုအခန်းမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် သီးသန့် လုပ်ထားသည့်တွဲဖြစ်ကြောင်း၊ အက်ရှ်နှင့်စတစ်ဂင်းတို့ သည် သူတို့ တွဲကို မတရား အတင်းဝင် နေကြခြင်း ဖြစ် ကြောင်း ပြောကြသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ နာမည်ကြီး ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုမှ ဖြစ်ပြီး အရက်တွေ မူးနေကြသည် ။

အက်ရှ်နှင့် စတစ်ဂင်းတို့ က သူတို့ တွဲမှား၍ တက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တွဲလိုက်ရှာ သင့်ကြောင်း ပြောသည့်တိုင်မရ။ အက်ရှ်တို့ နှစ်ယောက်ကို ရန်လုပ်နေကြသည် ။ အက်ရှ် သည် သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် ရန် မဖြစ်ချင်။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်နှင့် တွဲစောင့်က အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ အထဲမှ တစ်ယောက်က တွဲစောင့်ကိုတွဲပေါ်မှ ကန်ချလိုက်သည် ။ အက်ရှ်ကတွဲစောင့်ကို ပြေးထူမည်ပြုစဉ် တစ်ယောက်က အက်ရှ်ကို ဆွဲထိုးလိုက်၏။ ထိုအချိန် အထိ အိပ်စင်ပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး လဲလျောင်းနေသည့် စတစ်ဂင်းသည် အိပ်စင်ပေါ်ကမထသေး။

"ဟေ့ သူငယ် သူ့ကို ကိုယ့်တာဝန် ထားပါကွာ" ဟု ဆိုကာ အက်ရှ်ကို ဘေးသို့အသာ တွန်းဖယ် လိုက်၏။

နောက် ဆယ်စက္ကန့် အကြာတွင် မူ အရက်သမား နှစ်ယောက်သည် စကြံပေါ်တွင် ပက်လက်လဲလျက်ရှိကာ မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် ဖြစ်နေကြသည် ။

စတစ်ဂင်းသည် သူတို့ အထုပ်အပိုးများကို စကြံပေါ်သို့

အေးအေးဆေးဆေးလွှင့်ပစ်လျက် ရှိရာမှ သူတို့ နှစ်ယောက်အစား တွဲစောင့်ကို တောင်းပန်ပြီးနောက် အခန်းတံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်လိုက်ကာ အိပ်စင်ပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထိုင်နေသည်။

"ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဟင်"

အက်ရှ်က တအံ့တဩ မေးသည်။

စတစ်ဂင်းက ဘာမျှ ဣန္ဒြေမပျက်။ ရေတပ်ထဲရှိစဉ်က ဂျပန်ပြည်တွင် ကိုယ်ခံပညာများ သင်ကြားခဲ့ကြောင်း မျက်နှာအမ်းအမ်းဖြင့် ပြောနေသည်။

"ဂျပန်တွေက ဒီလို ကိုယ်ခံပညာမျိုးမှာ တကယ်တော်တဲ့ ကောင်တွေက၊ တော်တော် အသုံးကျတယ်၊ ဒါနှင့် ကိုယ်လည်း သူတို့ ဆီက သင်လာခဲ့တာ၊ မင်းသင်ချင်ရင် ကိုယ် သင်ပေးမယ်"

စတစ်ဂင်းသည် ပွန်းပဲ့သွားသည့် သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်နေသည်။

"နောင်တော့ ဒီကောင်တွေ သိပ် ရမ်းကားရဲမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ မှတ်လောက် သားလောက်ကလေး ဆုံးမလိုက်ပြီပဲ၊ အရက်ကလေး မဖြစ်စလောက် သောက်ပြီးမူးရမ်း တာမျိုးကို ဒီလို ဆုံးမပေးရတယ်ကွ"

"မစ္စတာ စတစ်ဂင်းကကော အရက်တို့ ဘာတို့ မသောက်ပါဘူးနော်"

"ကပ္ပတိန်း စတစ်ဂင်းလို့ ခေါ်ပါကွာ၊ ကြုံတဲ့ အခါမှာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ သောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရက်ကျွန်တော့အဖြစ် မခံနိုင်ဘူးလေ၊ ဘယ်နေရာမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် မယုတ်မလွန်ပဲ ကောင်းပါ တယ်ကွာ"

တွဲစောင့်က ပီပီကို မှုတ်လိုက်သည် ။ ရထားသည် ဘုံဘေ
ဘူတာကြီးမှ ထွက်လာခဲ့၏ အမူးသမား နှစ်ယောက်မှာ ဖရိုဖရဲ
ပြန်ကျနေသည့် ပစ္စည်းများ အလယ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ကူလီများ က
သူတို့ ကို ပြုံးကြည့်နေကြသည် ။

လမ်းခရီး တစ်လျှောက်တွင် အက်ရှ်သည် သေးသေးညက်ညက်
ကပ္ပတိန် စတစ်ဂင်း အကြောင်းကို ပို၍ သိလာရသည် ။ သူ
ကိုယ်ခံပညာ ကျွမ်းကျင်ပုံကို လေးစားသည် နှင့်အမျှ သူ့ကိုလည်း
လေးစားလာခဲ့သည် ။

စတစ်ဂင်း ရေတပ်မှ ထွက်လာခဲ့သည် မှာ အနှစ်ငါးဆယ်လောက်
ရှိလေပြီ။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်သေး။
ယခုအချိန်တွင် စတစ်ဂင်းသည် ဂူဂျာရတ်နှင့် ဆင်းနယ်သို့ ကူးသည့်
ကမ်းရိုးတန်းသွားသဘောတစ်စင်းပေါ်တွင် မာလိမ်မှူးလုပ်နေသည် ။
မကြာသေး မီက မီးမပါဘဲ မောင်းလာသည့် မော်တော် တစ်စင်းနှင့်
တိုက်မိသဖြင့် သူ့သဘော နစ်သွားခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် လျော်ကြေးကိစ္စ
အတွက် ဘုံဘေမြို့ရှိ ရှေ့နေ တစ်ဦးထံသို့ လာခဲ့ရာမှ ပြန် လာခြင်း
ဖြစ်သည် ဟု သိရ၏။

စတစ်ဂင်း စကားပြောပုံက အားရပါးရ။ ပင်လယ်လေကို ရှုရှိုက်
လိုက်ရသလို သူ့စကားကို နားထောင်လိုက်ရလျှင် တစ်ဖက်သား
အားရှိစရာ။ ပင်လယ်ရေကြောင်းကူးသန်းသွားလာရေးနှင့် ပတ်
သက်သည့် စည်းမျဉ်း ဥပဒေများမှ လွဲလျှင်သမ္မာကျမ်းစာလောက်ကိုသာ
ဖတ်ဖူးသည် ။

သို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ရင်းနှီး သွားခဲ့ကြရာ အမွေဒဗတ်သို့
ရထားဆိုက်သည့်အချိန်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ

ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြလေပြီ။

* * *